DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

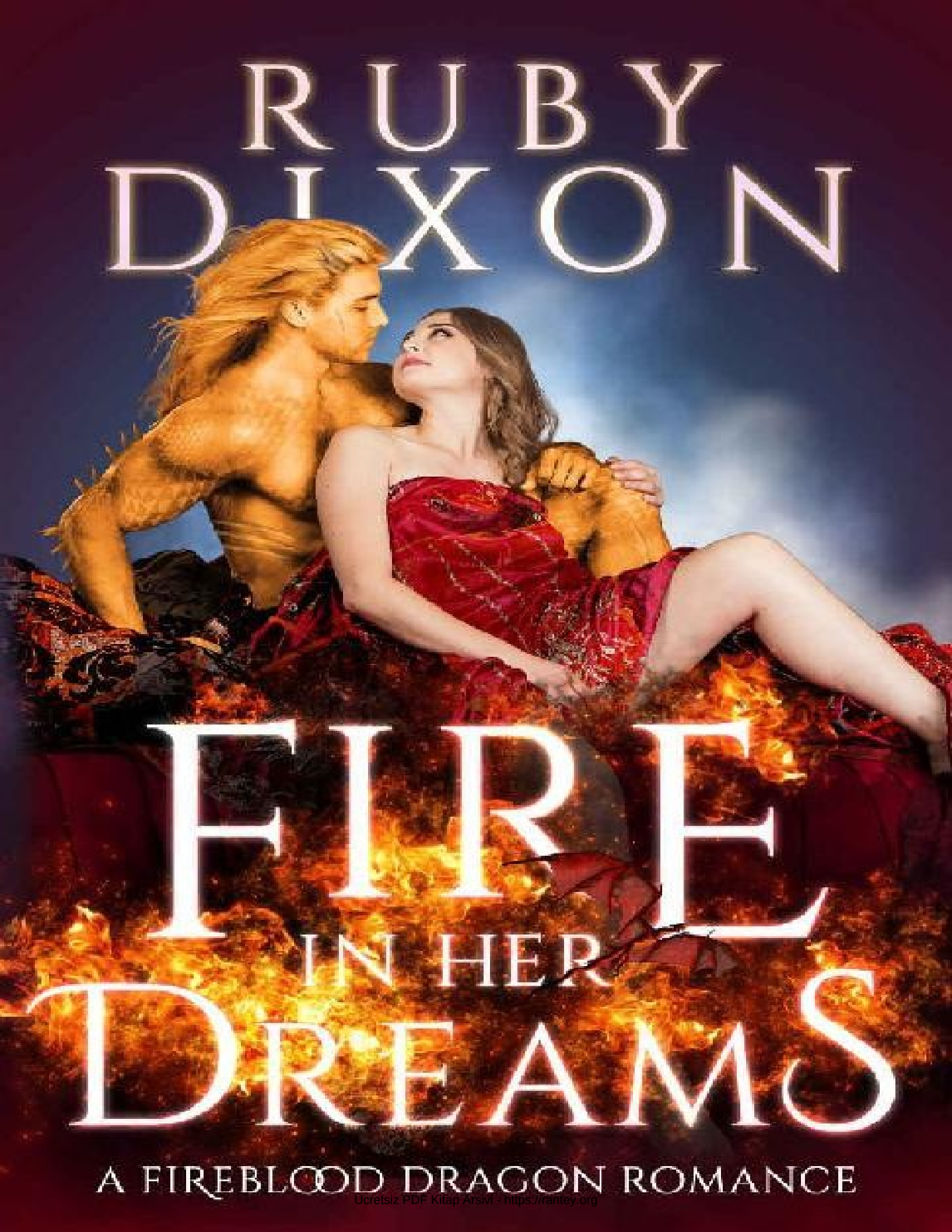
https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

RUBY DIXON

FIRE IN HER DREAMS

A FIREBLOOD DRAGON ROMANCE

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

RÜYALARINDAKI ATEŞ

ATEŞ KANLI EJDERHA ROMANTİZMİ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

RUBY DIXON

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Copyright © 2021 by Ruby Dixon

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve arşivleme dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.
Bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanımı dışında, yazarın yazılı izni olmadan erişim sistemleri. Kapak

Fotoğrafı: Period Images

Kapak Tasarımı: Kati Wilde

Edits: Aquila Editing

Vellum ile oluşturuldu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

En sevdiğim Jenny için

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

RÜYALARINDAKI ATEŞ

Jenny'nin rüyaları kabusa dönüştü.

Her gece, düşünceleri kötülükle doludur. Bir şey ona uzanmaktadır... ve o da buna karşılık vermek istediğinden pek emin değildir. Ta ki rüyalarında yeni biri belirene kadar. Onu koruyan, rahatlatan ve Jenny'yi eşi olarak gören biri. Hayali arkadaşlar gerçek değildir, ama Jenny yine de rol yapmayı sever.

Sonra bir gün, kaleyi koruyan akılsız ejderhalardan biri uyanır... ve Jenny rüyalarındaki arkadaşının hayal ürünü olmadığını fark eder. O bir ejderha.

Ve dişisine sahip çıkmak istiyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1 Bölüm 2 Bölüm 3 Bölüm 4 Bölüm 5 Bölüm 6 Bölüm 7 Bölüm 8 Bölüm 9 Bölüm 10 Bölüm 11 Bölüm 12 Bölüm 13 Bölüm 14 Bölüm 15 Bölüm 16 Bölüm 17 Bölüm 18 Bölüm 19 Bölüm 20 Bölüm 21 Bölüm 22 Bölüm 23 Bölüm 24 Bölüm 25 Bölüm 26 Bölüm 27 Bölüm 28 Bölüm 29 Bölüm 30 Bölüm 31 Bölüm 32 Bölüm 33 Bölüm 34 Bölüm 35 Bölüm 36 Bölüm 37 Bölüm 38 Sonsöz

YAZARIN NOTU
Daha Fazla Ruby Dixon İster misiniz?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1

JENNY

Kabuslarımla ilgili en berbat şey, seksi kabuslar bile olmamaları.

Gözlerimi açıyorum ve Manda'nın hala uyuduğu üst ranzaya bakıyorum, eli yan tarafta asılı. Sessizce yataktan çıktım. Metal kaplı pencereye doğru ilerliyorum ve tırnağımı pencereyi duvara sabitleyen vidalar ile metal arasında kaydırarak gün ışığına dair bir işaret arıyorum. Hiçbir şey yok, bu da şafaktan önce olduğu anlamına geliyor. Hiç bana göre değil.

Sadece son zamanlarda kabuslar çok fazla.

Normalde yataktan en son ben kalkarım ama son birkaç gündür külot programında ilk kalkan ben oluyorum. Berbat bir durum.

Yatağıma özlemle bakarak esnemeye karşı koyuyorum. Yataklara göre oldukça güzel bir yatak. Elbette küçük, sıkışık ve sert ama yastığım ve battaniyelerim var ve After'da? Bu düpedüz lüks. Ayrıca, kimseyle paylaşmak zorunda değilim. Barakalarda bir odaya dört kişi düşüyor ama bu programda hepsi kadın ve neredeyse kamp gibi.

Babamı özlüyorum ama burada bu kadar güvende olduğum için çok heyecanlanırdı, bu yüzden gerçekten şikayet edemem.

Koridorda sessizce ilerliyorum, gözlerimi ovuşturuyorum ve esniyorum. Saat çok erken, en azından tuvaletler bana kalıyor. İşimi halledip ellerimi yıkıyorum, sonra da gizlice yüzümü yıkıyorum. Fort Dallas'a geldiğimden beri en büyük sorunum yıkanmak oldu. Babamla birlikte çöplüklerde dolaşırken, bir nehir ya da tuvaleti çalışan kırık dökük bir bina bile olsa, her zaman yıkanabileceğimiz bir yerde dururduk. Fort Dallas'ta o kadar çok insan var ki, temiz su bulmak çok zor. Burada külot programında lüks yaşamamıza izin veriliyor ama aynı zamanda sadece Cumartesi günleri yıkanmamıza izin veriliyor.

Biri yüzümü yıkadığımı bilseydi, başım derde girebilirdi. Kimsenin beni yakalamadığından emin olmak için etrafıma bakındıktan sonra uçuşan birkaç tutam saçımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıp aynaya bakıyorum. Güzel. Kimse gelmiyor.

Banyodan çıkıyorum ve neredeyse gardiyanlardan birine çarparak bağırıyorum.

Daniels. Manda'nın erkek arkadaşı. Gece görevinde olmalı. Bana dik dik bakıyor, eli silahında. "Kamaranın dışında ne yapıyorsun?"

Elimi göğsüme bastırıyorum, kalbim küt küt atıyor. "Ben... Kahvaltı için erken kalkayım dedim." Umarım beni yüzümü yıkarken yakalamamıştır. Külot programının kuralları aptalca derecede katı ve eğer atılırsam, sırtımda bir yemekten başka bir şey olmadan Fort Dallas sokaklarına atılacağım. "Bu bir sorun mu?"

"Saat sabahın üçü." Daniels bana kaşlarını çattı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ah." Durdum, düşündüm. "Sanırım yatağa geri döneceğim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Gel hadi. Sana eşlik edeyim." Elini omzuma koymak için uzanıyor ve sonra duraklıyor, bunu yapmadan önce geri çekiliyor. Bu da külot programının bir başka kuralı, dokunmak yok. Erkeklerin bize dokunmasına izin verilmiyor.

Koku kirliliği.

Uzun zamandır programın kurallarının neden bu kadar tuhaf olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Artık biliyorum; ejderhaları cezbedebilmemiz için kokumuzu saf tutuyorlar. Fort Dallas'ta "program" bize ilk teklif edildiğinde, bize söylenen tek şey barınak, koruma, giysi ve günde iki öğün yemek sağlanacağıydı. Kulağa cennet gibi geliyordu, ne için toplandığımızı bilmesek bile. Bir ya da iki gün sonra, bir tür garip harem olduğumuzu düşündüm. Askerlerin bize dokunmasına izin verilmiyordu ama her gün külotlarımızı toplayıp yenilerini veriyorlardı. Haftada sadece bir kez yıkanmamıza izin veriliyordu ve bir korumayla birlikte yiyecek aramaya gönderiliyorduk ama kimse ciddi anlamda yiyecek aramazdı. Çoğunlukla zaten temizlenmiş bölgelere yapılan günübirlik gezilerdi.

Anlayamadık, ben de harem diye düşündüm. Tek düşünen ben değildim. Kızların çoğu da aynı şeyi düşünüyordu; hepimiz Lord Azar'ın gelip aramızdan yeni bir kız arkadaş seçmesini bekliyorduk. Üzücü olan şey, yine de programa katılmış olmamızdı. Bunun muhtemelen bir tür fuhuş olduğunu biliyorduk, ancak bir erkek koruyucunuz olmadığında, After'da bir tür güvenliğe ihtiyaç duyarsınız.

Babam öldükten sonra, fahişelik yapmak zorunda kalmadan önce kaç günüm kaldığını sayıyordum. Kendime nasıl bakacağımı biliyorum, ama After'da hayatta kalmayı başaran herkes de öyle. Herhangi birinin isteyebileceği tek becerim dikiş dikmek, ama dikmeye değer bir şeyinizin olması gerekiyor. Artıklar için takas yapmak, takas olarak biriktirdiğim tüm eşyaları aldı ve çöp karıştırma konusunda hiç şansım yoktu. Yaşamak için tek yolun fahişelik yapmak olduğu çok açıktı.

Yani evet, Lord Azar'ın programından nefret etmiyorum. Hayatta kalmanın başka bir yolu ve çoğundan daha iyi.

Ama sonra Fort Dallas'ın yeni ve tuhaf hükümdarı Lord Azar'ı kontrol eden tuhaf bir şekilde kurtarılmadığımız ortaya çıktı.

Ejderhalar için kurtarılıyorduk.

Daniels'ın kaledeki bir adam koluma dokunsa onu öldürecekken, bir ejderhanın beni alıp götürmesi ve tecavüz etmesi durumunda her şeyin yolunda gitmesi komik.

Şu anda içinde bulunduğumuz dünya bu.

"Odana dön," diyor Daniels, sesi alçak ve nazik.

Oyalanıyor olmalıyım. Kabuslardan korkmak bana göre değil ama gerçekten yatağa geri dönmek istemiyorum. Rüyalarımda ürkütücü bir şey var ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Kollarımı göğsümün altında kavuşturuyorum ve uysalca başımı sallıyorum, çünkü başka ne yapabilirim ki? Daniels'ın silahı var ve ben sadece... benim.

Odama döndüm, ayakkabılarımı çıkardım ve yatağıma girdim. Yorganı çeneme kadar çekiyorum. Yumuşak olmasa da sıcak battaniyeler. Tırmalıyor ama karanlıkta tırmalaması biraz

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

rahatlatıcı.

Gözlerimi kapatmak istemiyorum ama sonunda karanlık çok fazla gelmeye başlıyor.

Sonra... böcekler. Büyük olanlar. Odamı istila ediyorlar, ranzamın üzerinde oturuyorlar ve battaniyelerin altında sürünüyorlar. Çıtırtı sesleri kulaklarımda yankılanıyor ve ayaklarıma bakıyorum. Anakondalar büyüklüğünde solucanlar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yatağın etrafında sürünüyor ve her yerde bir pislik, karanlık, kötülük hissi var...

Nefesim kesiliyor ve titreyerek tekrar uyanıyorum. Tekrar uykuya dalmamak için doğruluyorum ve bacaklarımı göğsüme doğru çekiyorum. Çığlık atarak odadan kaçmak istiyorum, çünkü gözlerimi kapatırsam rüyalarımdaki böcekleri görecekmişim gibi geliyor. Gerçek olduklarını ve gölgelerde gizlendiklerini. Odamdan çıkamıyorum, Daniels beni rapor edecek.

Ben de kıvrılıp eski şiirleri düşünmeye çalışıyorum. Shakespeare. Nursery rhymes. Cıngıllar. Herhangi bir şey.

Uyku düşmanım oldu ve bir daha gözlerimi kapatmak istemiyorum.

"Yorgun görünüyorsun," diyor Manda bana kahvaltıda. Tepsisini uzatıyor, gözleri parlıyor ve aşçı tabağa mısır ekmeği koyarken ışıldıyor. Plastik bir paket çilek reçeli de veriliyor ve görünce heyecanlı bir ses çıkarıyor.

Tepsimi aynı yemek için uzatıyorum ve sonra onu takip ediyorum, bize iki fincan ve dünyanın en küçük fincanlarında berbat tatta hazır kahve veriliyor. "İyi uyuyamadım."

"Sen böyle yapmazsın," diye takılıyor Manda. "Bir ejderha saldırısı boyunca uyuyabilirsin."

Ona belli belirsiz bir gülümseme veriyorum ve kafeteryadaki normal yerlerimize oturuyoruz. Giydiğimiz vardiyalar boyun delikli patates çuvallarından biraz daha fazlası olduğu için kıçım bankta üşüyor ve bugün sahip olduğum külotumun ötesine geçmiyor. Kısa vardiyayı (ha) çamaşırhaneden çıkardığınızda berbat oluyor ama hiçbir şeyden iyidir. Ayrıca kahvaltımı saklamamı da acayip zorlaştıracak. Oturur oturmaz etrafıma bakıyorum ve kimse bize doğru bakmıyorken, mısır ekmeği kekini muhtemelen bir zamanlar benzin istasyonu tuvaletinden alınmış sert kahverengi bir kağıt havluya sarıyorum ve hepsini külotumun ön kısmına sokuyorum.

After ile birlikte kapı dışarı edilen bir diğer şey de hijyendi.

"Al," diyor Manda, elindeki reçel paketini bana doğru iterek. "Benimkini de alabilirsin."

Başımı salladım. "Sen ye. Zaten bir taneden fazlasıyla yakalanmak istemiyorum, eğer yakalanırsam." Şimdi görebiliyorum - sıraya giriyorum ve koridorda yürürken kıçımdan mısır ekmeği parçaları damlıyor. Programdan atılan ben olmasaydım komik olurdu ama...

Tamam, yine de biraz komik.

Manda bana sırıtıyor ve reçeli mısır ekmeğinin üzerine sıkıyor, sonra da hepsini kocaman ısırıyor. Parmağımı yalayıp tepsimdeki kırıntıları toplamak için kullanıyorum ve midemin gurultusunu duymazdan geliyorum. Eskiden yediğim yemekleri özlüyorum. Marketlerde sadece mısır gevreği çeşitleri için bir reyon olduğunu hatırlıyorum. Şimdi, Kuzey Teksas'ın değişken ve genellikle sıcak havasında kolayca yetişebilen şeylere bağımlıyız, bu da çok fazla domates ve mısır anlamına geliyor. Geçmişte burun kıvırdığınız şeyleri sevmeyi öğreniyorsunuz ve Manda mısır ekmeğinin ve reçelin tadını çıkarırken ağzım sulanıyor.

Ücretsiz PDF kitaplar... https://rantey.org

Onun yerine sade kahvemi yudumluyorum. Bu bir ikram. Bunu nasıl bulduklarını bilmiyorum, ama kesinlikle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

minnettarım.

"Peki bu haftanın mısır ekmeği kim?" Manda fısıltılı bir sesle soruyor.

Korumalardan biri bana bakıyor ve ben de ağzımı kırıntılardan arındırıyormuş gibi yapıyorum. "Bethany ve çocuğu," diye mırıldandım. "Kırıntılar için takas." Gerçi Bethany'nin artık pek fazla artığı kalmadı ve ben de bazı günler o kadar aç oluyorum ki bayılacak gibi oluyorum ama Bethany ve Michael'ın daha aç olduğunu bildiğim için yemek payımın yarısını onlara ayırıyorum.

"Bu yüzden mi uyuyamıyorsun? Onlar için mi endişeleniyorsun?" Manda sempatik görünüyor. Omuz silkiyorum. "Olabilir mi? Kötü rüyalar görüyorum. Belki stresle ilgilidir."

Manda, "Eminim regl dönemin yaklaşıyordur," diyor. "Benimkinden hemen önce hep tuhaf rüyalar görürüm."

Başımı sallıyorum, boş tepsimdeki çatalımla oynuyorum. Altı aydan uzun süredir adet görmediğimden bahsetmiyorum. Hiçbir zaman düzenli olmadı ama eminim yemeğimi vermenin de bir faydası yoktur. Babam öldüğünden beri her şey yolunda gitmiyor ve regl olup olmamam sorunlarımın en küçüğü.

Manda başka bir şey söyleyemeden gardiyanlardan biri masamıza geliyor. Yanında iki yeni kadın var, ikisi de sıska, kirli ve yorgun görünümlü. Birini yerel genelevden tanıyorum, Dina. Diğeri ise ancak on dört yaşında gibi görünüyor. "Yeni askerler," diyor gardiyan bize. "Bu ikisi sizinle birlikte yatacak hanımlar."

"Oh." Manda doğruldu ve bana şaşkın bir bakış fırlattı.

Sıkı bir hoş geldin gülümsemesi takınıyorum. Odamızdaki ranzaların dolmasına şaşırmamalıyım. Kristi bir süre önce programdan çıkarıldı ve Rachel bir ejderhayla çiftleşti ve kalenin başka bir yerinde gösterişli odalar verildi. Program için hâlâ eleman aradığımızı fark etmemiştim. Kafeteryaya bir göz attım. Şimdi bakıyorum da her gün yeni kadınlar geliyor, hem de geçmişte olduğundan çok daha fazla.

Adam mı topluyoruz?

Ejderhalar için daha fazla kadın mı? Bu düşünce beni huzursuz ediyor.

"Ben Manda," diyor arkadaşım parlak bir sesle, ayağa kalkarak. "Size nerede kahvaltı edeceğinizi göstereyim."

Ayağa fırlıyorum, sakladığım mısır ekmeğini sabitlemek için elimi karnıma götürme dürtüsüyle savaşıyorum. "Odada fazladan battaniye olduğundan emin olacağım." Manda onlara kafeteryayı gezdirirken, ben de gardiyanlara aynı şeyi açıklayarak ve çok kısa olan vardiyalı elbisemi çekiştirerek dışarı çıkıyorum. Çalınan kahvaltımı yastığımın altına atmak için biraz zamanım var ve sonra günün siparişleri için sıraya giriyorum.

Tam zamanında geri dönüp Manda, Dina ve diğer kızla birlikte yerime geçiyorum. Kadınlar muhafızların önünde sıraya giriyor ve her zaman yaptığı gibi elinde pano olan bir adam dışarı çıkıyor. Kalede hayat çok düzenli ve Lord Azar'ın yönetimde olduğu şu günlerde daha da düzenli.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Kontrol listesini gözden geçiriyor, isimleri ve görevleri sayıyor.

Muhafız sıkılmış bir sesle, "Kuzey Çeyreği, yiyecek aranıyor," diye sesleniyor. "Jan, Baxter'la birlikte. Toya ile

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Carson. Adrienne, Rodriguez ile birlikte. Güney Çeyreği, çöp topluyorlar. Dina, Holland ile. Jenny, Hightower ile. Kacie, Sutton'la. Batı Çeyreği, çöp topluyor..."

Dina, Manda'ya endişeli bir bakış atar.

"Sorun değil," diyor Manda, alçak sesle konuşarak. "Daniels'la konuşacağım, yerleşmek için biraz zamana ihtiyacınız olduğunu söyleyeceğim."

Daniels'la konuşabileceğini garanti edemeyeceğini belirtmek istiyorum ama bir sonraki anda Manda'nın adı söyleniyor... ve Daniels'la birlikte. Memnuniyetle gülümsemesi bana bunun olacağını bildiğini söylüyor. Hah. Belki de Manda bir yandan ipleri elinde tutuyordu ve ben de kendi endişelerime o kadar dalmıştım ki fark edemedim. Aferin ona. Ona aşık olduğunu biliyorum.

Kovulduğumuzda, elbisemi bir kez daha çekiştirip bekliyorum. Bir süre sonra Hightower yanıma geldi. "Dışarı çıkmaya hazır mısın?"

Omuz silkiyorum. Mısır ekmeğim güvenli bir şekilde saklanmıştı, o yüzden güne başlayabilirdim. "Sen hazır olduğunda hazırım."

Hightower silahını omuzlayarak bana gülümsüyor. Tüm muhafızlar arasında Hightower muhtemelen benim favorim. Bana çocuk bir kardeşi hatırlatıyor, muhtemelen on altı yaşını çok geçmemiş, hatta o yaşta bile değil. Kızıl saçları ve soluk bir teni var, uzun boylu ve sıska. O da iyi huylu, milislerin geri kalanıyla birlikte olduğu düşünüldüğünde bana garip geliyor, ama herkes bildiği en iyi şekilde geçiniyor. Yine de genel olarak iyi ve rahat biri ve onunla dışarı çıkmak eğlenceli.

Bize tahsis edilen bisikletleri imzalayıp Güney Çeyrek kapılarından dışarı pedal çeviriyoruz. Kirli ve kalabalık kalenin dışına yaptığımız gezintileri seviyorum. Bu bana babamla geçirdiğim mutlu zamanları hatırlatıyor, göçebe olduğumuz, harabeden harabeye dolaşıp toplayabildiğimizi topladığımız zamanları. Göçebelerin çoğu katil ve hırsızdır. Babamın farklı olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor, ama belki de o kadar değil. Artık bir önemi yok, o öldü.

Kapılardan çıktığımız anda, arabanın barikatına kaynaklanmış kapılar arkamızdan kapanıyor. Ensemde bir şey diken diken oluyor ve ayağımı otlarla kaplı betona basıp duraklıyorum. Arkamıza bakıyorum, çünkü bir şeyi unuttuğum ya da izlendiğim hissinden kurtulamıyorum.

Dallas Kalesi, ezilmiş, üst üste yığılmış ve parçalanmış arabaların kalıntılarından yapılmış muazzam bir metal barikatla çevrilidir. Bu barikat en kötü belaları dışarıda, sakinleri ise içeride tutan bir çit görevi görüyor. Barikatın tepesinde, Notre Dame'ın çatısındaki gargoyleler gibi tünemiş ejderhalar yayılmış durumda. Şehir kapılarına musallat olan beş tanesi gri gözlü ve hareketsiz. Zombi gibiler ve sadece Azar söylediğinde tepki verdiklerini duydum. Başta beni korkuttular ama aylar geçtikçe onlara alıştım.

Lamba direkleri gibiler - sadece gördüğünüz ve farkına varmadan yanından geçip gittiğiniz daha fazla çöp. Ama bu sefer, bir tanesinin bana baktığına yemin edebilirim.

"Bir sorun mu var?" Hightower bisikletini bana doğru sürüyor, tembelce daireler çiziyor.

"Bacağına kramp mı girdi?" "Hayır." Düşünerek boynumu ovuyorum. Yukarıda bir ejderha var,

Uretsiz Psikoteknik Testi Indirin.org

büyük boy bir kedi gibi kıvrılmış. Kuyruğu
hareket etmiyor ve gözleri her zamanki g i b i süt grisi. Göz kırpmıyor, hatta

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Burada olduğumu kabul edin.

Hayal gücüm olmalı.

Başımı salladım ve Hightower'a döndüm. "Özür dilerim. Ben de geliyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

JENNY

Kalenin dışında sakin bir gün. Sonbahar nihayet geldi ve onunla birlikte yoğun Teksas sıcağına da bir ara verildi. Aptal vardiyamın içinde biraz üşüyorum, bacaklarım sert rüzgârdan üşüyor

kuzeyden geliyor, ama Hightower'ın önerdiği kapüşonluyu alamıyorum, çünkü onun gibi kokuyor. Kurallar çok açık; bir ejderhayı yakalayabilmemiz için kokularımızın "saf" olması gerekiyor. Bu yüzden soğuğa katlanıyorum, güneye doğru hızlıca pedal çeviriyorum ve bunu yaparken Hightower'la havadan sudan konuşuyorum. Bisikletimde hazineleri taşımak için bir sepet var ve içine eski bir harita sıkıştırılmış. Mola vermek için durduğumuzda, şehrin plastik kaplı haritasını çıkarıp açıyorum. Bazı sokaklar tamamen yok olmuş, ama üzerine pastel boya ile işaret konmuş ve en iyi leş toplama noktalarını göstermek için belirli bölgeler daire içine alınmış.

"Bugün nereye gidiyoruz?" Hightower'a sordum. "Belirli bir yere mi?"

Omuz silkiyor. "Her zamanki gibi."

Ona şöyle bir baktım. Program hakkında sormak istediğim o kadar çok soru var ki. Rachel dışında, herhangi bir başarı var mı? Külotum bana atanan bu yöne doğru savruluyor mu? Külotlarımın etkisi olmazsa bana ne olur? Programdan atılır mıyım? Bir ejderha yakaladıktan sonra bana ne olacak? Elimizdeki beş kişi -ve Lord Azar- bizi zaten güvende tutuyorsa neden daha fazlasına ihtiyacımız var?

Cevap vermeyeceğini biliyorum - cevapları olduğundan bile emin değilim - ama keşke biri bana bir şey söyleseydi.

Dudaklarımı bükerek bir karar veriyorum. "Buradaki evler boş, ama bulabilirsek biraz hurda bulmaya ne dersin?" Kaleye yakın her yer tamamen dökülüyor ama yeterince dikkatli bakarsanız bazen bir şeyler bulabiliyorsunuz. Çoğu zaman geride bırakılmış hurda parçaları, kimsenin istemediği yırtık giysiler ya da çamurlu bir köşeye terk edilmiş iğrenç bir havlu keşfediyorum. Bunları eve götürüp temizledikten sonra kapitone projelerimde kullanıyorum.

Hightower önerimden memnun görünmüyor. "Eve bir şey götürmemen gerektiğini biliyorsun."

"İzin verilmedikçe, hayır." Kuralların farkında olduğumu göstermek için ona gülümsüyorum. "Ama çoğu zaman benden başka kimse hurda istemiyor. Ve eğer bende kalmasına izin vermezlerse, oh iyi." Omuz silkerek haritayı katlıyorum. "Tabii bu yöne gitmememiz gerekiyorsa?"

Duraksıyor. "Hayır... buraya gitmek zorundayız. Rotamızdan sapamayız."

Sanırım yeterince ararsam, külotumu bir tarlada ejderha yemi olarak bulabilirim. Keşke bulabilseydim, çünkü o malzemeyi gözümü kırpmadan alırdım. Yoksa çok yazık olurdu. Bu yüzden muhafızıma parlak bir gülümseme verdim. "Bakalım ne bulabileceğiz, değil mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İki sokak ötede, sokakta renkli bir yumru gözüme çarpıyor. Onu işaret ediyorum ve bisikletle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

daha yakın.

Dehşete kapılıyorum, yumru hareket ediyor ve köpek büyüklüğünde parlak bir böcek vızıltılı bir ses çıkararak uçup gidiyor. Tiksinti dolu bir ses çıkarıp kısa kesiyorum. "Bunu gördün mü?"

Hightower tüfeğini omzuna koyar ve dürbünden aşağı bakar. "Onu vurmaya çalışacağım." Ne?

Neden? Ona şok ve tiksinti içinde bakıyorum. "Deli misin sen?"

Bana cevap vermek yerine ateş ediyor. Silah geri tepiyor, kulaklarım çınlıyor ve onları kapatmak için avuçlarıma vuruyorum. Kafamda tiz bir vınlama çınlıyor ve anında migrenim tutuyor ama bunların hiçbiri Hightower'ı rahatsız etmiyor gibi görünüyor. Silahını indiriyor ve ardından bisikletini fırlatarak "avının" peşinden koşuyor.

Ben sadece bir böceğin nasıl bu kadar büyüdüğünü bilmek istiyorum. Böcekler bu kadar büyük olmamalı, değil mi? Bu nasıl olabilir ki? Belki de doğru düzgün göremedim. Belki de başka bir şeydi-

Hightower ukala yürüyüşünü durduruyor ve böceğin çıktığı sokağın ortasındaki yumruya bakıyor. Bana dönüp bakıyor ve normalde solgun olan yüzü hayalet gibi bembeyaz oluyor.

"Ne?" Ağzımdan kaçıyor ve çınlayan kulaklarım sayesinde sesim boş ve uzak geliyor. Bisikletimi yere bırakıp ona doğru yürümeye başladım. "Ne oldu?"

Başını sallar ve elini kaldırır. "Daha fazla yaklaşma."

Daha fazla yaklaşma mı? Evet, doğru. Şimdi görmek zorundayım. İleri doğru birkaç adım atıyorum... ve sarı saç dallarını gördüğümde duruyorum. Sonra boş göz çukurlarını görüyorum ve bir insandan geriye kalanlara baktığımı fark ediyorum. Parmaklarımı ağzıma bastırdım, dehşete kapıldım. Böcek...

"Sanırım Hailey," diyor Hightower, sesi kasvetli.

Aman Tanrım. Hailey külot programındaydı, ama ejderhalara servis edildiğimizi öğrendiği an panikledi ve gitti. Kalede fahişelik yapmaya geri döndüğünü duymuştum ama belki de şansını dışarıda denemeye karar vermiştir. Boğazıma dolan mide bulantısına karşı koyuyorum. "Sence onu göçebeler mi kaçırdı? Yoksa başka bir şey mi?"

"Ejderha değildi, eğer sorduğun buysa." Yüzünü buruşturarak etrafına bakıyor.

"Nereden biliyorsun?"

"Bir ejderha onu saklar ya da bütün olarak yerdi. Onun leşini geride bırakmazdı." Botuyla bir yumruyu dürtüyor ve sonra bana bakıyor. "Kıyafetlerini mi istiyorsun?"

"Ne? Hayır!"

"Hurda istediğini söylemiştin-"

"Onun değil! Bu şekilde değil!" Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Geri dönmek istiyorum, lütfen."

Bugünlük bu kadar yeter. Aramaya karar verdiğimiz bölgeye bile ulaşamadık ama umurumda değil. Üşüyorum, perişan haldeyim ve kısa bir süre önce tanıdığım bir kadının cesedine bakıyorum. Hailey külot programına katılacağı için heyecanlıydı. Lord Azar'ın hareminden biri olmak istiyordu... ama sonra bunun olmayacağını anlayınca vazgeçti. Ejderhalardan, programın bedava

Oluşturulan PDF Anlaşılır https://anlasilir.com

yemek ve güvenliğinden daha çok nefret ediyordu.

Bir ejderha yakalamayı başaramazsam başıma gelecek olan bu mu? Kendimi çaresiz hissediyorum. Canavarlardan birinin bana doğru bakmasını nasıl sağlayacağımı bile bilmiyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bunu isteyip istemediğimi bile bilmiyorum. İki korkunç seçenek arasında sıkışmış gibi hissediyorum. Babamın kullandığı o eski deyiş neydi? Kızartma tavası mı ateş mi?

Hangisinin daha iyi olduğu konusunda hiçbir fikrim yok.

Hightower yine de bisikletine binmiyor. İtirazlarıma aldırmadan çalılıklara doğru koşuyor ve onları tarıyor. Bir süre sonra bir şeyi eline alıyor ve tiksintili bir ses çıkarıyor. "İğrenç kokuyor," diye sesleniyor sırıtarak ve devasa ölü böceği cılız bacaklarından birinden tutarak havaya kaldırıyor. O şey ölmüş, yan tarafında bir delik açılmış, ama büyüklüğüne aldanmadım.

Gerçekten devasa, Hightower'ın gövdesinden daha büyük.

Kaleye geri dönmek için bir sebep daha. "Gidebilir miyiz lütfen?"

"Bunu çocuklara göstermek için geri götüreceğim," diyor ve üzerinde sürükleyecek bir şey arıyor. Çürümüş bir karton parçası buluyor ve böceği onun üzerine atıyor. Ölü böcek yere düşerken ıslak bir ses çıkarıyor ve sonra Hightower her şeyi bana doğru çekiyor. "Bu bokun bu kadar büyüdüğünü bilmiyordum!"

"Ben de," diye mırıldandım. Demek istediğim, dünyamız ejderhalar tarafından ele geçirildi, bu yüzden bu noktada pek çok şeye inanmaya hazırım. Golden-retriever büyüklüğünde böcekler mi? Elbette. Ateş püskürten ejderhalardan çok daha az çılgınca.

Ölü, kokuşmuş şeyi bisikletinin arkasına bağlarken, rüyamı düşünmeden edemiyorum. Onların içinde de büyük boy böcekler vardı. Kollarımı tekrar ovuşturdum, titriyordum.

"Peki ya Hailey?" Hightower bana baktı, kafası karışmıştı. "Ne olmuş ona?"

Ölü bedenini işaret ediyorum. "Onu öylece bırakmayacağız, değil mi? Bu yanlış olur. O da bir insan." "O bir çakal yemi," diyor açıkça. "Ellerimi kirletmeyeceğim."

Hightower'ın diğer gardiyanlardan daha iyi olması buraya kadarmış. Günün sonunda o da elinde silahı ve kafasında biraz gücü olan aptal bir adamdan başka bir şey değil. Öfkeyle bisikletimden indim ve en yakın binaya doğru fırladım.

"Nereye gidiyorsun lan?" diye sesleniyor arkamdan.

"Onu örtecek bir şey bulacağım," diye bağırıyorum. "Dene ve beni durdur."

Yapamaz tabii ki. Hightower bana elini süremez. Onun yerine bisikletinin yanında duruyor, kocaman ölü böcekle oynuyor ve sanki daha önce hiç ölü bir yaratık görmemiş gibi bacaklarını garip pozisyonlara sokuyor. Salak herif. Tükürmek için can attığım öfkeli sözleri yutuyorum ve çamurla kaplı birkaç plastik örtü bulana kadar en yakın binadaki çöpleri karıştırıyorum. İşe yarayacaklar. Zavallı Hailey'nin kalıntılarına bakmamak için elimden geleni yaparak onları cesedin yanına sürüklüyorum ve elimden geldiğince üzerini örtüyorum.

Hightower ben bitirene kadar izliyor. "Kaleye dönelim o zaman?" Eminim "yakaladığını" göstermek için sabırsızlanıyordur.

Başımı sallıyorum. Bugünlük bu kadar yeter. Sadece odamda saklanıp dikiş dikmek istiyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

MHAL

Bir koku beni uyandırıyor.

Uyuduğumu fark etmemiştim ama koku beni hiçlikten çekip çıkarırken zihnim canlanıyor ve gözlerim açılıyor. Etrafıma bakıyorum.

İnsan kovanı.

Üzerinde, savaş formundaki diğer ölü gözlü drakonilerin yanında oturuyorum. Zihnime ağır bir şey baskı yapıyor ve ben onu omuz silkerek kokuyu daha fazla arıyorum. Yuvalarında ilerlerken aşağıdaki insanları tarıyor, sokaklarda dolaşıyorum. Hepsinin kokusu neredeyse ezici, ama üst üste binen kokuların karmaşası arasında süzülürken, *onun* kokusunun ipliği kalıyor.

Dostum.

Aşağıya bakıyorum, onu arıyorum.

Orada. Metal bir mekanizmanın üzerinde bir kadın. Bacağını sallıyor ve sonra kollarını ovuşturarak etrafına bakıyor. Bakışları bana doğru kayıyor.

Beni görüyor. Biliyor.

Zihnimi kaplayan ağırlık beni bir kez daha dibe çekiyor. Hiçlik beni

ele geçiriyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

JENNY

Yine de insanlarla dolu bir kalede yaşarken uzak durmak söylemekten daha kolay. Geri döndüğümüzde, Dina ve Nancy -genç kız- odadaydı ve sessiz bir şekilde konuşuyorlardı.

Sesler. İçeri girdiğim anda kesiliyorlar ve ranzama oturup bir mum yakıyorum ve dünyayı görmezden gelmeye kararlı bir şekilde dikişlerimi çıkarıyorum.

Ya da en azından ben istiyorum ama en yeni parçalarım gitmiş. Onlara bir göz attım. "Buranın üstündeki pembe bezi gördünüz mü?"

Dina başını sallıyor. Nancy sadece omuz silkiyor ve gözlerimin içine bakmıyor.

Harika. Şimdi hırsızlarla aynı odayı paylaşacağım. Bu beni rahatsız ediyor ama bu konuda bir şey yapmayacağım. Şikayet edersem ve birini kovarlarsa, başka birinin hayatını mahvettiğimi bilmek beni daha kötü hissettirecek. Bundan sonra eşyalarımı saklamam gerekiyor. İçimden bir ses yastığımın altını kontrol etmemi söylüyor.

Mısır ekmeği gitmiş. Tabii ki bitti. Açlar ve bir sonraki öğünlerinin geleceğine güvenmiyorlar. Kızamıyorum bile, çünkü ben de bir zamanlar onların yerindeydim. Açlıktan ölmenin ve yiyecek gibi görünen her şeyi ağzıma tıkıştırmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim.

Bu Bethany ve Michael'a verecek bir şeyim olmadığı anlamına geliyor.

Hayal kırıklığıyla çenemi sıkarak dikiş makinemin üzerine eğiliyor ve diktiğim iki kumaş parçası boyunca minik, dekoratif dikişler atarken kendimi kaybediyorum. Tamamlayıcı renkleri seçiyorum ve daha büyük kumaş parçaları elde edene kadar küçük parçaları daha büyük olanlara dikiyorum ve sonra onlardan kıyafetler yapıyorum. Programa katılana kadar giydiğim bir elbise yaptım ve iki battaniye ve bir pelerin yaptım. Her iki battaniyeyi de takas için sattım ve pelerini Bethany'ye verdim çünkü havalar soğuyor.

Arkadaşım için biraz endişeliyim. Kocası tüm paralarını alıp milislerle kumar oynamaya gidiyor. O ve oğlu nadiren yeterince yemek yiyebiliyorlar ve ben kendimi onlar için sorumlu hissediyorum. Yarın onlara bir şeyler götürmek zorundayım... şu anda hiçbir şeyim olmasa bile.

Beni rahatlatan şey, akşam yemeğinin bu kez kalın bir fasulye ezmesine bulanmış mısır ekmeği olması. Midem guruldamasına rağmen parçalarımı bir araya getirip yine giysilerimin altına saklıyorum. Bir sonraki yemeğin nereden geleceğini her zaman bilirim-Bethany bilmez.

Manda beni izliyor ama hiçbir şey söylemiyor. Bu gece dikkati dağınık görünüyor.

Işıklar söndüğünde, bu gece nöbet yerinde kimin olduğunu görene kadar kapıyı izliyorum. Evans'tı ve rüşvet vermek için yeterince kolaydı. Gizlice kapıya yaklaşıp kafamı dışarı çıkarıyorum.

Alçak bir sesle, "İçeri dönün," diyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Birkaç beyzbol kartım var," diye teklif ettim. "Yirmi dakikalığına dışarı çıkabilir miyim? Uzun sürmeyeceğine söz veriyorum."

Tereddüt eder ve sonra etrafına bakarak başka birinin dinleyip dinlemediğini görmek için bekler. Sonra eliyle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yaklaşmamı istedi. Kapıyı arkamdan kapattım ve parmak uçlarımda ona doğru yürüdüm. Koridor buz gibi ama umarım uzun süre dışarıda kalmam. Bethany için hazırladığım paketi tülbentle sarıp sutyenimin içine koydum ve Evans için beyzbol kartlarını uzattım. Döşemenin altına sakladığım beş tane daha var, bu yüzden ona bu gece sadece iki tane veriyorum. Ne de olsa her şeyi bölüşmek zorundayım.

Onları alır, kartları cebine koyar ve başını sallar. "Yirmi dakika yoksa seni dışarı atarım." "Teşekkür ederim," diye nefes alıyorum.

Parmağını yüzüme doğru itti. "Kimsenin sana dokunmasına izin verme yoksa ikimiz de yanarız." Başımı sallıyorum. "Vermem."

"Ciddiyim," diyor sert bir sesle. "Erkek arkadaşına ellerini çekmesini söyle yoksa yemek biletin sona erer."

Erkek arkadaşım olduğunu mu düşünüyor? Bir erkek arkadaşın aptallığın zirvesi olacağını protesto etmek istiyorum, ama önemli değil. Evans'ın yiyecek kaçakçılığı yaptığımı bilmesine gerek yok. Başımı sallayıp hızla dışarı çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatmasına izin veriyorum.

Ranzamız herhangi bir kapının arkasında değil, bu yüzden rahatsız edilmeden milis bölgesinden çıkıp kalenin içine girebiliyorum. Gecenin bu saatinde dışarıda birkaç kişi var -her zaman fare kovalayan ya da cesetlerini satan birkaç kişi olur- ama herkesten kaçmayı başarıyorum ve Bethany'nin kulübesine doğru ilerliyorum. Fort Dallas'taki en hüzünlü görünen binalardan biri. Büyük binaların çoğu yeniden kullanılmış ve birlikte yaşayan gruplar tarafından sahiplenilmiş. Daha küçük aileler ve destek sistemi olmayanlar bulabildikleriyle yetinmek zorunda ve Bethany'nin barakası kaleye sürüklenmiş eski bir bahçe kulübesinin paslanmış kalıntılarına benziyor. Kapı açık ve Bethany metal bir çöp kutusunun içinde ateş yakıyor.

Gölgelerin arasında saklanarak kapıyı çalıyorum ve Bethany ile oğlu Michael dönüp bana bakıyorlar. Bethany'nin elinde tahta bir kaşık görüyorum ve ateşin önünde dururken gözlerinde ketum bir bakış var. Havada garip bir koku var, yanık gibi... bir şey. İçimi huzursuz ediyor. İçimdeki çalkantıyı görmezden geliyorum ve yüzüme bir selamlama gülümsemesi yerleştiriyorum.

"Kötü bir zaman mı?" Kibarca sordum. "Kaçmakta zorlanıyorum."

"Hayır, hayır, sorun yok." Bethany kaşığı arkasındaki tencereye bırakıyor ve Michael'ı ona doğru tutuyor. "Hiç artığım yok. Özür dilerim."

Mısır ekmeğini çıkardım. Takas edecek bir şeyi olmayacağını tahmin etmiştim ama yine de onun ve çocuğunun açlıktan ölmesine izin veremem. Doğru gelmiyor. "Sorun değil. Bu benden. İçeri girebilir miyim?"

Beni şaşırtarak, tereddüt etti. Bethany daha önce yemek konusunda hiç tereddüt etmemişti ve bu da bir şeylerin yanlış gittiği hissini artırıyor.

"Tahmin et ne yakaladım, Jenny?" Michael heyecanla söylüyor. "Böcekler!"

Bethany yine tereddüt ediyor ve sonra kenara çekiliyor. "Güveç yapıyoruz. Michael'ın yakaladığı böceklerin büyüklüğünü görmelisin. Tavuk kadar büyükler. Üzerlerinde çok fazla et de var." Güveç

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

tenceresine bakmam için eliyle işaret ediyor.

Yaklaşıyorum ve içimdeki hastalık hissi giderek artıyor. Orada, Bethany'nin eski püskü tenceresinde fokurdayan çekirgelere benzeyen şeyler var. Kocaman, parlak olanlar, çeneleri kocaman, gözleri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Pırıl pırıl ve çok ama çok ölü. Onlardan en az üç tane var ve inanılmaz, korkunç derecede yanlış kokan bir güveçte kaynıyorlar.

"Oh, Bethany," diye nefes alıyorum, midem bulanıyor. Bir elimi karnıma bastırıyorum.

"Tadı en iyi yemek değil ama çok fazla var." Omuz silkiyor. "Günlerdir karnımız hiç boş kalmadı. Michael onları her yerde buluyor ve ben de neden denemeyelim diye düşündüm. Diğer ülkelerdeki insanlar böcek yiyor, değil mi?"

Bu böcekler değil. Bu böceklerde bir sorun var. Boğazımın arkasında safra tehdit ediyor.
Sözsüz, sarılmış mısır ekmeğini onlara uzattım. "Lütfen bunları yemeyin."

"Neden olmasın?" Bethany'nin sesi savunmacı bir hal alıyor. "Aç kalmanın nasıl bir şey olduğunu anlamıyorsun Jenny.
Bazen alıngan olmayı göze alamayız."

Sanki daha önce hiç aç kalmamışım gibi? Sanki bütün yemeklerimi onlara vermiyormuşum gibi? Ama anlamayacak -tıpkı rüyalarımda gördüğüm için bu böcekleri yemesini istemediğimi anlamayacağı gibi. Her uyandığımda cildimi pislikten arındırmak istememe neden olan hastalıklı, yapışkan bir hisle birlikte geldiklerini. Onlarda doğal olmayan bir şey var ve birilerinin onları vücutlarına sokma düşüncesine katlanamıyorum.

Bethany'nin tek gördüğü önündeki yemektir.

"Sadece..." Mısır ekmeğini uzattım. "Al. Bunu ye. Yahniyi değil, tamam mı?"

Michael annesine bakıyor, sonra mısır ekmeğini benden alıyor. Ellerinde dikkatle tutuyor ve ikisi de kıpırdamıyor. Yemek yiyebilmek için benim gitmemi beklediklerini fark ediyorum. Sırf yemek olduğu için o kâbus böceklerini yemeye devam edecekler.

Ve söyleyebileceğim hiçbir şey onları aksi yönde ikna edemez. Yine de deniyorum, çünkü denemek zorundayım. "Onlara güvenmiyorum. Böceklere. Yarık'tan yedi yıl sonra, şimdi ortaya çıkmaya başlamaları çok garip." Rüyalarımdan bahsetmemeye karar veriyorum ve rahatça omuz silkiyorum. "Sadece bir şeyler taşıdıklarından endişeleniyorum. Hepimiz o vebalı kaleyi duyduk."

Bethany başını sallıyor, yüz ifadesi biraz canlanıyor. "Onları iyice kaynatıp temizleyeceğiz. Sadece güvende olmak için."

Bu tartışmayla en fazla bu kadar ileri gidebileceğimi fark ettim. "Tek istediğim bu. Kendine dikkat et."

"Hepimiz senin gibi olamayız, kalenin lordundan bedava sadaka alamayız." Yüz ifadesi hem alaycı hem de acı. "İstedim ama beni almıyorlar. Her zaman soruyorum ama sadece gülüyorlar."

Başımı salladım. Onu almayacaklarını biliyorum. Bethany'nin bir çocuğu var ve diğerine de hamile. Muhtemelen benden on yaş kadar büyük ama annem olabilirmiş gibi görünüyor. Kocası onu dövüyor ve sahip oldukları az miktardaki parayı kumarda harcıyor. Eğer ejderha yemi istiyorlarsa, aradıkları kesinlikle o değil. Bizim için bedava yemek varken, en az onun kadar ihtiyacı olan Bethany için hiçbir şey olmamasından nefret ediyorum.

Ve bundan daha iyi bir hayatı hak eden zavallı Michael için hiçbir şey yok. Hepimiz hak ediyoruz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu yüzden gülümsüyorum ve artıklarla bir araya getirdiğim pelerin hakkında biraz

konuşuyorum. Havadan ve sonunda nasıl serinlediğinden bahsediyorum. Beş dakika kadar kale dedikoduları hakkında konuştuktan sonra

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bethany tencereye bir kez daha dikkatle bakıyor ve ben de kabuslarıma giren şeyleri yediklerini görmek zorunda kalmamak için vedalaşıyorum. Mırıldanarak vedalaşıyorum ve elimden geldiğince sık döneceğime söz veriyorum ama bunun ne zaman olacağını bilmiyorum.

Bunu söylediğimde Bethany'nin yüzünde ilk kez bir sıkışma ifadesi belirmiyor. Bir sonraki öğünü için endişelenmiyor, çünkü hazırda bir öğünü var. Her zaman düzenli yemeklerim gelirken, onu yemekten vazgeçirdiğim için kendimi bir pislik gibi hissediyorum.

Midem gurulduyor ve bana son zamanlarda düzenli yemeklerin onun için bir kenara bırakıldığını hatırlatıyor.

Son iki günde sadece bir öğün yemek yediğimi ve kendime de dikkat etmem gerektiğini.

Yarın yiyeceğim.

Rüyalarımda ilk böcek ortaya çıkmadan önce hastalık ve hastalığın iğrenç hissini HİSSEDİYORUM. Hep aynı rüyaları görüyorum. Odamdaki yatağımda oturmuş dikiş dikiyorum. Karşı konulmaz bir yanlışlık ve pislik hissi tenimi kaplıyor ve her şey karıncalanıyor.

Kafamı kaldırdığımda yatağımın böceklerle çevrili olduğunu gördüm. Büyük, yılan büyüklüğünde solucanlar. Binlerce bacağı olan kırkayaklar. Kedi büyüklüğünde böcekler, kıstırıcı pençeleri, dikenli bacakları ve parlak, doğal olmayan kabukları var. Yatağın üzerinde iğrenç bacaklardan ve hamamböceklerinden oluşan bir şelale gibi akarken tüyler ürpertici sesler çıkarıyorlar.

Çığlık atıyorum ama yeterince yüksek değil. Kimse uyanmıyor. Sanki boşluğa bağırıyormuşum gibi -Manda beni duyamıyor ve diğer kadınlar canavar böcekler odaya doluşup her şeyin üzerinde gezinirken bile uyumaya devam ediyor. "Lütfen," diye haykırıyorum. "Yardım edin bana!"

Ben buradayım.

Ses saf. Yüksek. Kulaklarımda çınlayan bir çan gibi. Her şey sessizleşiyor ve böcekler kayboluyor. Yatağımda yalnızım ama yalnız değilim.

Yakınlarda sıcak bir varlık var, zihni benimkine dokunuyor.

"Alo?" Üzerimde gezinen hamamböceklerini hâlâ hissediyormuşum gibi tenimi ovuşturarak nefes alıyorum. Ayağa kalkıyorum ve karanlığa doğru birkaç adım atıyorum. "Kim var orada?"

Artık böcek yok. Gitmişler. Odam da öyle. Gölgelerin içinde tek başıma duruyorum ama korkmuyorum.

Arkamdan sıcak kollar beni sarıyor, sıcaktan kavrulan daha büyük bir bedene karşı tutuyor. Eller üzerimde dolaşıyor, uyku tişörtümün ince kumaşını çekiştiriyor. *Ben buradayım*, diyor ses tekrar. *Burada seninleyim.*

"Kimsin sen?" diye soruyorum ama önemli değil. O sıcak, inanılmaz derecede mükemmel vücuda yaslanıyorum ve kendimi güvende hissediyorum. Korunmuş. Babam öldüğünden beri ilk

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

kez kendimi yalnız ve korkmuş hissetmiyorum.

Bilmiyorum. Kimsin sen?

"Ben Jenny."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Jenny. Kulağımdaki ses bir iç çekiş gibi. *Bu hoşuma gitti. Senden hoşlandım. Artık korkmuyorsun, değil mi? Seninle kalacağım, böylece rüyalar yok olacak.*

"Teşekkür ederim." Dönüp kurtarıcımın yüzüne bakmaya çalışıyorum ama göremiyorum. Gölgede saklı.

Uzanıp ona dokunuyorum, parmaklarımı yüzünde gezdirmek istiyorum. Ama denediğimde kaybolup gidiyor.

Bu şekilde uzun süre kalamam. Bana çok pahalıya patlıyor.

"Ne gibi? Ne gibi kalmak? Rüyalarımda mı?"

Kendim olarak kal. Benimle savaşıyor. Benimle savaşıyor.

"Kim?" Aklıma bir düşünce gelince ürperiyorum. "Böcekleri kim gönderiyorsa?"

Hayır. Sıcak parmaklar boğazımı okşuyor ve pençelerin en ufak bir ipucu var. O pençelerden korkmuyorum, derimi çizseler bile. Onlar arkadaşıma ait. Benim koruyucuma. Pençeleri olması umurumda değil... beni etrafımı saran kötülükten koruduğu sürece değil. O buradayken o korkunç, derimi kemiren his yok oluyor ve ben huzurla baş başa kalıyorum.

Sessiz

.

Neşe.

Geçmişte birkaç kez rüyalarınıza dokundum, dostum itiraf ediyor. *Sadece merhaba demek için. Araya girmemem gerektiğini biliyorum ama... zihnine dokunmak kendi zihnimde kalmama yardımcı oluyor.*

Sözleri bana hiçbir şey ifade etmiyor ama rüyalar böyledir işte, kafa karıştırıcıdır. "İstediğin zaman zihnimde takılabilirsin," diyorum ona, sıcaklığına sürtünerek. "Böcekleri uzak tuttuğun sürece."

Ben burada olduğum sürece hiçbir kötülük sana dokunamayacak. Sana bu sözü veriyorum. O kavurucu pençeler yine boğazımda geziniyor. *Sana sahip olamazlar çünkü sen benimsin.*

"Seninki. Bunu sevdim." Gözlerimi kapatıyorum, onun kollarından çıkıp yatağıma geri kayıyorum ve bu sefer böcekler yok. Bu sefer uyuyabiliyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

JENNY

W Uyandığımda haftalardır hissetmediğim kadar yenilenmiş hissediyorum.

Ayrıca yine yalnız hissediyorum.

Garip bir durum. Sanki uyurken yanımda başka biri varmış gibi. Ben de rüyamın çoğunu hatırlıyorum. Rüyalarımdaki her kimse, ben uyurken bana yakın durdu ve yanağıma dokundu. Rüya görürken benimle konuştular - rüya içinde bir rüya - ve kendimi çok mutlu ve memnun hissettim.

Uyandığım için sinirliyim ve Manda odadaki herkesi cıvıl cıvıl bir "günaydın "la selamladığında ona çıkışmamak ve battaniyeleri başımın üzerine geri çekmemek için her şeyimi veriyorum. "Hadi, şapşal," diye sesleniyor Manda. "Ayaklarını sürüyerek gidersen kahvaltıya geç kalacaksın!"

İnliyorum ama bu beni harekete geçiriyor. Midem gurulduyor ve son zamanlarda pek bir şey yemediğimi hatırlıyorum. Ayağa kalktığım anda kan başıma hücum ediyor ve gözümün önünde lekeler yüzüyor. Başım dönüyor, o kadar dönüyor ki dik durmak için yatağa tutunmak zorunda kalıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor yeni gelenlerden biri. Muhtemelen dün gece mısır ekmeğimi yiyen kişi. Alnımı ovuşturarak başımı sallıyorum. "Sadece biraz zamana ihtiyacım var."

Garip bir şekilde baygınlığın beni ele geçirmesine izin vermek ve rüyama kaldığım yerden devam edip edemeyeceğimi görmek istiyorum. O yabancı adamın beni tekrar kollarına almasını ve kulağıma yumuşak sözler fısıldamasını istiyorum. Gördüğüm en güzel rüyaydı ve etrafıma bakarken içimde keskin bir kayıp hissi var.

Benim gerçekliğimde beni dünyadan koruyan nazik, şefkatli bir adam yok. Yalnızım ve güvende kalmanın en iyi yolu kendimi ejderha yemi olarak kullandırmak. Hayal kırıklığıyla içimi çekiyorum ve külotumu çıkarıp sabah tatbikatı için dışarı çıkıyorum. Bu sabah kahvaltıda mısırlı krep var ve küçük porsiyonumu hiç tereddüt etmeden mideye indiriyorum. Manda kahvaltı boyunca sohbet ediyor, yeni gelenlerle külot projesindeki yaşam ve onlardan beklenenler hakkında neşeyle konuşuyor. İkisi de sessiz, tüm konuşmayı Manda'nın yapmasına izin veriyorlar ve normalde ben de daha konuşkan olurdum ama rüyamı düşünmeden edemiyorum.

Gerçek gibiydi, böcekler ve her şey.

Bütün gün dikkatim dağınık, Evans'la dışarı çıktığımda ve viziteye çıktığımda bile. Beni konuşmaya teşvik etmeye çalışıyor, ama sanırım yeterince hızlı cevap vermiyorum ve sonunda denemeyi bırakıyor.

"Bugünün ne olduğunu biliyor musun?" Manda akşam yemeğimizi yedikten sonra kendini beğenmiş bir tavırla soruyor: İçinde yeşillik ve biraz da et olan kalın domatesli bir çorba. Kasemi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sıyırıp parmaklarımı yalıyorum ama yine de yeterli gelmiyor. Elimde olmadan porsiyonlarımızın küçüldüğünü fark ediyorum ve bir kıtlığa doğru gittiğimizden endişeleniyorum. Kalenin yakınlarında et aramaya çıkan avcılar ve kalenin içinde bahçıvanlar var. Mallarını burada düzenli olarak satan göçebeler var. Yiyecek asla bol olmaz, ama kalelerin iyi olduğunu düşünüyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tıpkı dev böceklerin ortaya çıkması gibi, bu da bir değişim ve değişimin iyi bir şey olduğunu düşünmüyorum. Artık değil.

Endişelerimi diğerleriyle paylaşmıyorum. Bunun yerine neşeli bir gülümseme takınıyorum. "Bugün günlerden ne?"

"Banyo günü!" Manda mutlulukla duyuruyor. Burnunu kırıştırarak örgüsüne dokunuyor. "Bunu temizlemeye fazlasıyla hazırım."

Kaşığımdaki yemeğin son tadını da dalgınca yalıyorum. "Bugünün Cuma olduğunu fark etmemiştim. Son zamanlarda tüm günler benim için bir arada geçiyor."

"Daha iyi uyuyabiliyor musun?" Manda yüzünde sempatik bir ifadeyle bana soruyor. Zorluklar yaşadığımı biliyor.

"Aslında dün gece bir bebek gibi uyudum." Belki de bilinçaltım benim için bir koruyucu uydurduğu içindir, ama kabul ediyorum. "Uzun zamandır ilk gerçek uykum."

Dina eğilip fısıldıyor. "Banyo gecesi hakkında söyledikleri doğru mu? Para kazanabileceğimiz doğru mu?"

İçten içe irkiliyorum. Herkesin programda olmak için kendi nedenleri var, tıpkı herkesin "güvenliğin" ne anlama geldiğine dair kendi fikirleri olduğu gibi. Ben buradayım çünkü başka seçeneklerim kalmadı. Eğer programda olmazsam, ya bir şekilde bir erkek bulup Bethany gibi yaşamak zorunda kalacağım, kocamın bana birkaç kırıntı atacağını umacağım ya da elimde şapkayla geneleve gidip orada birkaç takas parası kazanabileceğimi umacağım.

Bazı kızlar programın güvenliğini alıyor ve bir yandan da para kazanmaya çalışıyor. Daha girişimci kızların banyo yapmadan hemen önce fazladan para kazandığı Cuma gecesi dışında erkeklerin bize dokunmasına izin verilmiyor. Bir kez temizlendiğimizde, tüm bahisler kapanır. Ama hemen öncesi? Buradaki pek çok insan için favori gecedir, hem askerler hem de kızlar için.

En sevmediğim şey. Hâlâ bakireyim. Göçebeyken babam beni korudu, şimdi de kaledeyim ve buraya geldim. Şimdiye kadar tacize uğramadığım için şanslıydım, ama bu aynı zamanda beni para için ilişkiye girme konusunda isteksiz yapıyor, para ne kadar güzel olursa olsun.

Manda başını sallar. "Banyodan önce istediğin kişiyle istediğini yapabilirsin. Ne kadar ücret alacağın seni ilgilendirir." Çatalını Dina'ya doğrultuyor. "Sadece kendini çok ucuza satma yoksa buralarda pek arkadaş edinemezsin. Diğerleri alttan almaktan hoşlanmayacaktır."

Nancy endişeli görünüyor. "Ne kadar ücret almalıyız? Siz ne kadar alıyorsunuz?"

Dudağımı ısırıyorum. Nancy böyle bir şey yapmak için çok genç görünüyor ama kendime kaledeki hayatın babamla olduğundan farklı olduğunu hatırlatmam gerekiyor. Beni pek çok kötü durumdan korudu ve içimden bir ses Nancy ve Dina'nın aynı şansa sahip olmadıklarını söylüyor. Onları yargılayamam.

Manda sertleşiyor. Alınmış. "Ben kendimi satmıyorum."

"Birinin Daniels'la birlikte olduğunu söylediğini sanıyordum." Nancy bastırır. "Bu farklı bir şey. Biz aşığız."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dina sadece homurdanıyor, ben de ayağa kalkıp kendi tepsimi ve Nancy'nin boş tepsisini

tezgâha götürüyorum. Kıyamette aşkın yeri yoktur. Bunu ben bile biliyorum. Manda çok fazla hayalperest. Bir şekilde Daniels'ın onu tüm bunlardan uzaklaştıracağını ve gün batımına doğru at süreceklerini düşünüyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sonsuza dek mutlu bir hayata doğru. Ona kalenin dışında ne olduğunu gördüğümü ve bunun olabildiğince iyi olduğunu söyleyecek yüreğim yok.

İlk banyo yapanlardan biriyim. Herkes dışarıda parası olan askerlerle eğlenirken -ve Manda Daniels'la "romantik bir randevudayken"- ben ılık bir banyoda lüksümü yaşıyorum çünkü yerimi vermek için acelem yok. Yarı dolu küvette uzanıyorum, su ancak hoşa gidecek kadar ılık ve kokusuz sabunla cildimi keseliyorum. Banyo odasında -benimkinin yanında altı porselen küvet daha sıralanmıştı- başka kimse olmadığı için gözlerimi kapatıp rüyamı düşünüyorum.

Böceklerle ilgili değil, arkadaşımla ilgili.

O kadar gerçekçiydi ki. Bunun sadece benim hayal gücüm olduğunu biliyorum, ama rüyanın bende bıraktığı duyguya tutunmaya devam ediyorum - yalnız olmadığım hissine. Bir arkadaşım vardı.

Manda benim arkadaşım. Rachel da öyle. Yine de aynı şey değil. Babamı geri kazanmak gibiydi... ama farklıydı. Çünkü o pençeler hayal derime dokunduğunda, ailevi şeyler düşünmüyordum. Bana daha fazla yerden dokunmasını istediğimi düşünüyordum.

Özel yerler.

Kesinlikle babacan bir şekilde değil.

Su çok soğuyunca banyodan çıkıyorum, yeni bir üstlük ve külot giyip odama çıkıyorum. Koridorun sonunda birinin keman çaldığını ve el çırpma seslerini duyabiliyorum. Bu bir parti ve yaklaşık gece yarısına kadar devam edecek, herkes başını belaya sokmamak için son dakikada aceleyle banyo yapmaya çalışıyor.

Ben odama gidiyorum. Boştu, bu yüzden mumumu yaktım, dikişimi çıkardım ve dikiş yapabilmek için ışığa doğru eğildim.

Arkadaşımı tekrar rüyamda görürsem, adını sormam gerek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

JENNY

Manda Hava karardıktan çok sonra, tam da mumu söndürüp uyumak üzereyken dönüyor. Saçları yeni yıkanmış ve yüzünde ışıl ışıl bir gülümseme var. odaya giriyor. "Jenny!"

Onun heyecanına kıkırdıyorum. Çok mutlu. "Lucas'la eğlenceli bir gece geçirdin mi?" Daniels'a sadece ilk ismiyle hitap ediyor. "Biraz yalnız kalabildiniz mi?"

Yarım dikilmiş pelerinimi bir kenara iterek yanımdaki ranzaya oturuyor. Şaşkınlıkla ellerimi tutuyor ve sanki duygusallıktan taşmış bir deli gibi gülümsemeye devam ediyor. "Bu gece ne olduğunu asla tahmin edemezsin."

Yine de tahmin etmeye karar verdim. "Smith kaçak içkisini getirdi ve herkesi sarhoş mu etti? Biri soyunup koridorda mı dolaştı? Ve Lord Azar sizi yakaladı mı?"

Manda başını sallar. "Çok, çok uzak." Elini önüme uzatıyor ve bekliyor.

Bir ona bir ona bakıyorum, ne görmem gerektiğinden emin değilim. Sonra dördüncü parmağındaki ince altın bandı fark ediyorum. Hay aksi. "Daniels evlenme mi teklif etti?"

"Evet!" Sesi heyecanlı bir sessizliğe gömülüyor. "Lucas beni sevdiğini ve benimle evlenmek istediğini söylüyor. Sabah Lord Azar'la beni programdan çıkarmak için konuşacak, böylece evlenip bir aile kurabileceğiz." Yüz ifadesi hülyalı. "Programdan yemek almadığım sürece nasıl hayır diyebileceğini anlamıyorum."

Önce Rachel gitti, şimdi de Manda mı? Yalnızlık bana bir dalga gibi çarpıyor. İki arkadaşımı da kaybedeceğim ve sonra burada Dina ve Nancy'den başka kimsem kalmayacak. "Oh."

Manda somurtuyor. "Benim adıma mutlu değil misin?"

"Hayır, öyleyim," diye çabucak onu rahatlatıyorum. "Sadece kendim için üzülüyorum. Sen gittiğinde seni özleyeceğim." Rachel'ı çaresizce özlüyorum ve o hâlâ kalede bir yerlerde, sadece hepimizden ayrı tutuluyor. Şimdi Manda'nın gidişiyle kendimi yeniden terk edilmiş hissediyorum. Yine de arkadaşım için mutlu olmam gerekiyor, bu yüzden mutlu bir şekilde gülümseyip ona sarılıyorum. "Sanırım bu pelerini sana düğün hediyesi olarak yapıyorum! Tebrikler!"

Manda bana sarılıyor, yüzünde sersemlemiş bir ifade var. "Çok romantikti! Tüm kanlı detayları duymak ister misin?"

"Elbette," diye yalan söylüyorum, yüzümdeki gülümsemeyi koruyarak. İçimdeki ağlama isteğiyle savaşıyorum. Programı umursamamamın nedenlerinden biri de kalede küçük bir ailemiz varmış gibi hissetmemdi - ben, Rachel ve Manda. Yine geride bırakılacağım. Ama Manda'dan kalmasını isteyemem. O Lucas'ı seviyor. O da onu seviyor. Onun mutlu olmasını istiyorum, gerçekten. Sırf benim hatırım için kalmasını istemek bencillik olur. Bu yüzden ellerini sıkıp ona

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

heyecanlı bir bakış atıyorum. "Bana her şeyi anlat."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BU GECE ÜZGÜNSÜN. Bunu hissedebiliyorum.

Ses yine rüyalarıma giriyor. Duymadan önce uyuduğumu bile fark etmiyorum, zengin ve canlı, kafamın içinde bir şarkı gibi yuvarlanıyor. Gözlerimi açıyorum ve odama bakıyorum. Her yer karanlık, ama sorun değil. Kim olduğunu çok iyi biliyorum.

"Sensin." Yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyorum. "Geri dönmüşsün."

Ben mi? Bir yere mi gittim?

"Sadece seni tekrar rüyamda görüp görmeyeceğimden emin değildim. Rüyalar senin istediğin gibi çalışmaz." Heyecanla yatakta doğruldum. Odam gölgelerle dolu ama bunlar korkutucu gölgeler değil. Sanki rüyamda benim dışımda hiçbir şey net değil.

Ve onu.

Bu gece böcek yok. Burada olmadıklarını bilmek için onları görmeme gerek yok. Bu gece rüyamda temiz hissediyorum. Çöp soluyormuşum gibi hissetmiyorum. "Beni korumak için buradasın, değil mi? Kendimi biraz kötü hissediyorum, çünkü beni koruyacak pek bir şey yok."

Seni korumak mı? Tabii ki seni korurum. Sesi eğlenmiş gibi. Ukala. *Neden korumayayım ki? Sen bana aitsin.*

Buna eğlenerek homurdandım. "Öyle mi düşünüyorsun? Bu programın bana sahip olduğundan oldukça eminim. Böyle bir şey için seninle kavga edebilirler."

Program mı?

"Lord Azar tarafından mı yönetiliyor?"

Lordum... Azar.

Arkadaşım gelir gelmez tekrar ortadan kayboldu. O dost canlısı varlık gitmişti ve ben onun kaybını o kadar şiddetli hissediyordum ki ağlamak istiyordum. Uyanıyorum, karanlıkta üzerimdeki ranzaya bakıyorum ve yüzüm yine de gözyaşlarıyla ıslanıyor.

Ertesi günü sersemlemiş bir şekilde geçiriyorum. Sohbet havasında değilim, çünkü arkadaşımın geri dönüp dönmeyeceğini görmek için uyumak için sabırsızlanıyorum. O benim hayal gücümün bir ürünü mü, yoksa aniden psişik güçler mi geliştirdim ya da bir hayalet tarafından mı avlanıyorum bilmiyorum.

Umurumda değil. Tek bildiğim onunla tekrar konuşmak için can attığım.

Görünüşe göre kimsenin keyfi yerinde değil. Manda sessiz, Daniels'ı arayan muhafızları tararken gergin. Muhtemelen endişeli, nişanlanması ve programdan ayrılmasıyla ilgili haber bekliyor. Dina ve Nancy doğaları gereği konuşkan tipler değiller ve o günün ilerleyen saatlerinde Wallace ile dışarı çıktığımda, onun sessiz ve verimli bir tip olmasından memnunum. Düşüncelerimin içinde

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - freepdfbooks.org

kaybolmamı sağlıyor.

Akşam yemeğini hızlıca yedim ve baş ağrısından şikayet ederek ranzama koştum. Gardiyanların çoğu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kadınlar hakkında oldukça bilgisizler, bu yüzden pek çok şeyi "kadın sorunlarına" bağlayabiliyoruz. Yatağımda yorganın altına kıvrılıyorum, gözlerim sıkıca kapalı ve uykunun beni almasını bekliyorum.

Bu sefer, o konuşmadan önce varlığını hissediyorum.

"Geri döndün," diyorum, rüyamdaki gözlerimi açarken bile. Yine odamdayım, ama rüyamda, puslu altın güneş ışığı ve güneşli bir öğleden sonrasının sıcaklığıyla dolu.

Seni özledim.

Üç basit kelime beni heyecanlandırdı. "Ben de seni özledim." Doğrulup gölgeler arasında yüzünü arıyorum. "Neredesin?"

Ben buradayım, zihnindeyim.

Oh. Sorduğum şey tam olarak bu değildi ama belki de arkadaşımın fiziksel bir formu yoktur. "Sen hayalet misin?"

Ben öyle düşünmüyorum. Ben gerçeğim.

"Bir hayaletin de bunu söyleyeceğinden eminim."

Kahkahası kafamın içinde gürlüyor, hoş. Beni tatlılıkla acıtıyor. Onun kahkahasını seviyorum. Daha çok duymak istiyorum.

"Adın ne senin?" diye sordum. "Bunu bana söyleyebilir misin?"

Sen Jenny'sin. Seninkini hatırlıyorum.

Bunu söylediğini duymak sıcak bir kucaklaşma gibi. "Jennifer'ın kısaltması ama günlük olarak kullanmak için çok uzun. Zaten kimse bana böyle seslenmiyor. Annem derdi ama o öldü. Babam bana hep Jenny derdi." Babamı düşünüyorum, sert, hava koşullarından etkilenmiş yüzünü ve tuzlu biberli sakalını. Onu özlüyorum ama acısı her geçen gün biraz daha azalıyor. "Ama istersen bana Jennifer diyebilirsin."

Jenny. Düşünceli bir duraklama var. *Benim adım da kısaltılmış. Şimdi hatırlıyorum. Sadece bir kısmını hatırlıyorum.*

"Sadece bir kısmını mı aldın?" Kafam karışmış bir şekilde yankıladım. Bu da ne demek oluyor?

Ben Mhal'ım. Tek hatırladığım bu.

"Mhal. Merhaba." Rüyamdaki güneş ışığına gülümsüyorum. "Bu kadar iyi bir adam için biraz uğursuz bir isim."

Sence ben iyi miyim? O eğleniyor.

"Öyle olmadığını mı düşünüyorsun?"

Kibarlık genellikle beni tanımlamak için kullanılan bir kelime değildir.

"Neymiş o?"

Korkunç. Tehlikeli. Öldürücü. Bir canavar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu tür etiketler beni endişelendirmiyor. "Babam bir göçebeydi. Kurallara uymadıkları için yerleşim yerlerinden atılırlar. İnsanları öldürürdü ama her zaman iyi bir nedeni vardı. Bana zarar vermeye çalışan adamlara zarar verdi. Bu yüzden canavar denilen bir adamdan korkmuyorum. Bazı insanlar babamın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir tane de. Her şey etrafınızdakilere nasıl davrandığınızla ilgilidir."

Seni güvende tutmak için adam öldürürüm.

Bunu duymak beni korkutmuyor. Onun yerine gülümsüyorum. "Korkacağından şüpheleniyorum. Koruyucu bir tipe benziyorsun. Ne de olsa benim hayallerimi koruyorsun."

Sıkıntın hoşuma gitmiyor, Mhal itiraf ediyor. *Beni uykumdan uyandırıyor. Beni o kadar rahatsız ediyor ki, beni sana doğru çağırıyor.*

Bunu duyduğuma çok üzüldüm. "Seni uyandırdım mı? Özür dilerim."

Özür dilemeye gerek yok. Uyanmak istedim.

"Neredesiniz? Kimsin sen? Rüyalarımda nasıl konuşabiliriz ki?" Yatağımda daha yükseğe oturuyorum. "Sen psişik misin? Bu şekilde mi konuşabiliyoruz? Ve neden beni seçtin?"

Seni seçeyim mi?

"Eminim buralarda pek çok insan kötü rüyalar görüyordur." Elimi sallayarak kaleyi gösteriyorum. "Neden benimkine giriyorsun?"

Belli ki benim dostum olduğun için. Sesi buyurgan. Cevabı

beni şaşırttı. "Affedersiniz? Neyiniz?"

Sana daha önce de söyledim. Sen bana aitsin.

Verdiği cevap beni korkutmuyor. Ne de olsa bu benim rüyam. "Eğer ben senin eşinsem, sen neredesin?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "En azından sana bakmam gerekmiyor mu? Peki sen bana bakmak istiyor musun?"

Benim olduğunu anlamak için sana bakmama gerek yok.

Bu bana tuhaf geliyor. Kaçırdığım bariz bir şey var ama ne olduğunu anlayamıyorum. "Neye benzediğimi bilmek istemiyor musun? Bir eşte bu önemli değil mi?"

Kokunu seviyorum. Beni çağırıyor. Başım sıcaklıkla doluyor. *Geri kalanının da hoş olduğuna eminim.*

Bu ifşaat beni tuhaf bir şekilde incitti. Hiçbir zaman harika bir güzel olmadım, ama aşık olursam sevdiğim kişinin en azından yüzüme bakmak isteyeceğinden emindim. Görünüşe göre Mhal, her kimse

-Bana bakmak istemiyor. Tek istediği kokum. Ve herkes güzel kokabilir.

Sizi temin ederim, yapamazlar. Ses tonu yine kibirli ve aynı zamanda eğleniyor. *İnsanlarınız berbat kokuyor.*

Benim halkım mı? "Fort Dallas halkı mı?" Bir kolumu kaldırıp koklama isteğiyle savaşıyorum. "After'da herkes kokuyor. Çünkü ejderhalar sayesinde hapsedilmiş durumdayız."

Ejderhalar mı? diye soruyor, aniden ilgileniyor. *Ejderhalar hakkında ne biliyorsun?*

Zihni benimkinde sıcak ve ağır ve yatağımda yalnız olmama rağmen onun varlığını yanı başımda hissettiğime yemin edebilirim. Birden ne kadar az giyindiğimin farkına vardım... bunun bir önemi yok, çünkü yüzümden hoşlanmıyor.

Ben öyle bir şey demedim. Düşüncelerime kızgınsınız.

"Bana bakmaktansa beni koklamayı tercih ettiğini söylemiştin. Tabii ki biraz kırıldım."

Dikkatimi dağıtıyorsun. Konuyu değiştirme. Ejderhalar hakkında ne biliyorsun? Zihinsel sesi boğucu bir okşayış.

Sanki dikkatini dağıtan benmişim gibi? Sinirlenerek -ya da belki neleri kaçırdığını fark etmesini sağlamaya kararlı bir şekilde- ellerimi vücudumda gezdirip kalçalarımın arasına sokuyorum. "Madem ben senin eşinim, neden ejderhalardan bahsediyoruz?"

Sıcak şehvet zihnimde kıvrılıyor ve bir şekilde Mhal'ın kendime dokunduğum anı tam olarak hissedebildiğini biliyorum. *Sana katılmam için beni ayartmaya mı çalışıyorsun?*

"Bilmiyorum. İşe yarıyor mu?"

Gözlerini kapat.

Yapıyorum ve hemen yanımdaki yatağa katı, ağır bir form yerleşmiş gibi hissediyorum. Bir el -kavurucu derecede sıcak- benimkini kaplayıp parmaklarımla bağlarken nefesim kesiliyor. Birleşen ellerimiz kalçalarımın arasında ve kulağıma mırıldanarak ovmaya başlıyor. *Jenny*.

"Mhal," diye nefes alıyorum. "Oh, Mhal."

Jenny.

Jenny.

Sert bir el beni uyandırıyor. "Jenny. Uyan."

Nefesim kesiliyor, üstümdeki yüze göz kırpıyorum. Bu Manda, yüz ifadesi gergin. Aman Tanrım. Utanç verici bir düşünce aklıma geldi. Uykumda mastürbasyon mu yapıyordum? Bacaklarımın arasına dokunurken hayali erkek arkadaşımı çağırdığımı mı duydular? Bu düşünceyle dehşete düşerek diğer kızların ranzalarına bakıyorum ama onlar da benim kadar şaşkın ve uykulu görünüyorlar.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "Horluyor muydum?"

"Hayır, Azar herkesi çağırıyor." Manda battaniyesini omuzlarına sımsıkı sarıyor, ifadesi sıkışmış. "Bir terslik var. Sanırım başımız belada."

"Kim?" Nancy sorar.

"Hepimiz." Manda'nın yüzü gergin. "Lord Azar üzgün ve sanırım hepimiz programdan atılmak üzereyiz."

JENNY

E kafeteryaya girmeden önce, kırılan tabakların sesini duyabiliyorum. Endişeyle Manda'ya bakıyorum. Yüzü solgun, ağzı mutsuz bir ifadeye bürünmüştü.

Hat. Lucas Daniels'ın Lord Azar'la nişanları hakkında konuşması gerektiğini hatırlıyorum ve bunun iyi gitmediğinden endişeleniyorum. Manda'nın eline baktığımda parmağında yüzük yoktu.

Olamaz. "Yüzüğün nerede, Manda?"

Etrafına hızla göz gezdiriyor, sonra bana doğru eğiliyor. "Azar buna izin vermez. Eğer evlenirsek, ikimizi de kaleden atar." Gözyaşlarıyla savaşıyormuş gibi sertçe yutkunuyor ve omuz silkiyor. "Sorun değil."

Bu iyi değil. Lucas'ı sevdiğini biliyorum. Onunla evlenmeyi her şeyden çok istediğini biliyorum. Ama kaleden atılmak pek çok insan için ölüm fermanıdır. Sıfır koruma ve sıfır erzakla baştan başlamak demek. Bu kadar uzun süre hayatta kalmamın tek nedeni babamın bizi tehdit eden herkesi öldüren sert bir orospu çocuğu olmasıydı. Zamanla hastalığı artınca bizi hemen Dallas Kalesi'ne götürdü çünkü tek başıma hayatta kalamayacağımı biliyordu.

Sanırım Manda ve Lucas Daniels da öyle.

Daha fazlasını sormak istiyorum ama bir tabak daha kırılıyor ve ikimiz de irkiliyoruz. Korumalardan biri kafeteryanın kapısının önünde duruyor, silahını rahatça göğsüne dayamış. Salon uyku kıyafetleri giymiş, etraflarında battaniyeler tutan kadınlarla dolu ve herkes korkmuş durumda. Kimsenin neler olduğunu bilmediği açık.

İçeriden bir ses daha geliyor, bu seferki öncekinden daha yüksek. Bütün tabakları kırarlarsa, yemek için ne kullanacağız? Markete gidip daha fazlasını alamayız. Artık mağaza yok. Her şey değerli. Lord Azar'ın kalenin eşyalarını bu şekilde çarçur etmesi inanılmaz savurganlık gibi geliyor ve beni üzüyor.

Koridorda birkaç dakika bekliyoruz ve kimse konuşmaya cesaret edemiyor. Sonunda muhafızlardan biri kapıya geliyor, yüzü yorgun ve asık. "Onları içeri getirin."

"Hanımlar," diyor kapıdaki görevli, kapıyı bizim için açık tutarak. "Dokunmamayı unutmayın. Hepiniz yeni temizlendiniz."

Sessizce içeri girdik. Kafeterya masalarının hepsi katlanmış ve arka duvara dizilmişti, akşam yemeğinden sonra tüm oda temizlenmiş ve kaldırılmıştı. Bu konuda birkaç kez yardım etmiştim ve mutfakları çalışır ve temiz tutmak için ne kadar çok iş gerektiğini biliyorum. Çalışan hatlardan su çekmenin, her şeyi paspaslayıp temizlemenin ve tüm bulaşıkları yıkamanın ne kadar zahmetli olduğunu biliyorum. Bu yüzden yere saçılmış bu kadar çok kırık tabak görmek korkunç. Her yerde cam kırıkları var ve kafeteryaya girdiğimizde Lord Azar bir tabak daha alıp duvara fırlatıyor.

Yüksek bir çarpma sesi çıkarıyor ve herkes irkiliyor.

Öfkeyle bize doğru dönüyor. Burun delikleri alevleniyor ve bakışları sanki ölmek üzereymişiz gibi toplanan kadınların üzerine yerleşiyor.

Belki de öyleyizdir.

Lord Azar'ı sadece birkaç kez gördüm. İçine kapanık biri ve yerel bir kadını -tıbbiye Melina'yı- cariyesi olarak almış. Bana göre Lord Azar'la ilgili en çarpıcı şey her zaman temiz görünmesi. Sürekli kirli görünen, sokakları çamur, insan atıkları ve çöplerle dolu bir kalede, kıyafetleri ve saçları her zaman kusursuz bir şekilde tertemiz. Bu gece de farklı değil. Lord Azar sessiz beyazlar ve bejler giymiş, giysileri sanki eski bir şeyhmiş gibi dalgalanıyor ve akıyor. Soluk altın tonlarında Lord Azar. Teni neredeyse soluk gözleriyle aynı ürkütücü tonda bronzlaşmış ve beyzbol şapkasının altında sakladığı uzun saçları da devetüyü renginde. Onu gördüğüm diğer zamanlarda, muhteşem ve soğuk görünüyordu.

Bu gece, ele geçirilmiş bir adam gibi görünüyor. Gözleri vahşi, saçları başının etrafında tel tel uçuşuyor ve dişleri hırıltıyla açılmış.

"Hanginiz?" diye soruyor, toplanmış kadın grubuna doğru yürürken. "Göğsümde tuttuğum engerek hanginiz?"

Kimse cevap vermiyor. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok ve eminim diğer kadınlar da bilmiyordur.

Lord bize öfkeli bir bakış daha atıyor ve sonra tüm tabak tepsisini ters çeviriyor. Her şey yere düşüyor ve binlerce parçaya ayrılıyor. "Sizi besliyorum! Sizi barındırıyorum!" diye bağırıyor. "Ve aldığım teşekkür bu mu?"

Dehşet içinde battaniyemi göğsüme bastırıyorum. Manda ve Lucas için gerçekten bu kadar kızgın mı? Olabileceği başka bir şey düşünemiyorum. Manda'ya bakıyorum ve yüzü korkudan bembeyaz kesilmiş. O da benimle aynı şeyi düşünüyor.

Azar hışımla uzaklaşırken kapılar arkamızdan açılıyor, şüphesiz kıracak daha fazla şey arıyor. Odaya birkaç yeni yüz giriyor ve Rachel'ın içeri süzüldüğünü görünce şaşırıyorum, hemen ardından çıplak, koyu altın tenli bir adam geliyor. Bu onun ejderhası, fark ettim. Onu sadece birkaç kez görmüştüm ve yakışıklı olmasına rağmen ifadesinde vahşi, neredeyse yabanıl bir görünüm vardı. Rachel Azar'a yaklaşmıyor, sadece odanın sessiz bir ucuna gidip duvara yaslanıyor. Önce ejderha-adama, sonra da Azar'a bakıyor. Onlara uzun boylu, zayıf, siyah saçlı, kalın dalgalı saçları ve yuvarlak, hamile bir karnı olan siyah bir kadın katılıyor. Onu başka bir ejderha-adam takip ediyor, bu seferki biraz daha az koyu altın renginde ve pantolon giyiyor.

Onları gördüğüm için hem heyecanlıyım hem de biraz endişeliyim. Neden hepimiz gecenin bir yarısı kafeteryaya çağrılıyoruz? Birisi idam mı edilecek?

Azar bize doğru hışımla geliyor, giysileri üzerinde uçuşuyor. "Hepinizi koklayacağım ve bunun arkasında hanginizin olduğunu bana söyleyeceksiniz."

"Neyin arkasında?" Rachel düz, neredeyse sıkılmış bir sesle sesleniyor.

Odadaki herkes dondu kaldı. Omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor ve dehşet içinde Rachel'a

bakıyorum. Rachel'a.

Şaşırtıcı bir şekilde, yaralı yüzünde korktuğunda ve umutsuzca saklamaya çalıştığında olduğu gibi meydan okuyan bir ifade yok. Sinirli görünüyor. Azar'ın herkesi yataktan kaldırmasına sinirlenmiş gibi.

Korkmuyor. Bu benim için inanılmaz bir şey. Son yedi ya da sekiz yılımı -Yarık'tan beri- ertesi günün ne getireceğini merak ederek, aklımı kaçıracak kadar korkarak geçirdim. Bu korku artık Rachel'ın yüzünde yok ve ben büyülendim.

Ve kıskanç.

Arkadaşım, kırık cam parçalarından oluşan bir denizin ortasında duran Lord Azar'a başını sallıyor. "Sinirlenmek yerine neden onlara sormuyorsun?"

Yanımda, Manda'nın nefesi kesildi. Diğer birkaç kişi de öyle. Ben duymuyorum çünkü Rachel'ın hayatlarımızı avucunun içinde tutan bu adamdan hiç korkmaması beni hâlâ çok etkiliyor. Rachel'ın bir ejderhaya bağlanıp kadınlar bölümünden ayrılmasından bu yana geçen bir ay içinde bir şeyler oldu.

Onu korkusuz yapan ejderhası mı?

Lord Azar bize dönüyor. Gözleri kısılmıştı. "Pekâlâ o zaman. Açıkça ve küçük kelimeler kullanarak soracağım ki zayıf zihinleriniz anlayabilsin. Hanginiz ejderhamı çalıyor?"

Sessizlik.

Endişeyle diğerlerine bakıyorum. Dallas Kalesi'ni "koruyan" ejderhalar olaylara yeni eklendi. Bu vahşi canavarları bir şekilde kontrol etme yeteneğine sahip olan Lord Azar'la birlikte gelmişler. Onlardan beş tanesi barikatta oturmuş, ölü gözlerle bizi izliyor. Heykel gibiler ve sorumlu olduğu onca ay boyunca bir kez bile gözlerini kırptıklarını gördüğümü sanmıyorum.

Aslında bir keresinde birinin bana baktığını düşünmüştüm ama hayal gördüğüme eminim.

Orada gerçek yaratıklar olduğunu fark etmemiştim. Onları binalar gibi düşünmüştüm. Sadece var olduklarını ama bundan daha fazlası olmadıklarını. Azar'la birlikte Dallas Kalesi'nde oldukları için minnettardım. O ejderhalarla birlikte geldiğinden beri rastgele saldırılara maruz kalmıyoruz. Gecenin bir yarısı, sığınmamız için bizi uyaran alarm sesleriyle uyanmıyoruz ya da başka bir binanın alevler içinde kalışını izlemiyoruz.

Azar içeri girdiğinde saldırılar durdu. Bu çoğu insan için yeterli, ben de dahil.

Yine de Rachel için iyi bir cevap değil. Öne doğru bir adım atarak kolunun kısalmış kısmını ona doğru salladı. "Bundan daha açık olman gerekecek. Kızlar ejderhaları senin ya da benim gibi tanımıyor. Kendini gerçekten açıklamalısın."

Sessiz bir hırıltıyla ona dişlerini gösteriyor ama Rachel sadece sırıtmakla yetiniyor.

Azar'ın bakışları tekrar üzerimizde geziniyor ve yanımda duran kadının dehşet içinde bocaladığını hissedebiliyorum. Dik ve uzun durmayı başarıyorum ama sadece biraz. Ben de en az diğerleri kadar saklanmak istiyorum. Bunun bir işe yarayacağını sanmıyorum ve babamdan korkuyu göstermenin zorbaları cesaretlendirdiğini öğrendim. Lord Azar kesinlikle bir zorba olarak nitelendirilebilir.

"Ejderhalarımdan birinin kontrolünü kaybediyorum," diyor Lord Azar. "Zihninin kontrolü için benimle savaşıyor. Onu elimden kurtarabilecek tek şey bir eş, bu yüzden hanginizin ejderha olduğunu bilmek istiyorum.

bu kaleyi sabote etmeye çalışıyor."

Nefes alıyorum. Kaleyi sabote etmek mi?

Aklının kontrolü için benimle savaşıyor.

Kesinlikle...değil mi? Hayali arkadaşım bir ejderha değil, değil mi? Eğer öyleyse, rüyalarımda ne işi var? Ama Azar'dan bahsettiğim anda ortadan kayboldu.

Bir şekilde kaleyi sabote ettiğimi mi düşünüyorlar? Atılma tehlikesiyle karşı karşıya mıyım? Kalede yaşamak eğlenceli değil ama leş topraklarında tek başına bir kadın beş dakika bile dayanamaz.

Rachel başını Azar'a doğru sallarken tedirgin bir şekilde dudağımı ısırıyorum. "Bir suçlamadan daha fazlasına ihtiyacımız var.

Bir isme ihtiyacımız var."

"İsimlerini bilmiyorum," diye ısırdı lord. "Onlar benim için hiçbir şey." "O

zaman neden birini kaybetmeyi umursuyorsun?" Rachel karşılık verdi.

Onlara tartışmayı kesmelerini söylemek istiyorum ki düşünebileyim. Mhal'ın ne dediğini hatırlamam gerek. Uyanmakla ilgili bir şey mi? Ve benden başkasını nasıl net göremediği hakkında? Zihninde başka biri olduğu için mi? Azar onun zihninde mi? Nedense şehri koruyan ejderhaların bir görevi yerine getirmek için eğitilmiş bekçi köpekleri gibi olduğunu sanıyordum. Ama ya onlar insansa?

Eğer durum buysa, kendi özgür iradeleriyle mi buradalar?

Anlamıyorum ve bu iş uzadıkça kafamdaki sorular da artıyor.

Rachel'a ve onun arkasında duran ejderha adama bakıyorum. O bir insan. Kabul ediyorum, daha önce gördüğüm hiçbir insana benzemiyor. Sarı ve siyah arasında gidip gelen vahşi gözleri var. Boynuzları, pençeleri ve pullu bir derisi var ve saçları hiçbir insan saçının yapamayacağı şekilde dışarı çıkıyor. Ama o da bir insan ve Rachel onu seviyor. Onunla konuşuyor, gerçi ben hiç görmedim. Adının Jurik olduğunu söylüyor.

Tabii ki o da bir insan.

Ve eğer o öyleyse, diğer ejderhalar da öyledir. Birden midem bulandı. Onlar duvarlardaki eğitimli köpekler değil. Onlar zihinleri çalınmış köleler ve ben programda mutlu bir şekilde oturuyor, Azar'ın mısır ekmeğini yiyor ve burnumun ötesini hiç düşünmüyordum. Aman Tanrım. Ben de suç ortağıyım. Kusma dürtüsüyle savaşarak parmaklarımı ağzıma bastırıyorum.

O zaman Mhal onun zihin kölelerinden biri mi? Bu yüzden mi Azar'dan bahsettiğimde rüyalarımı terk etti? Aman Tanrım.

Ben ne yapıyorum? Kaleyi yıkmaya çalışmıyordum. Sadece rüyalarımdaki bir arkadaşıma merhaba dedim. Ama eğer haklıysam ve Mhal Azar'ın kölesiyse, bunun bir parçası olmak istemiyorum. Bunun bir parçası olamam.

Kendimi öldürtmeden nasıl kurtulabilirim? Şimdi kaçarsam benden şüphelenirler. Bir korku iniltisini bastırırken bile rüyamı hatırlıyorum.

Mhal kulağıma fısıldıyor. Sıcaklık.

Boğazımda pençeler.

Aman Tanrım. Tam bir aptalım. Bunu daha önce nasıl göremedim? Bir şekilde rüyalarıma bir ejderha giriyor. "Bu drakonileri yakalamak için çok çalıştım," diyor Azar soğuk, kaynayan bir sesle.

Rachel'a ondan nefret ediyormuş gibi bakıyor ama Rachel korkmamış görünüyor. Yanındaki ejderha -Jurik-

sahiplenmekten çok destek gibi görünen bir şekilde elini omzuna koyuyor. Sanki ona yanlış bir şekilde bakan herkesi parçalayacakmış gibi.

Azar odanın içinde volta atıyor. "Her birini yakalamak için çok çalıştım. Bu kaleyi güvende tutmak için her gün çok çalışıyorum. Buradaki insanları korumak için çalışıyorum. Onları besliyorum. Onları giydiriyorum. Peki karşılığında ne alıyorum? İhanet." Bize doğru kötücül bir bakış fırlatıyor ve sanki bir şekilde bana bakıyormuş gibi hissediyorum.

Sırlarımı bilmek. Rüyalarımı bilmek. Mhal ona söyledi mi? Mhal ona söyler miydi?

"Hepinizi kaleden atmalıyım," diye hırlıyor Azar, hâlâ söylenerek. "Nankör, işe yaramaz, yorucu -"

"Affedersiniz," diyor arkamızdan bir ses. Kalabalık dağılıyor ve ben de diğerleriyle birlikte kenara çekiliyorum.

Birinin geçmesine izin ver. Güzel koyu teni, mükemmel saçları ve bebek pembesi renginde, kale hayatına hiç uygun olmayan uzun, dökümlü bir elbisesi olan siyah bir kadın. Bir peri masalından fırlamış bir prensese benziyor ve hepimiz onun kim olduğunu çok iyi biliyoruz - Dallas Kalesi'nin doktoru ve son zamanlarda Lord Azar'ın eşi olan Melina.

Yüz ifadesi sakin ve dingin bir şekilde ona doğru süzülür ve elini ona uzattığında adam elini tutar. Yüz ifadesi tehditkârdan huysuza dönüşüyor ve Melina eğilip alçak sesle onunla konuşuyor. Konuşmaya devam ediyorlar, Melina'nın tonu yumuşak ve rahat, Azar'ınki ise öfkeli ve sert. Ama sonunda iç geçiriyor, Melina'nın elini tutup kolunun içine sokuyor ve sonra dönüp bir kez daha önünde toplanan bizlere bakıyor.

"Kızgın değilim," diyor, açıkça yalan söylüyor. Bu küçük kelimeleri söylemenin onun için ne kadar zor olduğu çok açık. "Sadece hanginizin ejderhamı burnumun dibinden ayarttığını bilmek istiyorum."

Melina ona dirsek atıyor, gülümsemesi yüzünden hiç eksilmiyor.

"Başka ejderhaları işe alman gerekiyor, zaten sahip olduklarımı değil," diye ekliyor huysuz bir ses tonuyla. Başım ağrıyor. Alnımda, gözlerimin arkasında bir baş ağrısı oluşuyor ve ben sadece yatağıma dönüp bu kâbusun bir an önce geçmesini ummak istiyorum. Bundan da öte, rüyalarıma dönmek ve Mhal'ın orada olup olmadığını görmek istiyorum. Rachel'ın Jurik'ine bakıyorum. Mhal ona benziyor muydu? Ya da Gwen'in yoldaşına? İkisi de yakışıklı ama nedense yüzleri benim hayal ettiğim gibi değil.

Mhal. İkisi de çok vahşi. O kibirli, Mhal. O... Tanrım. Bence

Azar gibi olurdu.

Ki bu çılgınca. Azar bir ejderha değil... değil mi? Birden endişelenerek kalenin liderine bakıyorum. Melina'ya benzemiyor, şimdi onun yanında duruyor. Belirgin bir şekilde farklı, en çok da gözleri.

Artık neye inanacağımı bilmiyorum.

Azar hepimize ters ters bakıyor ve sonra Melina'ya dönüyor. "Kimse öne çıkmıyor."

"Bunu yapmanın kolay bir yolu var," diyor sakin, güven verici sesiyle. "Herkesi korkutmaya gerek yok."

"Bunu hak ediyorlar. Korku, hükümdarların en iyi aracıdır."

Ona açıkça aynı fikirde olmadığını belirten bir bakış atıyor. "Kızları dışarı çıkarabilir ve ejderhaların hangisine tepki vereceğini görebiliriz. Zorbalığa gerek yok."

Onun fikrinden hoşlanmadığı çok açık. Ama net bir şekilde başını sallıyor ve bize bir el hareketi yapıyor.

Muhafızlar hemen harekete geçerek silahlarıyla bizi dürttüler. "Efendiyi duydunuz.

Dışarı çıkın." "Ayakkabılarım yok," diye sızlanıyor bir kız.

"O zaman bunun uzun sürmemesini ve her kimse konuşmasını umsanız iyi olur," diye karşılık veriyor muhafız.

Azar'ın tarafındalar.

Kararsızım. Aradıkları kişinin ben olduğumdan endişeleniyorum. Ama ya yanılıyorsam? Ya Mhal tamamen hayal ürünüyse? Daha da kötüsü, ya program için bir tehdit olduğuma karar verirlerse ve Azar ejderhasından vazgeçmek istemezse ve ben de kaleden atılırsam?

Ya da ya beni öldürmeye karar verirlerse?

Sertçe yutkunuyorum ve diğerleriyle birlikte dışarı çıkarılırken bile sessiz kalıyorum. Son zamanlarda başka kimse garip rüyalar görmedi - böcekler ya da başka bir şey hakkında. Etrafa gizlice sordum ve konuşmaları dinledim ve uyku sorunu yaşayan tek kişi benmişim gibi görünüyor. Aklımı kaçırıyor olabilirim. Her şeyi hayal ediyor olabilirim.

Kaleden atılırsam bana ne olur? Yemek için bana muhtaç olan Bethany ve Michael'a ne olacak? Zihnimde böcek dolu bir kap canlanıyor ve kusma isteğimle savaşıyorum. O zaman hayatta kalacaklar.

Dışarı adımımızı attığımız anda soğuk hava ince giysilerimizi yırtıyor. Üzerimde uyku tulumum ve bir battaniyeden başka bir şey yok, ikisi de kaba ve ucuz. Soğuğu dışarıda tutmak için yeterli değil ve aniden kış, yiyecek ve diğer her şey hakkında endişeleniyorum. Kale boka mı batıyor? Hepimiz onunla birlikte batacak mıyız?

Program yurdunun hemen dışındaki sokağa yığıldığımızda bir gardiyan "Dokunmak yok," diye sesleniyor. "Kuralları unutmayın."

Biri ağlamaya başlıyor ve ben Manda'ya bakıyorum. Yumrukları yanında sıkılı, yüzü solgun. "Ben değil," diye fısıldıyor. "Lütfen ben olmayayım."

Zorlukla yutkunuyorum ama boğazımda Michael'ın böceklerinden biri büyüklüğünde bir düğüm var ve onu rahatlatacak kelimeleri bulamıyorum. Kimse bir ejderha tarafından seçilmek istemez. Rachel bir ejderha tarafından "bulunduğu" anda grubumuzdan kayboldu. Onu artık neredeyse hiç görmüyorum ve mutlu mu yoksa mutsuz mu olduğunu bilmiyorum. Rachel'ı ve ejderha-adamını arıyorum ama tek görebildiğim askerler ve programdan daha fazla kadın.

Geç oldu, gökyüzü karanlık ve bulutlu. Caddenin aşağısında bir varil ateşi var, ama çoğunlukla dışarısı karanlık ve önümde bana ters ters bakan kıza takılıyorum. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum, kimsenin fark etmemesini umarak. "Kaza."

Tek ihtiyacım olan şey, yanlışlıkla ayağım takılıp başka bir kıza dokunduğum için programdan atılmak.

Muhafızlardan biri, "Bu kadarı yeterli mi lordum?" diye sesleniyor.

Dönüp Lord Azar'ı arıyorum. Melina hâlâ onun yanında, soluk pembe elbisesi gece havasında dalgalanıyor. Azar'ın gömleğini omuzlarına sıkıştırmış, lordun göğsü çıplak, her zamanki gibi asık suratıyla ilerliyor. Birkaç adım attıktan sonra Melina'ya ters ters bakıyor. "Gitmelerine izin vermekten hoşlanmıyorum."

"Biliyorum," diyor usulca ve onun yanına gidiyor. "Sadece bir an için. Ejderhalarına müdahale edenin başka biri olup olmadığını görmek istiyorsun, değil mi?"

Dişlerini sıkıyor.

"Onları tekrar tuzağa düşürebilirsiniz," diyor Melina ve ardından ekliyor, "Eğer mecbursanız."

Gözleri kısılıyor ve bir an için öfkeli görünüyor ama Melina'nın sakin ifadesi hiç değişmiyor. "Yapmam gerektiğini biliyorsun. Bu kaleyi güvende tutan tek şey onlar. Buradaki herkesi güvende tutacağım. *Seni* de güvende tutacağım."

Bize eliyle işaret etti. "O zaman devam edin."

"Kazandığım halde neden hep sana karşı kaybetmiş gibi hissediyorum?" Azar acı bir sesle sorar. Başını sallar ve Melina'yı geçerek ileriye doğru adım atar ve yüzünü şehir kapılarına döner. Gözleri kapanıyor ve bir an sonra zaten karanlık olan gökyüzü siyaha dönüyor.

Rüzgâr yüzüme çarpıyor ve esinti o kadar güçlü ki neredeyse omuzlarıma sardığım battaniyeyi kaybediyorum. Diğerleri sendeliyor ve haykırıyor. Başım ağrıyor.

"Olduğunuz yerde kalın!" diye bağırıyor muhafızlardan biri. "Kaçarsanız vurulursunuz!"

"Hayır yapmayacaklar," diye karşılık veriyor Melina, protesto için bir adım öne çıkarak. "Sakın bunu tehdit etmeye cüret etme! Azar, söyle onlara."

Azar yine de cevap vermiyor. Gözlerimi uçuşan topraktan ve rüzgârdan koruyup ona doğru bakıyorum. Gözleri hâlâ kapalı, solgun bedeni sanki konsantre olmak için her şeyi yapıyormuş gibi eğilmiş. Bir ejderha tam önüne iniyor. Ve bir başkası. Bir tane daha.

Yer birden ejderhalarla doldu.

Bu onlara en yakın olduğum an ve kalbim dehşetle çarpıyor.

Ben çocukken ejderhalar sadece aptalca bir efsaneydi. Sadece şövalyeler ve prensesler hakkındaki hikayelere aittiler, genellikle neşeli yeşil veya mor renkteydiler ve tıpkı tek boynuzlu atlar ve goblinler gibi gerçek değillerdi. Sonra Yarık geldi ve ejderhalar kırık göklerden uçup dünyayı yaktı. Bu ejderhalar delilikle doludur. Onlarla anlaşmak mümkün değil. Uçaklar kadar büyük ve köpekbalıkları kadar acımasız olan ejderhalar, karşılarına çıkan her şeyi yok ediyor. İnsanlık aleve dayanıklı beton binalarda saklanmak ya da evlerini alevlerin en kötüsünden koruyan metal levhalarla kaplamak zorunda kaldı. Ahşap evler ölüm tuzaklarıdır. Ekinler, çiftlik hayvanlarıyla birlikte saklanmalı ve ejderha ateşinden korunmalıdır.

Peki ya bu ejderhalar? Çizgi filmlerdeki şişman, neşeli şeyler değiller.

Kalbim boğazımda düğümlenirken, Azar'la neredeyse burun buruna gelen ejderhaya bakıyorum. Kafası küçük bir araba kadar büyük, tabak büyüklüğündeki gözleri boş bir gri. O şeyin ağzından sanki her yeri yakmak için doğru anı bekliyormuş gibi kıvrılan bir duman teli var.

lanet olası yere. Uzun, pullu ağzından keskin, korkunç dişler çıkıyor ve bana timsahları hatırlatıyor.

Azar'ın önündeki kanatlarını çırpıyor ve uzun gövdesine doğru katlamadan önce geriyor. Uzakta bir şey çarpıyor ve ardından kuyruk yerde ileri doğru kayarak sallanıyor.

Yanına başka bir ejderha iner. Bunun ağzında, burun deliğinin hemen altında bir yara izi var ve bir dişi ucundan kırılmış. Yan tarafları paralel sıralar halinde yara bere içinde, sanki geçmişte pençelerle taranmış gibi ve bu sadece tehditkâr havayı artırıyor. Nedense bu ejderhaya bakmaktan kendimi alamıyorum. Beni korkutuyor ama başını tutuş şekli beni duraksatıyor. Gözleri boş olsa da, kibirli görünüyor.

Eğer Mhal bir ejderhaysa, bu ejderhadır.

Diğerleri etrafımıza yerleşiyor, evlerin arasına sıkışıyor ve çatılara tünüyor. Daha önce ejderhalara hiç bu kadar yakın olmamıştık ve kızlardan bazıları dehşet içinde açıkça ağlıyor. Yanımda, Manda'nın nefesi sığ ve endişeli bir şekilde geliyor. Ben de öyle olmalıyım; bir nefeslik ateşle hepimiz cayır cayır yanarız.

Ama nedense korkmuyorum. Azar ölmemizi istemiyor. Yaşarken onun için çok yararlıyız.

Melina Azar'ın yanına doğru yürüyor, görünüşe göre o da korkmuyor. Koluna dokunuyor. "İyi misin?"

"Deniyorum," diye tersliyor. "Kolay değil."

"Daha sıkı çalışın ya da herkesi içeri alın," diye karşılık veriyor, onun kötü ruh halinden korkmadan.

Azar ona ters ters bakıyor ve ardından külot programında bir araya toplanmış kadın grubuna doğru fırlıyor. Yüzleri tarıyor, bir şey arıyor ve sonra Manda'nın önünde duraklıyor. Doğruca ona yöneldiğinde kalbim sıkışıyor.

Elini geri çeker ve Manda'nın suratına bir tokat atar.

Sert çatırtı sokaklarda yankılanıyor. Bir şaşkınlık çığlığı atarak yere yığılır.

Arkamızda biri şaşkınlıkla çığlık atıyor ve ben otomatik olarak arkadaşıma uzanıyorum. Azar beni göstererek "Yapma," diye bağırıyor.

Donup kaldım, gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Dokunmak yok," diyor muhafızlardan biri. Bu Daniels ve aramıza girmek için hamle yapıyor. Gözyaşlarına boğulmak üzereyken ona ters ters bakıyorum. Azar'ın sevdiği kadına bunu yapmasına nasıl izin verebiliyor? Çaresiz ve sinirli görünüyor ama umurumda değil. Bunun olmasına nasıl izin verebilir? Manda yanlış bir şey yapmadı. Yumruklarımı yanımda sıkıp Manda'nın ayağa kalkışını izliyorum. Eli yanağında ve yüzünde adamın ona vurduğu yerde parlak kırmızı bir iz var.

Azar döner ve ejderhalara bakar, izler. "Hiçbir şey," diyor bir süre sonra. "Bu o değil. Onu odasına geri götürün." Bakışları bana odaklandı. "Sen. Öne gel."

"Azar," diye yakınıyor Melina, onun yanına doğru ilerleyerek. "Bunu yapamazsın-"

"Yapamaz mıyım?" Kadın koluna uzandığında onu görmezden geliyor. "Onlar benim

programımın gönüllü katılımcıları. Benim yemeğimi yiyorlar ve benim çatım altında uyuyorlar. Bana aitler." Ona ters ters bakıyor. "Tıpkı

sen bana aitsin."

"Canın cehenneme," diyor ve onu öfkeyle itiyor. "Ve tüm bunların canı cehenneme. Saçmalıyorsun."

Azar bana doğru ters ters bakmaya devam ediyor. "Ee, kızım? Bekliyorum."

Gerçekten ama gerçekten tokat yemek istemiyorum. Yine de tereddütlü bir adım atıyorum çünkü gardiyanlar bana bakıyor. Sanki kendi idamıma gidiyormuşum gibi hissediyorum. Titreyerek bir adım daha atıyorum. Dallas Kalesi'nin lordu elini kaldırıyor, sanki bana vurmayı bekliyormuş gibi-

Başım aniden acıyla doluyor. Gözlerimin arkasında sıcak, parlak bir ışık parlıyor ve bir elimi alnıma bastırarak kafatasıma saplanan buz kıracağıyla savaşıyorum.

Eğildiğimde, Azar'ın haykırışını belli belirsiz duyuyorum. Rüzgâr havayı yırtıyor ve insanlar çığlık atıyor. Kafamı kaldırdığımda bir ejderha görüyorum - yaralı olan, yaralı olan olduğunu biliyordum - havaya yükseliyor. Öfkeyle bağırıyor ve sokaktaki herkesi öldürmek istediğini anlıyorum.

Herkes.

Çamurda dizlerimin üzerine çöküyorum ve insanlar çığlık atarak dağılıyor. Ejderha kanatlarını çırparken bile muhafızlar ve kızlar sığınmak için yarışıyor, kafeste kapana kısılmış bir kuş gibi. Yakınlarda Azar bir elini havaya kaldırıyor, tüm vücudu gergin, sanki bilinmeyen bir güçle boğuşuyor.

Ejderha havada dönüyor, bir kez körüklüyor ve sonra kendini en yakın binanın üzerine fırlatıyor. Bina paslı metallerin çarpmasıyla yıkılır. Daha fazla insan dehşet içinde çığlık atıyor.

"İşte bu," diyor Azar muzaffer bir sesle. "Yakalayın onu."

Muhafızlar yaklaşıyor. Kimse bana dokunmuyor.

"Lordum," diyor adamlardan biri. "Talimatlarımızın-" "Yakalayın

onu," diye bağırır Azar.

Başım çatlayacakmış gibi hissederken sert eller beni kollarımdan tutuyor. Uzaklaştırılıyorum, gözümün önünde lekeler yüzüyor.

JENNY

İ girip çıkıyor. Acı beynime hücum ediyor ve zihnimde dalgalanan acı şok dalgaları gönderiyor. Sanki kafatasım yarılmış gibi ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum. göz çukurlarımdan dışarı sızmıyor. Nerede olduğumun farkında bile değilim, sadece sıkı, çimdikleyen eller beni kollarımdan tutmuş ve bir binaya doğru sürüklüyor. Mum kokusu geliyor ve sonra sert, ağır ve metal bir şey ayak bileğime dolanıyor.

Sert, beton zemine bırakıldım ve yalnız bırakıldım.

İnleyerek sırtüstü düşüyorum ve avuç içimin topuğunu zonklayan başıma bastırıyorum.

"Bu onun hatası, biliyorsun."

"Mmm, ne?" Gözlerimi kısarak odaklanmaya, etrafımı seçmeye çalışıyorum. Çoğunlukla sadece uyumak ve başım ağrımayı kesene kadar uyanmamak istiyorum.

Mum ışığında belli belirsiz, soluk bir şekil görüyorum. Lord Azar. Ahşap ayaklı, pelüş kırmızı kadife bir sandalyede oturuyor; içinde bulunduğumuz binaya hiç yakışmayan, antika görünümlü absürt bir ucube. Burası bir tür boş depo, beton zemini belli belirsiz eski benzin ve toz kokuyor. Tavanın en ucunda yıldızları gösteren kocaman bir delik var. Bunun dışında her yer bomboş. Buradaki tek şey ben, Azar ve sandalyesinin yanındaki şamdan.

"Kafan," diye açıklıyor Azar, sanki artık arkadaşmışız gibi konuşkan, rahat bir sesle. "Sana ulaşmaya çalışıyor. Bunu hissedebiliyorum. Hem benim kontrolümle savaşıyor hem de seninle bağlantı kurmaya çalışıyor. Çoğu insan drakoni onlara ulaştığında hiçbir şey hissetmez. Senin hissetmen seni özel kılıyor. Bu çok ilginç."

Özel. Harika. Yan tarafıma kıvrıldım, başım dönerken ağzım tükürükle doldu. "Ona... durmasını söyleyebilir misin? Beni öldürüyor."

"Aslında değil." Azar'ın sesi gerçekçi. "Ve durmayacak da. Ne de olsa bunu sinsice yapıyor, değil mi? Ve sen bana hiçbir şey söylemedin. Bu beni oldukça kızdırıyor." Sesi hâlâ cana yakın geliyor. Hoş. "Programımın kurallarının çok açık olduğunu sanıyordum ama yine de hepiniz mutlu değilsiniz. O aptalın biri mükemmel bir dişiyi çalıp onunla evlenmek istiyor ve şimdi de siz zaten kontrol altında olan bir ejderhayı çalıyorsunuz. Neden zahmet ediyorum ki? Uçurumun hepinizi almasına izin vermeliyim ama kendimi bir hurda kralı olarak hayal etmiyorum."

Başım yine zonkluyor ve burnumdan ıslak bir şey damlıyor. Ona dokunuyorum ve parmaklarıma bakıyorum. Koyu renk olduğunu görünce şaşırmadım. Tabii ki kan. Başımın ağrıması şimdi mantıklı geliyor - başım burnumun dışında eriyor. "Onun bir ejderha olduğunu bilmiyordum."

Azar ayakkabısıyla omzumu dürtüyor, sandalyesinden kalkmıyor. "Yüksek sesle konuş, şimdi, kadın.

Mırıldanıyorsun."

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve solgun, sinir bozucu lorda ters ters bakıyorum. "Onun bir ejderha olduğunu bilmiyordum," diyorum daha yüksek sesle. "Onun hayali bir arkadaş olduğunu sanıyordum."

Bana bakarken kaşları çatıldı. "Bir ne?"

Gözlerimi tekrar kapatıyorum, acı içinde nefes almaya çalışıyorum. "Hayali bir arkadaş... onu kafamda uydurdum... kabuslarıma yardımcı olması için."

Uzun bir süre sessizlik oluyor ve sonra Azar ayakkabısıyla beni tekrar dürtüyor. "Kâbuslar mı? Bana bu kâbuslardan biraz daha bahset."

Omuz silkecektim ama enerjim yok. "Böcekler..."

"Yarık mı?" diye bastırıyor. "Rüyanda Yarık'ı

görüyor musun?"

Başımı sallamayı başarıyorum. "Sadece böcekler... ve pislik. Pislik. Sanki etrafımdaki hava bile kirli ve ben hiç temizlenemiyorum."

Sanki bunu düşünüyormuş gibi alçak sesle mırıldanıyor.

"Rüyaların. Kötü mü hissettiriyorlar?" "Evet."

"Ve bu ejderha, rüyalarında seninle konuşmaya mı başladı?"

"Sanırım..." Başımdaki zonklama biraz azalır gibi oluyor ve burnumun altındaki kanı temizliyorum. "Korktuğumu hissetti. Beni korumak için ortaya çıktı. Yine de hepsinin zihnimde olduğunu düşündüm. Bana kendisi hakkında hiçbir şey söylemedi."

Azar homurdanıyor. "Bu kabuslar ne zaman başladı?"

Neden rüyalarımla bu kadar ilgileniyor? "Birkaç hafta önce. Şehirde büyük böcekler ortaya çıkmaya başladığında. Sanırım beni yeterince korkuttular ki rüyalarımda onları görüyorum."

"Ne böceği?"

Gözlerimi kısarak ona doğru bakıyorum. "Ne demek istiyorsun, hangi böcekler?"

Omzuma tekrar, daha sert tekmeler atıyor ve başım bir kez daha acı içinde parlıyor. Bu sefer Azar da sanki o da acı çekiyormuş gibi homurdanıyor. "Sadece dikkatini çekmeye çalışıyorum. Sakin ol," diye mırıldanıyor. "Bana böceklerden biraz daha bahset. Ne böceği?" Sanki ben yavaşmışım gibi telaffuz ediyor. "Açıkla bana."

Sersemlemiş bir halde doğruldum. Başım sanki patlamış bir kavun gibi hissederken düşünmek zor. "Ben... böcekler." Odaklanmaya çalışıyorum. "Fort Dallas'taki bazı insanlar onları görmeye başladı. Her zaman böceklerimiz vardı ama bunlar kadar büyük değillerdi. Kedi büyüklüğündeler. Ya da köpek. Belki daha da büyükler." Yanağımın içini ısırıyorum, çünkü onları düşünmek bile midemi bulandırıyor. "İnsanlar onları yakalayıp yiyor çünkü yeteri kadar yiyecek yok."

"Aptallar."

"Hightower ve ben onları kapının dışında bir cesedi çiğnerken gördük. Sanki bir anda ortaya çıkıyorlardı."

Azar pelüş koltuğunda öne doğru eğilmiş, bana bakıyor. "Onları yedin mi?"

"Tanrım, hayır. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor." Elimi ağzıma bastırıyorum. "Güzel. Yeme. Düşündüğün kadar doğal değiller."
"Nereden geliyorlar?"

Yine de bana cevap vermiyor. Sadece düşünceli bir şekilde beni izlemeye devam ediyor. Sonunda, "Bana onları yiyen insanları gösterecek misin? Ve onları nerede bulduklarını?"

Ona göz kırpıyorum. "Şu anda mı?"

"Tabii ki şu anda değil." Azar ayağa kalkıyor. "Şu anda ejderhamı sikmen ve onu kendine bağlaman gerekiyor. Ne kadar çabuk hamile kalırsan o kadar iyi."

"Ne?" Onu doğru duyduğumdan tam olarak emin olamadan bakıyorum. Az önce ejderhasını sikip hamile kalmam gerektiğini mi söyledi? "Pardon?"

Lord Azar etkilenmedi. "Beni duydunuz. Programımın ne için olduğunu biliyorsunuz ve bunu kabul ettiniz. Yemeğimi yemekten, kıyafetlerimi giymekten ve güvenli yataklarımda uyumaktan mutlusunuz. Şimdi ödeme zamanı. Senin onun eşi olduğunu düşünen bir ejderham var. Bu, kaleyi korumak için yeni bir tane almam gerektiği anlamına gelse bile, cephaneliğimizde yeni bir araç olacak. Ve sen" -beni işaret ediyor- "onu mutlu edeceksin. Ona iyi davran. Flört et. Saçını savur ya da kadın olarak ne yaparsan yap. Onu baştan çıkarın. Ve çabuk olun. Sizi bekleyecek sonsuz zamanımız yok."

Şok olmuş bir şekilde ağzımı açtım. "Sen... bir ejderha için bacaklarımı açmamı mı bekliyorsun? Şu anda mı?"

Omuz silkiyor, zayıf vücudu çoktan deponun kapısına doğru ilerliyor. "Eğer istemiyorsan, bu programa devam etmenin bir anlamı yok. Eğer arkadaşlarının beslenmesini ve güvende olmasını istiyorsan, dediğimi yapacaksın."

Şaşkınlıkla geri çekilen sırtına bakıyorum.

Benden yapmamı istediği şeye pek şaşırmadım. Aklımın bir köşesinde eninde sonunda bir tür ödeme yapılacağını biliyordum. Kimse sana bedava yiyecek ve koruma vermez. Ejderhalar için yem olarak kullanıldığımızı biliyordum. Sadece... çok ani oldu. Sertçe yutkundum ve titreyerek ayağa kalktım.

O zaman ayak bileğimdeki kelepçeyi fark ettim. Zincirlenmiştim. Kaçabileceğim bir yer yok zaten ama bu ejderhayı baştan çıkardığımdan emin olmak istiyorlar.

Ya öyle yaparım ya da ona lezzetli bir atıştırmalık hazırlarım.

MHAL

Her zaman Salorian'ın ağır elinin zihnimden kalkmasının şafak gibi olacağını düşünürüm, yavaş yavaş bilince yükselmek gibi.

Bunun yerine, hızlı ve acımasız bir şimşek çakıyor ve hiçliğin gri uçurumundan kendi bedenime geri itiliyorum. Bir öfke feryadıyla uyanıyorum, öfke bedenimde kaynıyor. Kanatlarımı açıyorum, kuyruğum öfkeyle kırbaçlanıyor.

Bu ne cüret?

Buna nasıl *cüret eder*? Bu sonradan görme Salorian'ın zihnimi ele geçirmeye cüret etmesine katlanılamaz. Kim olduğumu bilmiyor mu? Kraliçe bunu duyacak.

Kuyruğumu öfkeyle salladım ve yumuşak bir şeye çarptı.

"Ah! Fkkinstopit!" Bir el sanki hareketini durdurabilecekmiş gibi kuyruğumun ucunu tutmaya cüret ediyor. "Ne yapıyorsun?"

Sırf yapabildiğim için son bir fiske vuruyorum ve sonra derin

bir nefes alıyorum. Ve donuyorum.

Bu kokuyu biliyorum. Üst üste yığılmış insan kokularının iğrenç katmanlarına rağmen kokusunu aldığım dişi kokusu.

O *benim* kadınım.

Bu bir tuzak mı? Gözlerimi kısıyorum, ona iyice bakabilmek için başımı eğiyorum. İçinde bulunduğumuz in karanlık ama görmek için fazla ışığa ihtiyacım yok. Kokusu bana çok şey anlatacaktır.

Salorian'ın kokusu odanın içinde kalıyor. Özellikle kadınımın yanındaki tahta parçasına sinmiş, ben de pençelerimle vurup kenara itiyorum, duvara doğru uçup binlerce parçaya ayrıldığında memnun oluyorum.

Dişi ayağa kalkıyor ve bir korku kokusu ona dokunuyor. Benim saldırgan olduğumu mu düşünüyor? Hiçbir fikri yok. Öfkeden kudurmuş durumdayım. Kraliçe'nin Muhafızı olmama rağmen Salorian'ın beni almasına çok kızgınım. Ben... Ben...

Ben boşum.

Kendime dair hiçbir anım yok. Bu beni endişelendiriyor ama Salorian'ın kontrolü tamamen ortadan kalktığı anda geri döneceği kesin. Kendimi silkeliyorum, sanki bu onun gölgesini ruhumdan bir şekilde uzaklaştıracakmış gibi kanatlarımı çırpıyorum ve sonra küçük insan dişiyi pençelerimin arasına alıyorum.

Ona dokunduğum anda bir çığlık atıyor ve korku kokusu iki katına çıkıyor.

Benden korkuyor mu? Kırıldım. Salorian buradayken korku kokusu yoktu ama beni görünce

mi? Onu koruyacak ve ona bakacak olan erkeği? Onu korkutan bu mu?

Yoksa yakınlarda bana yaklaşma hakkı için ona meydan okumayı bekleyen başka bir dişi mi var? Parlıyorum

Burun deliklerim odadaki kokuları tarıyor ama sadece onunkiler var. Diğerleri eski ve önemsiz.

Onu yerden kaldırıyorum ve metal bir zincir sarsılıyor. Dişi acı dolu bir çığlık attı ve Saloryalı'nın onu bağladığını fark ettim; onu bu noktaya bağlamıştı. İçimde öfke patlıyor ve zinciri pençelerimle kavrayıp sertçe çekiyorum. Zincir kopuyor ve taş zeminden büyük bir parça onunla birlikte yukarı çıkıyor. İkisini de duvara doğru uçurup, parçalanmış tahta kalıntılarının yanına indiriyorum.

Boğazından yine sıkıntılı bir ses çıkarıyor ve ben de onu başımla birlikte kaldırıyorum, böylece onu inceleyebiliyorum.

Onu.

Üzerinde nefes aldığımda dalgalanan bir yelesi var, tüyler gibi ince ve tüylü. Sabit durmuyor, Ama hareket ettikçe başının etrafında uçuşur ve çiftleşen bir dişiye uygun olamayacak kadar koyu, tuhaf bir altın kahverengi tonundadır. Teni soluk, kırmızıdan eser yok ve yüzü küçük ve yuvarlak. Vücudu da küçük ve yuvarlak.

Kokusu inanılmaz. Ama bunun dışında, dikkat çekici değil.

O da bir insan. Bu kavramla savaşıyorum, çünkü bu yabancı toprakları kirleten insanlardan nefret ediyorum. Kokularından tiksiniyorum. Varlıklarından nefret ediyorum. Ve yine de... ve yine de... ondan nefret etmiyorum.

Neden benim olduğunu bilmiyorum ama öyle. Ve ben onu tutuyorum. Dişi, boğazından sesler çıkararak "Plsputmedown," diye mırıldanıyor.

Ağzında bir sorun mu var? Ona bakıyorum, yakından izliyorum. Yine sesler çıkarıyor ve ben de bir pençe kaldırıyorum, ancak o pençeyi savuruyor.

Kaba yaratık. Onu göğsüme yaslayıp yerleşiyorum, kanatlarımı geriyorum ve etrafımı inceliyorum. Artık dişime sahip olduğuma göre, insan kovanını geride bırakmak istiyorum. Kovanın pis kokusu bunaltıcı ve dikkat dağıtıcı ve eşimin güzel kokusuna konsantre olmamı zorlaştırıyor. Uzaktan başka drakoni kokuları geliyor ve yakınlarda başka dişiler olup olmadığını merak ediyorum. Acaba bu dişi benim olmak için diğerlerine meydan okudu mu?

Eşime bakıyorum. Küçük bir elini tutuyor ve sanki onu bırakmam gerektiğine kararlıymış gibi pullarıma doğru itiyor. Böyle bir şey olmayacak. *Artık dursan iyi* olur, *diye* azarlıyorum onu. *Sen bana aitsin.*

Dişi yanıt vermiyor. Sadece tutuşumu itmeye devam ediyor, kurtulmaya çalışıyor. Uzuvlarının üzerinde tuhaf bir deri var, eski el ve dokunuş kokan bir deri. Bu hoşuma gitmiyor. Dişiyi kavrayışımı açıyorum ve pençemin bir hareketiyle örtüyü vücudundan sıyırıyorum.

Acı dolu bir çığlık attı. Ona

zarar mı verdim?

Şiddet aniden zihnime doluyor. Şiddet ve öfke. Nefesim sert ve hızlı geliyor ve ateş burnumu yalıyor. Biri dişime zarar mı verdi? Biri onunla oynadı mı?

Onları yok edeceğim.
Hepsini yok edeceğim.

JENNY

"Bunlar benim kıyafetlerim!" Ejderha tek pençesiyle elbisemi rahatça parçaladığında haykırıyorum. "Bu ne lan!"

Öfkeli bir ses çıkarıyor ve ardından burun delikleri boyunca alevler dans etmeye başlıyor. Gözleri tamamen kararmış ve boğazında kısık bir hırıltı var.

Yerimde donup kaldım, dehşete kapıldım.

Ejderha ortaya çıktığından beri korku ve öfke arasında gidip geliyorum. Mantıklı yanım ejderhanın bir şekilde bana bağlı olduğunu biliyor. Bu Mhal, rüyalarımdaki arkadaşım. Ama gerçekliği tuhaf hissettiriyor. Devasa ve ürkütücü - ne de olsa hâlâ bir ejderha

-Rüyalarımdan hatırladığım o sakin, eğlenceli, biraz da kendini beğenmiş sesten eser yok.

Sanki iki parça aynı hizada değil.

Ellerimi göğüslerime götürüp onları kapatıyorum ve üzerimde beliren ejderhaya bakıyorum. Rüyalarımdaki Mhal'ın bir yüzü ya da bedeni yoktu. Onun Azar'ın duvarlarda tuttuğu ejderhalardan biri olduğunu bilmiyordum. Tabii ki en korkuncu o olacaktı. Yaralı, dişleri kırılmış ve vahşi yüz hatları olan, sanki dünyayı karşısına almış ve kazanmış gibi görünen. Diğerlerini akşam yemeğinde yiyecekmiş gibi görünen.

Nedense bu, hayallerimdeki Mhal'a pek uymuyor.

Ve benim onunla yatmam mı gerekiyor? Bebek mi yapmalıyım? Bu adamla mı? Bu ejderhayla mı? Endişeli ve kaygılı bir şekilde ona bakıyorum. Bana uzanıp beni tekrar göğsüne doğru çekerken bile gözleri uğursuz bir siyaha dönüyor ve nefesinde alevler dans ediyor. Ejderha boş depoyu bir bekçi köpeği gibi arşınlarken, ben de sıcak bir ejderha kucaklamasına takılıyorum ve onun pullarına doğru itiliyorum.

Dürüst olmak gerekirse ne yapacağımı bilmiyorum.

Ejderha başını eğip deponun kenarlarında dolanırken kuyruğu ileri geri sallanıyor, burun delikleri sanki her şeyin kokusunu içine çekiyormuş gibi açılıyor. Bu, aklına bir fikir getiriyor-Azar kokularla ilgili ejderhaları harekete geçiren bir şey olduğunu biliyor. Birbirimize dokunmamamızın sürekli söylenmesinin, haftanın bir günü dışında yıkanamamamızın ve ejderhaları cezbetmek için kullanabilsinler diye sürekli külotlarımızı vermemizin nedeni bu olmalı.

Bunlar koku yemleri.

Tamam o zaman, buradaki bir çeşit koku onu rahatsız ediyor olmalı.

"Buna mantıklı bir şekilde bakalım, olur mu?" Sanki kuduz bir köpekle konuşuyormuşum gibi sesimi güzel ve sakin tutuyorum.

Ejderha bana dönüyor, o siyah gözleri dönüyor ama ben gözlerinde bir parça renk yakalıyorum.

Bu

hızla kayboluyor ve ben bir deja vu hissine kapılıyorum.

Bu ejderhayı hatırlıyorum. Barikatın üstünden beni izlediğini hatırlıyorum. Hayal gördüğümü sanıyordum ama artık biliyorum. "Bir süredir başın belada, değil mi Mhal?" Elimi terazisinin üzerine koyup onu okşadım. "Ve şu anda bir koku aldığın için mi çıldırıyorsun? Sanırım? Ya da belki kafan karışmıştır."

Dudağımı çiğneyerek etrafımı inceliyorum. Gerçekten de bakacak hiçbir şeyi olmayan eski, boş bir depo. Ne kokladığını hayal bile edemiyorum. Azar mı? Beni buraya sürükleyen muhafızlar mı? Tahmin ediyorum ama hiçbir fikrim yok. Buna kızmamış bile olabilir.

Sadece kızgın olabilir.

Ejderhaya bakıyorum. "Rüyalarımdaki gibi konuşabilseydik bu çok daha kolay olurdu."

Ejderha kalçalarının üzerine oturuyor ve beni burnuna doğru çekiyor, sanki bana bakıyormuş gibi. Dehşete kapılmış olsam da yüzümde parlak bir gülümseme var. Eğer böylelerse Rachel bir ejderhayı nasıl evcilleştirdi? Onunkiyle nasıl bir araya geldi? Keşke ona sorabilseydim ama içimden bir ses Mhal'ın Dallas Kalesi'nden geçip arkadaşımı bulmak için birkaç saatliğine izin vermeyeceğini söylüyor.

Ayrıca, ben biraz çıplağım.

O büyük burun delikleri tekrar alevleniyor ve derimi kokluyor, sonra bir pençesini kaldırıyor, neredeyse bir parmak gibi. Devasa şey yüzüme doğru yönelirken geri çekiliyorum. "Bunu yapmasak olur mu? Yüzümü parçalamazsan konuşmayacağıma söz veriyorum," diye panik içinde geveliyorum, pençe hatasız bir şekilde ağzıma doğru ilerlerken sesim yükseliyor. "Lütfen yapmayın!"

Kendimi korumaya çalışırken yüzümü yukarı kaldırıyorum, gözlerim kapalı ve omuzlarım ejderhanın pençesinde kamburlaşıyor. Şaşırtıcı bir şekilde, kasap bıçağı büyüklüğündeki keskin pençe dudağıma sürtünüyor ve sonra ağzıma giriyor.

Er.

Bu ejderhalarla oynanan bir çeşit seks oyunu mu? Onu böyle mi kazanacağım? Emiyor muyum?

Tanrım, keşke bakire olmasaydım. Ne lanet bir rahatsızlık. Keşke bir erkeği nasıl baştan çıkaracağımı bilseydim ama bilsem bile pençesinin emilmesini isteyen bir ejderhada işe yarar mıydı? Oynak bir gülümsemeyle ağzımdaki şeyi kibarca emiyor ve bu konuda seksi olmaya çalışıyorum. "İstediğin bu mu?"

Onu geri çekiyor ve bir an için onun da benim kadar şaşkın göründüğüne yemin edebilirim. Ejderha - Mhal, kendime hatırlatıyorum - pençesini burnuna götürüyor ve kokluyor. Gözleri altın sarısı parlıyor, siyah akıp gidiyor ve sonra sanki beni ilk kez görüyor. Beni tekrar burnuna yaklaştırıyor ve kocaman burun delikleriyle burnuma sokuluyor.

Sanırım bu bir başlangıç?

MHAL

Dişi pençemi yaladı. Bana kokusunu vermeye çalışıyor. Diğer dişilerin önünde beni kendisininmişim gibi göstermeye çalışıyor.

Büyülendim. Bir dişinin bir erkeğin kendisinin olduğunu ilan etmesi ve bana kokusunu vermeye çalışması cesur bir hareket. Normalde tam tersi olur. Bir dişi bir erkeği kazandıktan sonra, erkek onunla çiftleşir ve dişinin onun olduğuna karar verirse, ateşleri paylaşırlar. Eğer dişinin buna layık olmadığına karar verirse, tohumunu dişinin sırtına saçarak onu başarısız olarak işaretler.

Bu farklı ve hoşuma gitti.

Yine de beni sahipleniyormuş gibi davranmıyor. İfadesi temkinli ve pençemi tekrar uzattığımda bir kez daha yalıyor ama yüzünde tereddütlü bir ifade var. Nasıl tepki vereceğimi görmek istercesine beni izliyor ve sonra bana başka sesler geveliyor.

Konuş benimle, talep ediyorum. *Bana adını söyle. Düşüncelerini söyle*.

Bana daha fazla ses çıkarıyor, pençeme uzanıyor ve ona dokunuyor. Etrafımızı işaret ediyor, sonra sorgulayan bir bakışla bana bakıyor.

Ne istediğini bilmiyorum. Ona sokuluyorum, kokusunu içime çekiyorum ve ürküp kaçmayınca, avucumun içine oturmasına izin verecek kadar onu saran pençelerimi açıyorum. Avucumun içinde kıpırdanıyor, kalçaları üzerinde ileri geri kayıyor ve kolları göğüslerini örtüyor. Onları saklamaya devam ediyor ve ben de bir sorun olduğundan endişeleniyorum.

Eşimin benden sakladığı bir yarası mı var?

Burnumla onu dürtüyorum, o da ciyaklama seslerinden birini daha çıkarıyor ve burnumu itiyor. Onu görmezden gelip derisini kokluyorum. Karnı bütün görünüyor, göğüsleri de öyle ve hiç kan kokusu almıyorum. Her ihtimale karşı burnumu derisinin üzerinde gezdiriyorum ve tiz sesler çıkarmaya başlıyor

-Kahkaha.

Hayran kaldım. Daha önce de eğlence duymuştum ama hiç ağızdan çıkmamıştı. Her zaman düşünceler aracılığıyla gelir, doğru iletişim gibi. *Mutlu musun, dostum?* Gönderiyorum.

Hiç tepki vermiyor. Burnumu tekrar itiyor, nefesimi tenine üflediğimde o seslerden daha fazlasını çıkarıyor, bir tepki almaya çalışıyor.

Tekrar gülüyor, kıvranıyor. Ses parlak ve yüksek ve duvarlarda yankılanıyor. Hoşuma gidiyor, ama aynı zamanda hüsrana uğruyorum. Neden benimle konuşmuyor? *Şekil değiştirmesini* talep ediyorum. *Biçim değiştir ve buradan güvenli bir yere uçup gidelim.*

Bunu yapmadığında, delirmiş olmasından endişe ediyorum. Bu dünya herkesi çıldırtıyor. Neden insanlar değil? O deli, form değiştirmeyecek ve şimdi onunla anlaşamıyorum. Belki de bu yüzden zihinlere dokunmak yerine bu kadar çok gürültü çıkarıyor. Ağzımı yelesine sürterek ona mırıldanıyorum.

Neye ihtiyacın var? Ben sorarım. *Aç mısın? Susadın mı?* Başımı eğip kokusunu içime çekiyorum,

ve sonra burnumu kalçalarının arasına bastırıyorum. Tahrik olmamıştı.

Kadınım bir çığlık atıyor ve başımı itiyor. Yine gevezelik ediyor, kahkahası yok ve yüz ifadesi kızgın. Bir eli kendini benden korur gibi kalçalarının arasında hareket ediyor. Bu benim için kafa karıştırıcı. Tahrik olmamışken onunla nasıl çiftleşebilirim ki? Yine de beni kokusuyla işaretliyor ve ona ait olduğumu açıkça belli ediyor. Eşimi anlamıyorum.

Belki de her şeye rağmen delirmiştir.

JENNY

Hayal kırıklığına uğruyorum. Sadece çıplak ve bir ejderhayla terk edilmiş değilim, aynı zamanda kendi halimize bırakıldığımız da açık. Burada tam olarak ne yapmamız gerekiyor? Ne?

Ejderha-Mhal, eğer bu Mhal'sa- burnunu gıdıklayıcı bir şekilde üzerimde gezdiriyor ama burnunu bacaklarımın arasına soktuğu anda onu durduruyorum. Onu kenara itiyorum ve bu da sanki onu reddediyormuşum gibi öfkesinin alevlenmesine neden oluyor.

Evet, bir ejderhayı reddediyorum. O uçak boyutunda. Bu tarz bir şeyin işe yaramasına kesinlikle imkan yok. Rachel'ın ejderhasını ne kadar sevdiği umurumda değil. Onunla ejderhayken yatmadığını biliyorum.

Bu yüzden inanılmaz derecede gıdıklandığım için beni güldüren bir şekilde burnunu bana sürtmeye çalıştığında, onu tekrar kenara itiyorum. "Konuşmamız gerek, Mhal. Lütfen benimle konuşur musun?" Ona bakıp bekliyorum. Ejderha ağzı kelimeleri oluşturuyor mu yoksa insana mı dönüşmesi gerekiyor bilmiyorum. Kimse bana bir şey açıklamadı.

Ejderha o kocaman elini -pençe, pençe, her neyse- bir kez daha bana doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. Parmaklarımla pullarına vuruyorum, hüsrana uğramış bir halde. Onun pençeleri arasında sıkışıp kaldım. Kollarım serbest, ama onun pençesinden kurtulabilsem bile, beni hiçbir yere bırakmayacağı çok açık. Niyeti sadece... Bilmiyorum, beni tutmak mı?

Ama ne kadar süre için?

Hayal kırıklığıyla kocaman yüzüne bakıyorum. Ucu kırık dişine ve burnundaki yara izine. Bana dik dik bakıyor -eğer ejderhalar dik dik bakabiliyorsa- ve gözleri o uğursuz koyu tonlarda dönüyor.

Rüyalarda benimle konuşurdu. Rüyalarda iletişim kurduk. Gerçekte, sanki zar zor dayanıyormuş gibi hissediyorum. Sanki yanlış bir kelime aniden patlamasına neden olacak ve ölümcül bir saldırıya geçecekmiş gibi.

Ona göz kırpıyorum. İşte bu kadar. Eğer uyanık Mhal benimle konuşmazsa, onu uyutmam gerekecek. Rüyalarımızda birbirimizle tanışabiliriz. "Uyumak istemezsin herhalde?" Ona fısıldıyorum. "Gözlerin biraz ağır mı? Uykulu hissediyor musun?"

Ejderha bana bakıyor, gözleri karanlık.

"Sanırım bu bir 'hayır' demek." Sertçe yutkunuyorum ve uyuyabilecek kadar rahatlayıp rahatlayamayacağımı merak ediyorum. Garip bir şekilde Mhal'dan korkmuyorum. Başta korkuyordum ama şimdi tek istediğinin beni göğsüne bastırmak olduğu belli olduğuna göre, bana zarar vermeyeceğini biliyorum. Eğer isteseydi, şimdiye kadar bir düzine kez yapabilirdi. Bunun yerine, aklını (sahip olduğu azıcık şeyi) kaybedip şehre saldıracağından endişeleniyorum. Geçmişte

burnundan alevler çıkmaya hazır, uyanık bir ejderhadan çekinmemek için çok fazla ejderha saldırısı gördüm. Yanlış bir şey söylersem ya da onu kızdıracak bir şekilde bakarsam, kendini kaybedecek mi?

ve şehrin yarısını yok etmek mi?

Azar onu tekrar devralacak mı? Eğer öyleyse, o zaman ne olacak?

Mhal'ı bir şekilde uslu durmaya ikna edemezsem çok uzun yaşayamayacağımı hissediyorum. Azar'ın Manda'ya attığı çınlayan tokadı düşünüyorum. Onu yere sermek için iki kere düşünmemişti. Hailey'nin ölü bedenini düşünüyorum. Ölmesi kimsenin umurunda değildi.

Bu insanlar için kesinlikle harcanabilirim ve bunun hiç bu kadar farkında olmamıştım. En korkutucu şey de bu. Programın ve düzenli yemeklerin beni yanlış bir güvenlik duygusuna sürüklemesine izin verdim. Onlara göre ben bir aracım. Peki artık işe yaramayan aletlere ne olur?

Onları atıyorsun.

Bu yüzden Mhal ile ne yapmam gerektiğini bulmalı ve bunu gerçekleştirmeliyim. Azar onunla yatmamı ve sihirli bir şekilde hamile kalmamı istiyor. Bunun biraz zorlama olduğunu düşünüyorum ama en azından Mhal'la konuşabilmem gerekiyor ve şu anda daireler çiziyoruz.

Öyleyse, uyu.

Onu rahatlatacağını umarak bir ninni mırıldanıyorum. Harika bir sesim yok, ama ninniler zaten harika seslerle ilgili değildir. Uykuya dalmanıza yardımcı olacak yatıştırıcı seslerdir.

Mırıldanmaya başladığım anda ejderha başını eğiyor ve bana bakabilmek için göğsünden çekip çıkarıyor. "İşte böyle koca adam," diye mırıldanıyorum "Rockabye Baby "nin melodisiyle. "Gece geceye gitme zamanı."

SEN INATÇI BIR KADINSIN.

Gözlerimi açıyorum, bu düşünce kafamın içinde çınlıyor. Kışladaki yatağıma geri döndüm ve bir an için kafam karıştı. Buraya nasıl geri döndüm?

Pençe uçlu bir el saçlarımı okşuyor ama etrafıma baktığımda göremiyorum. Yanımdaki adamı gölgeler kaplıyor.

Aaaah. Bu bir rüya.

"Mhal? Sen misin?" Doğrulmaya çalışıyorum ama başım rüyada ağırlaşıyor ve saçlarımı okşayan el çok güzel.

Mhal? Mhal kim?

Tamam, şimdi yine kafam karıştı. "Bana adının Mhal olduğunu söylemiştin."

Öyle mi yaptım? Sesi hoşnutsuz geliyor. *Kısa, acımasız ve güçsüz bir isim. Benim olduğunu sanmıyorum.*

"Peki senin adın ne?"

Bir an için alay ediyor ve sonra susuyor. "Hiçbir

fikrin yok, değil mi?"

Onu gizleyen gölgeler değişiyor ve bana doğru uzanan büyük altın bir el görüyorum. Onun

yerine

Tırnakları, siyah pençeleri var. Dehşet verici olmalı, ama bunun yerine onu büyüleyici buluyorum. Ne de olsa bu bir rüya. Bana zarar veremez... ve vermek istediğini de sanmıyorum. Eline dokunuyorum ve hayal ettiğim kadar sıcak. Bu sıcaklık benim de hoşuma gitti. Elini yüzüme götürüp yanağıma dokunmasına izin veriyorum.

Sanırım Mhal olabilirim. Senin için.

Karanlığa gülümsüyorum. O orada, hissedebiliyorum. Bir şekil seçebiliyorum ama kafasını göremiyorum. Bu sinir bozucu, çünkü ona bakmak istiyorum. "Neden yüzünü göremiyorum?"

Bu senin hayalin, benim değil. Sen söyle.

"Bu kadar huysuz olmana gerek yok. Sadece seninle konuşmaya çalışıyorum."

Saatlerdir seninle konuşmaya çalışıyorum. Sinir bozucu bir kadınsın çünkü beni dinlemiyorsun. Mhal bana sinirlenmiş gibi görünüyor.

"Öyle mi?" Bunu nasıl kaçırdım? Saatlerdir mırıldanıyor, ikimizi de uykuya daldıracak bir ninni bulmaya çalışıyordum. Mırıldanırken uyuyakalmış olmalıyım. "Bana tek kelime bile etmedin."

Çok şey söyledim. Sadece dinlemiyorsunuz.

Gölgeli figürüne kaşlarımı çatıyorum. Altın rengi ve çıplak; bir bakıma bana Rachel'ın ejderha adamını hatırlatıyor. Eminim onu rüyamda görmüyorum, değil mi? Bu berbat olurdu.

Pençeli el çenemi kavrayıp beni ona doğru çeviriyor. *Seni tutan Mhal. Rüyalarındaki Mhal. Başka biri değil.* Şimdi sesi yine kırgın geliyor.

"Özür dilerim. Ben sadece..." Uzanıyorum. "Eğer yüzünü görebilseydim..."

Hâlâ gölgelerle kaplı, ama karanlığa doğru uzandığımda parmaklarıma değen bir yüz hissedebiliyorum. Sıcak, güçlü ve katı. Parmak uçlarımı teninin üzerinde gezdiriyorum, onu tanıyorum.

Sanırım bunu bana dokunmak için bir bahane olarak kullanıyorsun. Ses tonu sinirliden şakacıya dönüyor ve dokunuşumun altında kayıyor. Bir sonraki anda, sıcak bir ağız ve dişler başparmağımı ısırıyor. *Benimle çiftleşmek istiyorsun, değil mi? İtiraf et. Bunda utanılacak bir şey yok.*

"Ne?" Geri çekiliyorum. "Sadece neye benzediğini anlamaya çalışıyorum. Bu sevişmek istediğim anlamına gelmez!" Odayı okuyamamaktan bahsediyorum.

Hangi oda? Kapana kısıldığımız oda mı?

"Kafamı mı dinliyorsun?"

Tabii ki. Başka nasıl konuşabiliriz ki? Sen uyurken birbirimize bağlıyız. Uyanıkken benimle konuşamayacak kadar inatçısın.

Kendi kendime kaşlarımı çatıyorum, çünkü bunu söyleyip duruyor. Sanki onu bir şekilde görmezden gelebilirmişim gibi? O bir ejderha.

Görmezden gelmek imkansız.

Gerçek bu. Elimi tekrar eline aldı. *Ve yine de bunu muhteşem bir şekilde yapmayı başarıyorsun.* Dişleri yine elimi sıyırıyor ve sonra avucumu yanağına bastırıp derin bir nefes alıyor. *Kokunu günlerce içime çekebilirim Jenny'ciğim.*

Tüylerim diken diken oluyor. Dokunuşu beni büyülüyor. Biri bana dokunmayalı uzun zaman olmuştu. O ana kadar babamın kucaklamalarına ve rahatça okşamalarına ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

omzuna. Şimdi Mhal bana dokunuyor ve bu bana babam öldüğünden beri kimsenin bana hiçbir şekilde dokunmadığını hatırlattı.

Kaçırdığımı bilmiyordum.

Ben senin baban değilim. Mhal gücenmiş görünüyor.

"Olmadığını biliyorum. Sadece... bu bana yalnız olduğumu fark ettiriyor. Yalnız olduğumu bilmiyordum." Başparmağımı tenine sürüyorum, göremediğim tenine çünkü rüyalar aptalca ve onu benden uzak tutuyorlar. "Etrafım hep insanlarla çevrili ama bu kadar yalnız olmanın mümkün olduğunu bilmiyordum, yine de öyleyim."

Yalnız hissetmenize gerek yok. Ben seninleyim. Beni uykumdan uyandırdın.

"Yaptım mı? Nasıl?"

Senin rüyaların. Yardım istedin ve ben seni duydum. Avucuma sokuluyor ve dudaklarını tenime sürttüğünü fark ediyorum. Aynı anda hem gıdıklanıyor hem de tahrik oluyorum ve denesem bile geri çekilebileceğimi sanmıyorum. *Birini çağırdın ve ben de cevap verdim. Artık çiftleştik.*

"Orada bir yerde bir adımı atlamışız gibi hissediyorum," diye mırıldanıyorum.

Birbirimize bağlıyız. Senin bana ihtiyacın olduğu kadar benim de sana ihtiyacım var. Dişleri yine hafifçe tenime sürtünüyor ve bu his karşısında nefesim kesiliyor, umutsuzca onu görebilmeyi diliyorum. Sanki rüyam tüm iyi şeyleri benden kasten saklıyor.

"Bana ihtiyacın var mı?"

Benim var. Kimseye muhtaç olmayı sevmem. Sözlerinden kibir akıyor. *Ama birbirimize bağlandığımızda zihnim berraklaşıyor. Ve bir süreliğine de olsa onu kendimden uzaklaştırabiliyorum.*

Onu uzaklaştırmak mı? "Oh, yani..." Duraksıyorum, tekrar ortadan kaybolursa diye adını söylemek istemiyorum. "Şu adam. Seni esir tutan adam."

Evet. Seninle olmak savaşmayı kolaylaştırıyor. Dudakları yine avucuma sürtünüyor. *Sen olmadığında, kafam karışıyor ve çıldırıyorum. Bu da onun devreye girip kontrolü ele almasını kolaylaştırıyor.*

Bazı nedenlerden dolayı, öfkesinin ve hayal kırıklığının zihninden aktığını hissedebiliyorum. "Kapana kısılmaktan" nefret ediyor ama aynı zamanda bunun olmasından da utanıyor.

Bu benim başıma gelmemeli. Ben Kraliçe'nin muhafızlarından biriyim.

"Kraliçe mi?" Yankıladım. "Kraliçe kim?"

Duraklıyor ve uzun bir süre hiçbir şey olmuyor. Düşüncelerini araştırdığını, bir şeyler aradığını hissedebiliyorum. *Ben...bilmiyorum. Eksik parçalarım var. İsmim gibi. Mhal bunun bir parçası ama tamamı değil. Ama geri kalanını bilmiyorum. Artık pek çok şeyi bilmiyorum ve bu beni rahatsız ediyor.*

"Eminim zamanla geri döneceklerdir."

Yapacaklar mı? Bilmiyorum. Dünyanız bir zihne garip şeyler yapıyor. Yarık'tan geldiğimden beri kendimde değilim.

"Kimsenin olduğunu sanmıyorum," diye belirttim. "Bizim dünyamız da alt üst oldu." Düşüncelerim o ilk günlerle, yangın ve yıkımla, rüzgârdaki sürekli kül kokusuyla doluyor. Tanıdık binaların ve güvenli yerlerin yandığını, her zaman yandığını ve gökyüzünde karanlık, korkunç şekiller gördüğümü. I

Dünyada artık hiçbir güvenliğin olmadığını, bildiğinizi sandığınız her şeyin alt üst olabileceğini fark etmenin ne kadar korkunç olduğunu hatırlayın.

Sonra isyanlar başladı. Ve sonra, açlık. Pek çok insan bunu başaramadı ve başaranlarımız da tamamen değişti.

Rift bizden her şeyi aldı ama bize çok şey de verdi.

"Yaptı mı? Ne gibi?" Ses tonumu eğlendirici tutmaya çalışıyorum ama yıkımımızın değişmez sembolü olan Yarık'la ilgili olumlu bir şey düşünmek zor.

Bana seni getirdi, eşimi. Dudakları yine avucumda sıcacık ve içim sıcak bir özlemle dolu. Yüzünü görmeyi o kadar çok istiyorum ki. Dilini tenimin üzerinde gezdiriyor ve sonra ağzı bileğime gidiyor, sıcak, ıslak ve aç.

Nefes alıyorum. Kendimi hiçbir zaman özellikle seksi biri olarak görmedim. Her erkeğin sizden istediğini alabileceğini düşündüğü After'da böyle olmak zor. Pek çok insan için ne kadar korkunç olabileceğini gördüğünüzde sekse olumlu bakmak zor - örneğin Blowjob Becky'deki fahişeler, hatta erkeklerle geçirdikleri bir geceden morarmış ve öfkeli olarak dönen kızlar. Bethany'nin kocasının ona nasıl davrandığını gördüm. Düzinelerce kez teklif edildim ve hep soğuk kaldım. Kitaplarda ve filmlerde seksin nasıl olması gerektiğinin anlatıldığını biliyordum ama After'da gördüklerimle hiç uyuşmuyordu. İçimde herhangi bir arzu kaldıysa bile, Yarık'ın onu hemen yakıp yok ettiğini düşündüm.

Ama Mhal'ın ağzı tenimdeyken ve düşünceleri kafamın içinde dolanırken... Farklı hissediyorum. İlk kez, nasıl bir şey olabileceğini merak ediyorum.

Sana göstereceğim, diyor Mhal ve düşünceleri ihtiyaçla boğuşuyor. *Yumuşak, zayıf insan bedenini kendime doğru çekeceğim.*

"Tanrım, teşekkürler-"

İki bacaklı halime geçeceğim ve kokunun tatlılığını içime çekeceğim. O kadar derin bir nefes alıyor ki hava boğazımda düğümleniyor. *Her yerini yalayacağım, seni tadacağım. Dilimle vücudunu öğreneceğim ve hangi dokunuşların seni ağlattığını, hangi dokunuşların seni iç çektirdiğini ve hangi dokunuşların amını ıslatıp acıktırdığını keşfedeceğim.*

Nefesim kesiliyor, bu açık sözler ve zihnimde dönen görseller karşısında şok oluyorum. Bana büyük ellerinin kalçalarımı ayırdığı ve yüzünün kalçalarımın arasına girip sıcaklığımı aradığı resimler gönderiyor.

Bedenin benimkine hazır olduğunda, sana ateşlerimi vereceğim ve o zaman gerçekten benim olacaksın.

"Yangınlarınız mı?" Bunu hiç duymamıştım. "Bu ne anlama geliyor?"

Rüyamda, Mhal aniden her zamankinden daha uzun görünen keskin dişlerini ortaya çıkarıyor. Öne doğru eğiliyor, beni boğazımdan yakalıyor ve dişlerini geçirip beni ısırıyor.

JENNY

İ bir çığlıkla uyandım, uzuvlarım çırpınıyordu. Nefes nefese ve gözlerim fal taşı gibi açılmış bir halde doğrulup olan biteni anlamaya çalışıyorum. Vücudum zonkluyor, hem korku hem de şehvetin tuhaf bir karışımı.

Bazen banyoya yalnız girdiğimde yaptığım gibi elimi kalçalarımın arasına koydum, sırf o bedenimi sarsan rahatlamayı sağlamak için.

Arkamda büyük bir şey kıpırdıyor ve dönüyorum, dönerken de gözlerimdeki son uykuyu siliyorum. Ejderha. Doğru.

Ona bakıyorum, bir kasırga gibi dönen, eşit derecede altın ve siyah görünen gözlerine. Bunu yaparken, rüyalar bana netlikle geri geliyor.

Mhal ile konuştum. Elimi tuttu ve tenine sürttü. Bana eşim olmak istediğini söyledi. "Rüyalarımdaki sendin, değil mi? Tekrar konuştuk."

Ejderha bana bakıyor, yüzünde buyurgan bir ifade var.

"Mhal?" Ayağa kalkıyorum, dizlerimi jöle gibi hissediyorum. Bacaklarımın arasında görmezden gelmeye kararlı olduğum bir sıcaklık zonkluyor ve doğrulurken kalçalarımı sıkıca kavrıyorum. "Konuşmak istediğini söylemiştin. Hadi konuşalım. Ben buradayım." Yanıt alamayınca göğsüme vuruyorum. "Hatırladın mı? Jenny? Rüyalarımda beni ısırmıştın."

O ısırık korkutucuydu... ama aynı zamanda nefret de etmedim. Bir yanım gerçekten ama gerçekten hoşlanmıştı ve acaba bu da sadece bir rüya mıydı?

Ejderha başını eğiyor ve içimi bir rahatlama duygusu kaplıyor. Şimdi konuşacak.

Mhal burnunu saçlarıma sürtüyor, bir nefes üflüyor ve sonra başını ön ayağının üzerine yaslayıp, şimdi altından çok siyah görünen gözleriyle beni izliyor.

"Ah, Tanrı aşkına," diyorum bıkkınlıkla. Ellerim kalçalarıma gitti ve ona ters ters baktım. "Az önce bir konuşma yaptık, unuttun mu?" Yanaklarım yanıyor, çünkü rüyayla ilgili hatırladığım kadarıyla düpedüz seksi bir sohbetti ve şimdi ben yokmuşum gibi davranıyor. "Seni bir şekilde kırdım mı? Eğer öyleyse, özür dilerim ama ne yaptığımı bilmiyorum. Bana sessizlik muamelesi yapma."

Ejderha esniyor ve bu haliyle Mhal'ın rüyalarımdaki Mhal'a hiç benzemediğini fark ediyorum. Kaşlarımı çatarak bir adım öne çıkıyorum. Bunu yaptığımda, büyük bir pençesi etrafımda kıvrılıyor ve beni göğsüne doğru sürüklüyor, sanki uyurken tutmak istediği en sevdiği oyuncak ayısıymışım gibi. Hayal kırıklığına uğramış bir halde düşünmeye çalışıyorum.

Mhal kafa karıştırıcı. Tamamen, tamamen kafa karıştırıcı. Sanki bir andan diğerine ne olduğunu unutuyor. Bu dünyanın zihnine garip şeyler yaptığından bahsetmişti. Rüyalarımda sadece kendisi mi

var?

Bu kadar yeter o zaman. Pençelerini iterek açıyorum ve sıkıca kavrayışından kurtuluyorum. "Pekâlâ. Biz

Uyumaya geri dönüyoruz, sonra da bu işi halledeceğiz." Ona huysuz bir bakış atıyorum, birkaç adım uzaklaşıyorum ve sonra sert zemine uzanıp gözlerimi kapatıyorum.

Mhal'ın büyük ejderha bedeninin yer değiştirdiğini duyduğumda uyumaya çalışıyorum - sinirli ve öfkeli olduğunuzda imkansız bir şey. Bir an sonra pençeleri gövdemin etrafında kıvrılıyor ve beni yerde sürüklüyor. Gözlerimi açtığımda ejderhanın bana yaklaştığını ve sanki beni dış dünyadan koruyormuş gibi ön bacaklarının arasına sıkıştırdığını görüyorum.

Bu, hayal kırıklığımın hararetini büyük ölçüde alıyor. Uzanıp pençelerini okşuyorum ve iç çekiyorum. "Bunu çözeceğiz. Söz veriyorum." Sonra arkama yaslanıp tekrar uyumaya çalışıyorum. Bu sefer, onun sıcaklığı bir battaniye gibi geliyor ve tekrar dalıp gitmem uzun sürmüyor.

DÖNMÜŞSÜN.

Ses kulağımda boğucu bir mırıltı, tüm vücudumda tüylerimi diken diken ediyor. Rüyamda gözlerimi açıyorum ve etrafıma bakıyorum. Kışla odama geri döndüm ama onu göremesem de Mhal'ın varlığını hissedebiliyorum. Gölgeler her yerde, sadece püsküren bir mumla aydınlanıyor.

"Seninle konuşmaya çalıştım ve sen beni görmezden geldin." Kendi kulaklarıma mızmız gibi geliyor ve ses tonumu düzeltmeye çalışıyorum. "Neler oluyor?"

Konuşmadın. Dinlerdim.

Belli ki bir şekilde yanlış iletişim kuruyoruz. O bir ejderha ve ben hâlâ bir insan gibi düşünüyorum. Hayal kırıklığımı bastırmaya çalışıyorum. "Uyandım ve seninle konuştum ama sen bana bakakaldın."

Öyle mi yaptın?

"Tam anlamıyla senin önünde durdum. Hatırlamıyor musun, Mhal?"

Şu anda düşüncelerim net. Sen gittiğinde daha az. Bana tekrar uzanıyor, sıcak elleri ve keskin pençeleriyle. *Sana dokunmama izin ver.*

Dikkatimi dağıtmasına fırsat vermeden elini tutuyorum. "Odaklanalım. Ben hiçbir yere gitmedim, Mhal. Uyandım." Elini sıkıp yüzünün olması gereken yere, gölgelere bakıyorum. "Uyanmakla ilgili bir şey mi? Bu kadar mı?"

Anlamıyorum. Benimle konuştun ve ben de geldim. Zihninden sıcak bir kibir akıyor. *Seni korumam için beni çağırdın ve ben de korudum.*

"Yani rüyalarımda mı?"

Zihninde.

Bir şey tıklar. "Sizinkiler böyle mi konuşuyor? Zihinlerinizde mi?" Rachel'ı ejderhasıyla - Jurik'le - konuşurken görüp görmediğimi düşünmeye çalışıyorum. Birbirlerini tanıyan bakışlar atıyorlar ama o hep sessiz.

Zihinsel bir bağlantı. Mantıklı.

Mhal'a uzanıyorum, hevesle. "Bu yüzden mi sorun yaşıyoruz? Ne yaptığımızı hatırlamıyorsun

Seninle rüyada olmadığım zamanlardan mı bahsediyorsun?" Gölgeleri araştırıyorum ama hâlâ yüzünü göremiyorum. Bu sadece hayal kırıklığımı artırıyor. "Zihinsel olarak bağlanmamız mı gerekiyor?"

Evet. Zihninizi bana açın ve olması gerektiği gibi konuşalım.

Zihnimi ona açmak mı? Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ben psişik değilim. "Deneyeyim mi? Uyanmama izin ver."

Henüz değil. Mhal'ın kolları beni sarıyor ve sonra sıcak, altın tenine doğru sürükleniyorum. *Seni tutmama izin ver. Uzun zamandır yoktun.*

Hiç gitmedim. Onun hemen yanındaydım. Kelimeleri ısırarak geri alıyorum, çünkü zihninin açık olmadığına dair söylediklerini hatırlıyorum. Neye ihtiyacı olduğunu bilmiyorum ama ona yardım etmeye niyetliyim. Birileri cevapları bulacaktır.

Rachel bilecek, farkındayım. Rachel tüm cevaplara sahip olacak. Bunların hepsini çoktan yaptı.

Arkadaşın mı? diye soruyor, aklımdaki düşünceyi çekip alıyor.

"Evet. Arkadaşlarınızdan biriyle evli-eşli. Jurik mi?" Gölgelere bakıp yüzünü arıyorum. "Onu tanıyor musun?"

Tanıdık gelmiyor. Seninkinden başka hiçbir zihne dokunmuyorum. Uzun, çok uzun zamandır karanlıkta yalnızım.

Kulağa korkunç geliyor. Onu yakınımda tutuyorum. "Ben buradayım," diye hatırlatıyorum ona. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Mhal beni kendine doğru çekiyor ve rüyamda karyola rahat ve ikimize de yetecek kadar büyük. *Hiçbir yere gidemezsin, diye* alay *ediyor*, *çünkü peşinden gelirim. Bir daha kimse bizi birbirimizden uzak tutamayacak, buna söz veriyorum.*

Garip ama kulağa hoş geliyor. Bir müttefikim var. Tabii, çoğu zaman beni hatırlamıyor ama böyle anlarda? Rachel'ın neden bu kadar mutlu olduğunu anlıyorum.

Rachel, kendime hatırlatıyorum. Uyandığımda Rachel'la konuşmalıyım.

JENNY

Çizme yanıma batıyor ve beni uykumdan uyandırıyor. "Kalk," diyor sert, tanıdık bir ses. "Beni hayal kırıklığına uğrattın."

Sarsılarak uyandım ve etrafıma bakındım. Azar üzerimde beliriyor, soluk, dökümlü giysiler giymiş, bize doğru fırlatılan her şeyden iki kat daha güzel görünüyor. Ne yapacağımı şaşırmış bir halde doğruluyorum ve ayakkabısıyla beni tekrar dürtmeye çalıştığında otomatik olarak ayağını itiyorum. "Yapma."

"Bana ne yapacağımı söyleme." Öne doğru eğildi, bana dik dik baktı. "Senden tek bir şey istiyorum ve sen onu bile yapamıyor musun?"

Neden bahsediyor bu? Etrafıma bakındım, kafam karışmıştı, Mhal'ı arıyordum. Uyumaya gittiğimde hemen yanımdaydı, bana sarılmıştı. Şimdi onu göremiyorum ve doğrulduğumda çıplak olduğumu fark ediyorum.

-Ve Azar'ın yanında iki muhafız var. Kahretsin. Bir çığlık atarak ellerimi çıplak vücuduma yapıştırıyorum ve çıplaklığımı gizlemeye çalışarak kambur duruyorum.

Bana baktı ve iç geçirdi. Sonra adamlarına baktı ve bir parmak salladı. Biri öne çıkıp bana bir çift plastik torba uzatıyor. Birinin içinde kahvaltılık mısır ekmeği, diğerinde ise battaniye ya da şal gibi bir şey var. Minnettarlıkla poşeti açıyorum ve kumaş parçasını vücudumun üzerine atıyorum. İnce ve çok sıcak değil ama en azından bir şeyleri örtüyor. Banyo havlusu gibi etrafıma sarıyorum ve sonra ayağa kalkıp tekrar Mhal'ı arıyorum. Onu benden aldılar mı?

Depoyu tarıyorum ve onu kısa bir mesafe ötede, doğal olmayan bir şekilde kaskatı otururken görüyorum. "Mhal?" Temkinli bir şekilde sesleniyorum. Cevap gelmeyince ya da ejderhadan bir tanıma seğirmesi bile gelmeyince ayağa fırlıyorum ve sendeleyerek ilerliyorum. Gözlerini görebildiğim anda ne olduğunu anlıyorum; tamamen grileşmişler.

Azar onu yine yakaladı.

Mhal bana *uzun, çok uzun zamandır karanlıkta yalnız olduğumu* söylemişti. Ona bakarken kalbim acıyor, ifadesinin ne kadar ölü olduğunu görüyorum. "Yine aklını çaldın," diye suçluyorum Azar'ı, kalenin lorduna bakmak için dönerek. "Orada değil, değil mi?"

"İstediğimi yapıp yapmadığınızı görmek için test ettim. Yapmadın." Lord Azar, fırıl fırıl dönen cüppesi ve taze sabun kokusuyla yanıma geliyor. "Belki de kendimi açıkça ifade edemedim? Kaybedecek zamanımız yok. Onu kendine bağlamalısın."

"Deniyorum! Sadece nasıl yapacağımı bilmiyorum." Hayal kırıklığı içinde ejderhayı işaret ediyorum. "Rüyalarımda konuştuğumuzda sanki oradaymış gibi görünüyor ama uyandığım anda sanki her şeye en baştan başlıyormuşum gibi oluyor. Onu benimle konuşturamıyorum."

Azar hayal kırıklığı içinde burun kemiğini sıkıyor. "Bunu açıkladım." "Tekrar dene." İnce battaniyeyi göğsüme sarıyorum.

Ejderhaya doğru bir parmak sallıyor. "O." Beni işaret ediyor. "Sen." Kaba bir hareket yapıyor. "Siktir. Birlikte." Yüzünde sıkı bir gülümseme beliriyor. "Bağ kurarsınız. Herkes mutlu olur. Anladın mı?"

Ona bakakaldım. "Onunla bu şekilde mi bağlantı kuruyorum?" "Bunu dün gece açıkladım!"

"Onu becermemi istediğini söylemiştin, birbirimizle böyle konuştuğumuzu değil." Rüyayı, Mhal'ın boğazımı nasıl acımasızca ısırdığını ve bu düşünceyle zihninden nasıl bir zevk aktığını düşünüyorum. İçimi bir ürperti kaplıyor ve içgüdüsel olarak bunun anlaşmanın bir parçası olduğunu biliyorum. "Beni öldürecek mi?"

"Aptal olma. Sen onun eşisin." Azar bana küçümseyen bir bakış attı. "Fark etmediysen söyleyeyim, siz dişilerin canlısı ölüsünden çok daha faydalı."

Bir kez daha boyun eğmeyen bir heykel gibi görünen Mhal'a bakıyorum. "Peki, bu tam olarak nasıl işliyor? Üzerine tırmanıp kırmızı bir roket durumu olmasını mı ummam gerekiyor, çünkü ben bu fikre pek sıcak bakmıyorum. Ya da...?" Yanlış anladığımı umarak sözümü kesiyorum. "Bunu yapmanın daha iyi bir yolu var mı?"

Azar beni şaşırtarak telaşlanmış görünüyor. "Bana bir drakoniyi nasıl baştan çıkaracağımı mı soruyorsun? Bu konuda uzmanmışım gibi mi görünüyorum?"

"Onu becermemi isteyen sensin. Sen söyle." Azar'ın önünde korkak gibi görünmemeye kararlı bir şekilde yerimde duruyorum. Arazideyken babam bana çok şey öğretmişti ama en iyi ders, bir zorbaya asla korku gösterilmemesi gerektiğiydi. Şimdi bu derslerden yararlanıyorum, omuzlarım dik, başım dik. "Bunların hepsi senin ana planın. Bana en ince ayrıntısına kadar anlat ki bir daha berbat etmeyeyim."

Gözlerini kısarak bana bakıyor, sonra arkasını dönüyor. "Yaralı kızı göndereceğim, gelip sana açıklayacak. Sana ne yapman gerektiğini söyleyebilir."

"Rachel? Aslında bu harika olur. Teşekkür ederim." İçimde bir rahatlama hissettim. Rachel ne yapacağını çok iyi biliyor. Arkadaşım pek sevimli biri değildir -Rachel en iyi zamanlarda bile biraz yıpratıcıdır

-Ama o koruyucu, akıllı ve iyi bir arkadaş. Ne yapmam gerektiğini bilir. Battaniyeyi vücuduma daha yakın tutuyorum, bu durumun yakında çözüleceğine dair bir umut ışığı hissediyorum. "Minnettarım. Battaniye için de. Ve yemek için de."

"Bana teşekkür etmeyin," diyor Azar, duraksayarak. "Melina'ya teşekkür et. O ısrar etti."

Sonra topuğunun üzerinde dönerek kapılara doğru fırladı ve depodan çıktı.

MHAL

Dişi -kokusuna bakılırsa benim dişi- vücudunu saran ince, renkli bir tabakayla hapishanemizde dolaşıyor. Bana yaklaşmıyor, bana temkinli bakışlar atıyor. ve ellerini duvarlara bastırıp onları sallıyor. Hayır, duvar değil, fark ediyorum. Bunlar bir çeşit kapı ve onun açamayacağı kadar ağırlar.

Açılmasını istemiyorum çünkü giderse onu kovalamak zorunda kalacağım. Şu anda istediğim her şeye sahibim. Mahremiyeti olan sessiz bir yer ve eşim. Çatıda, avlanmam gerektiğinde sürünerek çıkabileceğim kadar geniş bir açıklık var. İhtiyacım olan tek şey bu.

Başımı eğiyorum, uyur gibi yaparken göz kapaklarımdan birinin gözlerimin üzerinden kaymasına izin veriyorum. Yine de uyumuyorum. Etrafta dolaşırken onun hafif formunu izliyorum, kokusunu içime çekiyorum ve yürürken etrafımızdaki havanın değiştiğini hissediyorum. Korkunç kokan bir şeyler yiyor, hapishane mağaramızın en uzak köşesine tuvaletini yapıyor ve daha fazla ses çıkarıyor.

Onu anlayamıyorum. Birkaç kez zihnine ulaşmaya çalıştım ama beni tamamen engelledi. Hayal kırıklığım sonsuz. Beni nasıl dışarı itebilir? Kokusunu tanıyorum, yani eşim olmak için diğer dişilerle savaşmış olabilir mi? O zaman neden beni görmezden geliyor? Neden onunla iletişim kurma çabalarım geri çevriliyor?

Hapishanemizin kapıları açılıyor ve başımı kaldırıyorum. İçeriye başka kokular yayılıyor ve kapılar hızla tekrar kapanıyor, zincirlerin sesi kulaklarımı tırmalıyor. Ah. Demek ki kapılar çok ağır değil, diğer taraftan zincirlenerek kapatılmışlar. Eşimi buraya hapseden her kimse, onun benimle kalmasını istiyor. Dişime bakıyorum, çiftleşmiş bir drakoni erkeği ve dişisi içeri girerken pullarım diken diken oluyor.

Eşim mutlu sesler çıkarıyor ve ayağa fırlayarak dişiyi selamlamak için hareket ediyor.

Erkek iki ayaklı formunda ve bana bakmak için duraklıyor. Bıçak gibi saplanan bir selamlama düşüncesi gönderiyor ama bu his ezici ve çiğ ve bundan hoşlanmıyorum. Bir hırıltıyla onu zihnimden uzaklaştırıyorum.

Tepkime şaşırdıysa bile bunu belli etmiyor. Bunun yerine beni görmezden geliyor, bir elini dişisinin sırtına koyuyor ve sahiplenici bir şekilde onun yanında geziniyor. Eşim drakoni'nin çiftleştiği dişiye sesler çıkarıyor, dişi de ona seslerle karşılık veriyor. İletişim kuruyorlar ve eşime tekrar bir düşünce dalgası gönderiyorum ama yanıt yok. Dişi ile zihinlerine dokunmak için uzandığını da hissetmiyorum.

Her şey çok ilginç.

Onlar bana el kol hareketleri yaparken uyuyor gibi yapıyorum, eşim endişeli sesler çıkarıyor.

Diğer dişi eşinin kokusunu alıyor ve güven verici sesler çıkarıyor, onlar da eşimi sakinleştiriyor. Bir süre konuşuyorlar ve sonra yeni gelenler gitmek için dönüyorlar. Onlar giderken ben de yeni dişinin kokusunu alıyorum.

Bir çocuk taşıyor. İlginç. Eşim benimkini taşıdığında nasıl kokacak merak ediyorum.

Ayrılıyorlar ve sonra dişi bana dönüyor.

"Mhal," diyor dişi, neredeyse ismime benzeyen bir ses çıkararak. Gövdesine sardığı deriyi sıyırıp atıyor ve kollarını açarak bana yaklaşıyor.

JENNY

Pekala. Bunu yapabilirim. Rachel bana şüphelendiğim şeyi açıkladı ve şimdi gösteriye devam etmeliyim.

Komik ama korkmuyorum. Bakireyim ve Fort Dallas erkeklerinden biriyle yatma düşüncesi her zaman midemi bulandırmıştır, ama Mhal'la yatmak iyi olacak gibi görünüyor. Hatta iyiden de iyi. Zevk verici. Rüyalarımda bana verdiği tepki, sahiplenici, saplantılı bir şekilde bana dokunması, sanki doyamıyormuş gibi. Sanırım onunla uyumak hoşuma gidecek.

Sadece onu diğer formuna nasıl döndüreceğimi bulmalıyım.

Rachel'dan tüm bu "çiftleşme" olayının gerçekleşmesi için ejderha formunda olmasına gerek olmadığını duymak beni rahatlattı. Bunun işe yaramasının hiçbir yolu yok ve bir ejderhayı baştan çıkarmaya çalışma düşüncesi... tuhaf ve doğal görünmüyor. Ama Mhal'ın da tıpkı eşi gibi bir insan formu olmalı ve ben sadece ona tabiri caizse düğmeyi çevirmeyi hatırlatmalıyım.

Ben de Mhal'a dönüp onu dikkatle inceledim. İşte bir şey yok.

İnce battaniyeyi yere bırakıyorum, önünde çırılçıplak duruyorum ve kollarımı uzatıyorum. Ejderha kesik, altın sarısı ve siyah gözleriyle beni izliyor.

Rachel, o gözleri saf altına çevirmem gerektiğini söyledi. Ruh haline bağlılar ve ne kadar memnun olursa, aklı başında olma olasılığı o kadar artar. Tamam o zaman. Bir ejderhayı mutlu etmem gerek. Ama nasıl? Rachel, Jurik'in onun için neredeyse anında dönüştüğünü söyledi, yani bu konuda pek yardımcı olamadı. Onu çok sevmemi, onunla tatlı bir sesle konuşmamı ve baştan çıkarıcı davranmamı önerdi.

Eğer bu işe yaramazsa, burnunu amıma götürün ve koklamasına izin verin.

Bunun zihnimdeki görüntüsü beni rahatsız ediyor. Bir ejderhanın burnunu bacaklarımın arasına sokup onu tahrik etmeye çalışmanın tuhaf bir yanı var. Mhal'a böyle baktığımda -büyük, uçak büyüklüğünde bir ejderha olarak- onu Mhal olarak görmüyorum. Onu hâlâ soğuk ve tehlikeli bir ejderha olarak görüyorum. Bana hayallerimdeki Mhal olduğuna dair hiçbir işaret vermemişken bu ikisini bağdaştırmak çok zor. Ona hitap ettiğimde bile beni görmezden geliyor.

Beni baştan çıkarmaya pek uygun değil ve bir ejderhanın burnunu kalçalarımın arasına sokma düşüncesi de motorumu harekete geçirmiyor.

Azar'ın tehditleri bunu açıkça ortaya koydu; eğer bunu yapmazsam, hıncını programdaki diğer kızlardan çıkaracak. Ben de atılacağım, bir göçebe olarak yaşamaya zorlanacağım. Hailey'nin böcekler tarafından yenmiş cesedini düşünüyorum ve ürperiyorum. Babamın koruması olmadan çok uzun süre dayanamam. En güçlü kadınlar bile bir kalenin dışında uzun süre dayanamaz.

Bu fikir beni dehşete düşürmüyor. Bir noktada seksin takas edebileceğim bir meta olduğunu hep biliyordum. Şimdi takas zamanı ve hayallerimin Mhal'ıyla seks yapma fikrinden nefret etmiyorum. Aslında, rüyalarımın Mhal'ı ilgimi çekiyor... hem de çok. Sadece ejderha kısmıyla sorun yaşıyorum.

Devasa yol arkadaşıma bakıyorum. "Bunu benim için kolaylaştırmak istemezsin herhalde?"

Ejderha bana uzun, anlamsız bir bakış atıyor. Gözleri hâlâ altından çok siyah. Beni çıplak görmek ona bir şey yapmamış. Yine de kollarımı yukarıda tutuyorum ve yaklaşmasını işaret ediyorum. "Hadi gel. Gel de göğüslerime merhaba de."

Bana bakmaya devam ediyor. Mhal bir kez göz kırpıyor. Yavaşça. Sonra başını ön ayaklarından birine doğru eğiyor ve gözlerini kapatıyor, sanki ben dünyadaki en az ilgi çekici şeymişim gibi.

Çenemi sıkıyorum, gururum biraz inciniyor. "Hadi ama. Çıplak vücudum o kadar da kötü değil. Memelerim ve her şeyim var."

Mantıken, benimle ilgili bir sorun olmadığını biliyorum. O sadece beni rüyaları dışında tanımayan inatçı bir ejderha gibi davranıyor. Bu yüzden sinirlerime karşı kendimi çelikleştiriyorum ve yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. Sesimi vahşi bir köpeğe ya da bir çocuğa karşı kullandığım gibi mırıltılı bir sese çeviriyorum. "Çıplak olmamı istemiyor musun? Bütün erkeklerin bu tür şeylerden hoşlandığını sanıyordum."

Bir gözü açık, beni inceliyor.

Aha. "Demek numara yapıyorsun," diye en baştan çıkarıcı sesimle takılıyorum. Kendimi biraz aptal gibi hissediyorum ama en azından sonuç alıyorum. Ona bakarak ileriye doğru kayıyorum. Görünüşe göre birden fazla göz kapağı var ve birinin gözünün üzerine inişini izliyorum, ama hepsini değil. O zaman beni belli etmek istemediğinden daha fazla mı izliyor? İlginç. "Belki de her şeye rağmen oradasın. Derinlerde, çok derinlerde."

Ejderha kılını bile kıpırdatmıyor. Tamamen hareketsiz ve ne yapacağımı görmek için beni izlediği izlenimine kapılıyorum.

Aslında ne yapacağımdan tam olarak emin değilim. Kanat çırpıyorum ve başarıya ulaşacağımı umuyorum. Rachel bana gözlerindeki altını aramamı tavsiye etmişti. Bana ısırıktan da bahsetmişti. Mhal'ın beni ısırıp damarlarıma zehir akıtması gerektiğini, böylece kokumun değişeceğini ve ona tamamen bağlanacağımı. Ondan sonra her şeyi, Azar'ın zihin kontrolünü bile geçersiz kılan zihinsel bir bağımız olacakmış. "Zehir" konusunda biraz endişeliyim ama Rachel iyi görünüyor, umarım her şey yoluna girer.

Alternatiflerim pek yok.

Mhal'ın yanına gidip adını fısıldıyorum. Hiçbir şey olmadı. Bir kıpırtı bile yok. Ellerimi pullarının üzerine koyuyorum, onları ovuyorum ve bir atı okşar gibi okşuyorum ve kendimi biraz... aptal gibi hissediyorum. Benim için hiçbir şey yapmazken bu onun motorunu nasıl harekete geçirecek? Onu bir şekilde tahrik etmem gerekiyor ama ona bir hayvan gibi davranmak beni şehvetle doldurmuyor. Düşünürken ellerimi pullarının üzerinde gezdiriyorum, kaşıyorum ve okşuyorum. Bu kayayı okşamak gibi bir şey; ne pullarında bir hareket var ne de ejderha orada olduğuma dair bir işaret. Birkaç dakika böyle devam ettikten sonra pes ediyorum.

Rachel eğer işe yaramazsa başını kalçalarımın arasına sokup nefes almasını sağlamamı söyledi. Bu düşünceyle kıvranıyorum, çünkü biraz garip görünüyor. Kaçmaya çalışırsam tepki verip

vermeyeceğini görmek için kapılara doğru koşmak istiyorum... ama bunu daha önce denedim ve Mhal kıpırdamadı. Zaten kaçabileceğim de yok. Diğer tarafta zincirlenmişler.

Keşke kullanabileceğim bir çift külotum olsaydı, çünkü ejderhalar onları çok seviyor gibi görünüyor.

Duraksadım. Tabii ya.

Beni izlediğinden şüphelendiğim ama izlemiyormuş gibi yapan Mhal'a bakıyorum. Eğer kokuyla hareket ediyorsa, ona kokumu vermeliyim. Eğer onu tahrik etmek istiyorsam, belki benim de tahrik olmam gerekiyordur ve bir ejderhanın burnuna sürtünmek benim için bunu yapmaz.

Meseleyi kendi ellerimle halletmem gerekecek. Gerçekten.

Ellerimi sallayarak boğazımdan gergin bir ses çıkarıyorum. "Tamam. Tamam. Tamam. Bunu kesinlikle yapacağım. Yapabilirim. Yapabilirim. Bu sadece çok sevdiğim biri için performans sanatı." Ejderhaya bakıyorum. "Derinlerde, çok derinlerde saklı biri."

Bu sadece özel olarak yaptığım bir şey ve hiçbir zaman istediğim kadar sık olmadı. Babam son yedi yıldır hep yanımdaydı, beni koruyordu, bu da kendime dokunmamı imkansız hale getiriyordu. Şimdi o gittiğinden beri koğuşta diğer kadınlarla birlikte yaşıyorum, bu da yalnız kalmamı zorlaştırıyor. Manda'nın tekrar tekrar okumayı sevdiği tüm müstehcen kitaplarda yer almasına rağmen kendime dokunmak her zaman gizli, yasak bir tür zevk gibi hissettirdi.

Birdenbire keşke dikiş dikmeye daha az, okumaya daha çok zaman ayırsaydım dedim.

Tamam. Bu kadar oyalama yeter. Derin bir nefes alıyorum, hareketsiz ejderhaya bakıyorum ve battaniyemi tekrar elime alıyorum. Yere güzelce serip üzerine oturuyorum. Kendimi çelikleştirerek derin bir nefes daha alıyorum ve sonra dizlerimi bükerek arkama yaslanıyorum.

Yani, ejderha dikkatini vermiyorsa bu bir gösteri sayılmaz, değil mi? Özünde, burada tek başımayım. En azından, bir şeyleri atlatmak için kendime böyle söylüyorum. Birkaç dakika olduğum yerde kalıyorum, sakinleştirici nefesler alıyorum ve sonra elimi çıplak karnımdan aşağı kaydırıyorum.

Çökmüş gibi hissettiriyor. Yasak. Belki de onu bu kadar çekici kılan bu yasak yönüdür, ama nabzım hızlanıyor ve tenimi tekrar okşuyorum. Ve tekrar. Elimi aşağı doğru hareket ettiriyorum, diğeri göğüslerimi okşuyor. Acele etmiyorum, tenimi okşuyorum ve kendimden zevk almaya çalışıyorum. Ayrıca dikkatini verip vermediğini görmek için kesinlikle Mhal'a bakmıyorum. Eğer bakıyorsa, harika. Eğer yapmazsa, en azından onlar beni kaleden atmadan önce bir orgazm yaşamalıyım.

Elim amıma gidiyor ve parmağımı kanalımın derinliklerine kaydırarak klitorisimi arıyorum. Üzerinden geçtiğim an, his o kadar yoğun ki nefesim kesiliyor ve bacaklarım kıvrılıyor, vücudum geriliyor. Oh, lanet olsun. Bu kadar güçlü olmasını beklemiyordum, ama içinde bulunduğum durumun gerginliği beni zorluyor olmalı. Küçük bir iniltiyle, parmağımı klitorisimin yan tarafına doğru tekrar vuruyorum, yoğun hissi tekrarlamaya çalışıyorum.

Süpürgenin yerleri süpürmesi gibi bir ses var.

Yapmayacağıma yemin etmeme rağmen ejderhaya bakıyorum. Daha önce olduğu gibi kıvrılmış vaziyette duruyordu ama şimdi kuyruğu betonun üzerinde ileri geri sallanıyordu - duyduğum süpürme sesi. Ve gözleri yarık.

Altın yarıklar.

Bu cesaret verici. Tekrar klitorisime dokunuyorum, bunu yaparken nefes nefese kalıyorum ve kendimi parmaklarken ejderhaya bakıyorum. Parmağımı aşağı kaydırıp ıslak olup olmadığımı test ediyorum. Kıvrımlarım nemle kayganlaşıyor, daha fazla

Daha önce hiç başaramamıştım ve bir kısmını klitorisime geri sürüklüyorum, ıslak bir parmak ucuyla etrafında dolaşıyorum. Vücudumda sıcak bir ihtiyaç oluşuyor ve gözlerimi kapatıp kendimi ovmaya, amımı çalıştırmaya devam ederken Mhal'la ilgili her şeyi unutuyorum. Hiçbir zaman istediğim kadar zaman ayıracak boş vaktim olmadı, bu yüzden şimdi bunu yapıyorum. Sınıra yaklaştığımda, klitorisimden uzaklaşıyorum, sıcak ve kaygan olduğum göbeğimin girişine kadar alay ediyorum. Bir parmağımı içime sokuyorum ve iyi hissettiriyor, ama klitorisime dokunmak kadar iyi değil, bu yüzden elim tekrar kenara yakın olana kadar ovmak için oraya geri dönüyor.

Kavurucu sıcak bir el dizime dokunuyor.

Şaşkınlıkla irkiliyorum, battaniyeden yuvarlanıp uzaklaşıyorum, ellerim amımı kapatıyor. Titreyerek doğruldum ve hemen kendimi aptal gibi hissettim. Kendime dokunmaya o kadar odaklanmışım ki nerede olduğumu ve bunu neden yaptığımı unutmuşum.

Battaniyenin diğer tarafında büyük, altın bir adam oturuyor.

Teninden daha koyu bir altın tonunda parlayan kapüşonlu gözleriyle beni izliyor; siyah, tekrar içeri girmeyi bekliyormuş gibi kenarlarda dönüyor. Yere diz çöküyor, iri vücudu zayıf ve bir şekilde kibirli, saçları başının ve omuzlarının etrafında uçuşan kalın, vahşi, karışık bir hale.

"Mhal," diye nefes alıyorum, büyülenmiş gibi. "Bu sensin."

Bu o olmalı. Kıvrak bedenini kaydırıp bana doğru döndü. Gördüğüm diğer ejderha-adamlardan daha uzun ve zayıf, yüzünde kibirli bir ifade var. Yüz hatları uzun, burnu büyük ve elmacık kemikleri yüksek. Bu ona mağrur bir görünüm veriyor ve yüzündeki küçük yara izleri de bunu pekiştiriyor. Ejderha formundayken olduğu gibi insan formundayken de kaburgaları boyunca uzanan dört paralel yara izi var ve... çok çıplak. Aletine bakmak kabalık gibi göründüğü için bakışlarımı o kısmından kaçırıyorum. Ben onu incelerken, elleri ve dizleri üzerinde bana doğru ilerliyor.

Sürünüyor diyeceğim ama daha çok avına doğru sürünen bir yırtıcı gibi hissediyorum. Ve ben onun avıyım.

JENNY

"Merhaba," diyorum. "Ben Jenny. Beni hatırladın mı?"

Hiçbir şey söylemiyor, üzerime eğiliyor, ince burun delikleri kokumu içine çekiyormuş gibi açılıyor. Yüzü tam benimkine yakın, nefesi tenimde geziniyor ve ben tamamen hareketsiz kalmak için elimden geleni yapıyorum. Çok hızlı hareket edersem ejderha formuna geri döneceğinden ve tüm ilerlemenin yok olacağından korkuyorum.

"Bunu hayır olarak kabul edeceğim," diye fısıldadım. "Ama beni biraz tanıyor olmalısın. Ya da en azından kokumu biliyorsun."

Mhal beni tekrar kokluyor ve sonra bana doğru bakıyor, burunlarımız neredeyse birbirine değiyor. Bakışları benimkilere kilitleniyor, yüz ifadesi araştırıyor.

Bir utangaçlık dalgasına karşı savaşıyorum ve ellerimi bacaklarımın arasından açıyorum. Burada bir yumru gibi oturmak yerine bir şeyler yapmalıyım. Tereddütle bir elimi yüzüne doğru uzatıyorum. Rüyalarımda yanağıma dokunmuştu, belki şimdi ona dokunmama izin verir?

Ejderha adam hemen bileğimi yakalıyor, gözleri kararıyor. Bir an bana bakıyor, sanki bir tür kişisel alan kuralını ihlal etmişim gibi suçlayıcı bir ifade takınıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum. Parmaklarımı biraz oynatıyorum. Beni sıkıca tutmuyor ve beni incitmek istediğini sanmıyorum. "Sadece seni anlamaya çalışıyorum."

Mhal'ın burun delikleri tekrar alevleniyor ve altın rengi gözlerine geri akıyor. Parmaklarıma bakıyor ve sonra onları yalayarak temizliyor.

Tamam.

Bu kirli ve yanlış... ve çok ateşli. Bir nefes çekiyorum.

Mhal parmaklarımı tekrar yalıyor, sonra birini ağzına alıyor ve emiyor, elime tecavüz ederken yüzünde saf bir mutluluk ifadesi var. Bileğimi gevşekçe kavrıyor, her an çekip gidebilirim. Ama istemiyorum. Verdiği tepki ve kokumdan bu kadar derinden tahrik olmuş gibi görünmesi beni büyülüyor. Daha önce hiç bir erkeğe parmaklarımı emdirmemiştim ve ilk başta garip hissettiriyor. Ama dili tenime değdiğinde, yemin ederim onu kalçalarımın arasında hissediyorum.

Bacaklarımı sıkıca birbirine kenetliyorum, nabzım sanki klitorisimin tam arkasına odaklanmış gibi atıyor.

Mhal parmaklarımı bırakıyor ve avucumu yalıyor, bakışları tekrar bana kilitleniyor. İnliyorum, çünkü gözleri tamamen altın renginde ve bana bakışı parmaklarımdan daha fazlasını yemek istediğini düşündürüyor. Dudakları elimin üzerinden bileğime doğru kayıyor ve ağzını kolumun iç kısmında gezdirirken bile beni izlemeye devam ediyor. Ona yaklaşmak zorunda kalana kadar beni ileri doğru çekiyor. Dizlerimin üzerinde öne doğru sürünüyorum ve kalçam onunkine değiyor.

Parmak yalamaktan utanmaz, büyülenmiş bir şırfıntıya dönüştüğüm için aşağı bakıp vücudunu inceliyorum. Büyüktü. Gerçekten büyük. Kabul ediyorum, ben bakireyim, bu yüzden hangi boyutun uygun olduğunu bilmiyorum

ama Mhal "çok fazla "ya meyilli gibi görünüyor. Aleti kalın ve uzun, başı çok belirgin görünüyor, pulları şaft boyunca yoğun bir şekilde bir araya toplanmış.

Ve çok ama çok dik. Ucu da ıslak, ki bu benim için şaşırtıcı. Kitaplarda ve komiklik olsun diye bana kendi siklerini gösteren erkeklerde (After'ın bazen büyük bir kardeşlik partisi gibi olduğuna yemin edebilirim) bir sürü sik gördüm ama hiç ucu ıslak olanını görmemiştim.

Ona dokunmak istiyorum. O da benim gibi tahrik olduğu için mi ıslak?

Aleti seğiriyor ve ben izlerken ucunda bir damlacık daha beliriyor ve başının yanından aşağı kayıyor. Şaşkınlıkla Mhal'a bakıyorum, gözlerindeki o ateşli bakışla beni izliyor. Tekrar eğiliyor ve ağzı sıcak ve ıslak bir şekilde dirseğimin iç kısmını yalıyor.

Şok olmuş bir şekilde inliyorum. Dirseğimin iç kısmının erotik olabileceğini hiç düşünmemiştim, ama ağzını oraya koyduğunda, uyluklarımın arasında ısı atışı yapıyor.

Mhal bir ses çıkarıyor, neredeyse mırıltı gibi. Kolumu bırakıyor ve yavaşça yanağıma uzanıyor. Bakışları benimkine kilitleniyor ve bu bir test gibi geliyor. Dokunuşuna nasıl tepki vereceğimi mi görmeye çalışıyor?

Kıpırdamadan duruyor, avucunu dikkatle yanağıma yerleştirirken zar zor nefes alıyorum.

Rüyamdaki gibi hissediyorum. O beni tanımasa bile ben onu tanıyorum ve bunun farkına varmak gözlerimi yaşartıyor. "Mhal," diye fısıldıyorum ve avucunun içini öpmek için hafifçe dönüyorum. Beni izlemeye devam ediyor, bekliyor ve aklıma belki de öpücüğün ne olduğunu bilmediği geliyor. Dilimi dışarı çıkarıp tenini yalıyorum.

Derin, acılı bir inilti çıkarıyor.

"Mhal," diyorum tekrar, elini yanağımdan kaldırırken. "Mhal, benim. Jenny. Beni artık tanıyorsun, değil mi?"

Eğer varsa, bu konuda konuşmak onun için yüksek öncelikli değil. Şu anda başka şeylere odaklanmış görünüyor. Elimin tersini battaniyeye bastırıyor ve sonra elini omzuma koyarak arkama yaslanmamı işaret ediyor. Uzanıyorum ve hemen ellerini bacaklarımın üzerine koyup onları tekrar büküyor, ta ki daha önce kendime dokunduğum pozisyona gelene kadar - dizlerim bükülmüş halde sırtüstü yatıyorum.

Ve bana bakıyor, bekliyor ve bekliyor.

Yüzümü sıcak bir kızarıklık kaplıyor. Kendime dokunuşumu mu izlemek istiyor? Artık çok dikkatli bir izleyicim var ve yalnızmışım gibi davranamam. Bu her şeyi değiştirir.

Dudağımı ısırıyorum, elimi tekrar kalçalarımın arasına sokuyorum ve yanlış anlamış olma ihtimalime karşı yüzünü izliyorum. Mhal dizlerimi ayırıyor ve sanki izleyecekmiş gibi eğiliyor. Aman Tanrım. Özel bölgelerimin hiç bu kadar incelendiğini sanmıyorum. Nefes alışım hızlandı ve amımı avuçlayıp kendime tekrar dokunmak için cesaretimi toplarken delicesine gergin hissediyorum.

Parmaklarım klitorisimin üzerinde hafifçe geziniyor-

Mhal elimi kenara iterek kalçalarımı birbirinden

uzaklaştırıyor. "Um, ne-"

Büyük eli tümseğimi kaplıyor, teni neredeyse aşındırıcı derecede sıcak. Şaşkınlıkla nefesim kesildi, kıpırdandım. Bunu beklemiyordum. Sadece izleyeceğini sanıyordum.

Mhal bana bakıyor, pençeli parmakları amımın üzerinde duruyor. Kıvrımlarımı birbirinden ayırıyor, sonra elini kaldırıp düşünceli bir şekilde pençelerine bakıyor. Son derece tehlikeli görünüyorlar ama nedense onlardan korkmuyorum. Dikkatli olacaktır. Rüyalarımda hep dikkatli olur.

Ben izlerken pençelerini dudaklarına götürüyor ve ısırıyor.

"Ya da, tamam, bunu yapacaksın," diye mırıldanıyorum, zararsız hale gelene kadar her birini koparırken dikkatim dağılıyor. Elini tekrar tenime koyuyor ve bu sefer başparmağı amımın dikiş yerinin üzerinde gezinirken memnun görünüyor.

İnliyorum, kavrayışının altında kıvranıyorum. Dokunuşu iyi hissettiriyor, teni benimkine karşı inanılmaz sıcak- ama yeterli değil.

Mhal düşünceli bir şekilde açılmış kalçalarıma bakıyor. Başparmağı tekrar kıvrımlarımın üzerinde geziniyor ve sonra derinlere inerek hassaslaşmış tenimi okşuyor. Başparmağının ucu klitorisime değdiğinde inleyerek eline karşı koyuyorum.

Bu onun dikkatini çeker. Gözleri saf altın rengine bürünüyor ve başparmağını dudaklarına götürüp yalıyor. "Jen- nee."

Kelime gırtlaktan ve garip, sesi kalın ve kullanılmamış gibi paslı. Yine de şimdiye kadar duyduğum en ateşli şey ve bu sesle tekrar inliyorum. Benim olduğumu biliyor. "Mhal," diye fısıldıyorum. "Lütfen."

Eğiliyor ve elini tekrar üzerime koymak yerine, ağzını dizimin iç kısmına bastırıyor ve dilini dizimin üzerinde gezdiriyor. İleriye doğru hareket edip kalçamın iç kısmını yaladığında beklentiyle inliyorum. Tamam, amıma doğru yöneldi. Görünüşe göre hızlı hareket eden bir adam ve şikayet edecek gücü kendimde bulamıyorum. Çok tahrik oldum.

Mhal kalçalarımın tepe noktasına kadar sokuluyor ve sonra burnunu tümseğimi örten buklelerin arasından geçiriyor. Tepki olarak ürperiyorum çünkü nefesini tenimde hissedebileceğim kadar yakın ama yine de çok uzakta. Parmakları tenimi okşarken bile kaygan kıvrımlarımda geziniyor, sonra kıvrımlarımı ayırıyor ve dili klitorisimin üzerinde geziniyor.

İhtiyaç içimde patlıyor. Haykırarak kafasını tutmaya çalışıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, kısa, sert boynuzları o kalın, vahşi saçlarına gömülü ve ben bir tutamak bulmaya çalışırken tenime çarpıyorlar. Parmaklarımı saçlarına gömüyorum ve sıkıca tutuyorum. Bir yere gittiğinden değil. Dili amımın üzerinde gezinirken, dilinin kavurucu ucuyla beni öğrenirken ona tutunma ihtiyacı hissediyorum. Klitorisimin etrafında dönerken kıvranıyorum ve sonra daha derine inerek içime giriyor. O zaman inliyor, tadıma bakıyor ve yemin edebilirim ki adımı tekrar soluyor.

Dilini göbeğimde gezdiriyor, eliyle kıvrımlarımı birbirinden ayırıyor ve bu hem şimdiye kadar hissettiğim en iyi şey hem de en sinir bozucu. Daha önce hiç kimse bana dokunmamıştı ve onun ağzının orada olması katıksız bir yoğunluk. Ama aynı zamanda klitorisimi görmezden geliyor ve o

kadar heyecanlıyım ki bu bana işkence gibi geliyor. Her an daha da uzakta görünen orgazma umutsuzca ihtiyacım var. Ne zaman

Dili tekrar içime giriyor, bir elimi saçlarından çekip tekrar bacaklarımın arasına kaydırıyorum, o bunu yaparken öfkeyle klitorisimi ovuyorum. Oh lanet olsun. Çok yaklaşmıştım. Çok yaklaştım. Sadece ihtiyacım olan-

Mhal elimi tutup koparıyor ve ben de hüsran dolu bir ses çıkarıyorum.

"Jen-nee," diye tekrar mırıldanıyor ve sonra ağzı klitorisimin üzerinde geziniyor. Parmakları göbeğimin girişine sürtünüyor ve bir tanesini içime sokuyor. Kıvrılıp ağlıyorum, çünkü parmağı benimkinden çok daha büyük geliyor. O da sıcak. Acı verecek kadar. Kıpırdanıyorum, dili klitorisimde dolaşırken kalçalarım yükseliyor ve saçlarını tekrar avuçluyorum, o beni dillerken aklımı kaçırmışçasına ağzına sürtünüyorum.

"Çok yaklaştım," diyorum kırık bir sesle, o klitorisimi yalayıp daireler çizerken. "Çok yaklaştım. Sakın durayım deme."

Parmağını içime sokup çıkarıyor, hareketleri yavaş ve ikincisini eklediğinde işlerin yoğunluğu değişiyor. Ellerim saçlarında sıkılaşıyor ve klitorisimi daha hızlı dilledığinde çıkardığım sesler daha da çıldırtıcı oluyor. Bacaklarım hareket etmeyi durduramıyor gibi görünüyor ve bir ayağımı omzuna park ediyorum, bir eliyle kalçamı kavrarken ve diğeriyle beni daha sert parmaklarken bacağım katlanıyor. İhtiyaçtan aklım başımda değil, sınıra o kadar yakınım ki düzgün düşünemiyorum. Tek bildiğim, klitorisimi yalarken o sahiplenici, altın gözlü bakışıyla bana baktığında, bunun bana bir şeyler yaptığı.

Boğazından tekrar o mırıltılı sesi çıkardığında, onu klitorisime karşı hissediyorum ve bu beni uçurumun kenarına göndermeye yetiyor. Bir çığlıkla patlıyorum, ağzına karşı çılgınca çalışıyorum. Parmaklarını içime daha sert sokuyor, hareketleri sert ve o kadar iyi hissettiriyor ki, bu sadece her şeyin zevkini artırıyor. Haykırmaya devam ediyorum, boşalırken kalçalarım başının etrafında kilitleniyor, kaslarım orgazmımın gücüyle sıkılıyor ve yan tarafıma kıvrılıyorum, onu da benimle sürüklüyorum çünkü beni yalamayı bırakmıyor.

Gerçeğe döndüğümde nefes nefese kalıyorum, başının hâlâ kalçalarımın arasında olduğunun belli belirsiz farkındayım,

Dili hassaslaşmış tenimin üzerinde gezinirken uyarılmışlığımın her damlasını emiyor. O kendi tarafında

-Ben de öyleyim- ve hareket etmek için acele etmiyor gibi görünüyor, ki onu kalçalarımın arasına sıkıştırdığımı düşünürsek bu garip. Hemen kıpırdanıp onu serbest bırakıyorum. "Tanrım, özür dilerim."

Eli utanç verici derecede ıslak bir sesle amımdan çıkarken Mhal bir protesto sesi çıkarıyor - tanrım, ne kadar *ıslakım*? Ayağa kalkıyor, teni kızarmış ve nemli, gözleri saf, zengin altın renginde bana bakıyor.

Ve bana attığı bakış yüzümü kızartıyor.

O gelmedi. Bana doğru tekrar yaklaşıp boynuma sokulduğunda bu çok açıktı. Aleti hazırda bekliyor ve beni tekrar sırtüstü ittiğinde, onu ve uzunluğunu kayganlaştıran ıslaklık boncuklarını yakından görebiliyorum. Merakla uzanıp birine dokunuyorum ve sıcak yağa dokunmuş gibi

oluyorum. Parmaklarımı yakıyor ve tıslayarak hemen battaniyeye siliyorum.

Mhal boğazından alçak sesle hırlıyor ve ağırlığını üzerime veriyor.

Olamaz. Aleti beni diri diri yakacaksa bunu yapmayacağız. Endişeli bir ciyaklamayla altından sıyrılıp yuvarlanıyorum. Hemen ayağa kalktım, telaşlıydım. Dizlerimin bağı çözüldü ve az önce bir ejderha-adamı yaladığı için kafasına kelepçe takmışken sakin görünmek çok zor.

seni cehenneme çeviriyor. Kıvırcık saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyorum ama elektriklenme her şeye yapışmasına neden oluyor. Sinir bozucu. "Yani ilerlemeden önce konuşmamız gerekiyor."

Mhal ayağa kalkıyor, dimdik ve gururlu bir şekilde dururken vücudunu tam boyutuna kadar açıyor ve iyi sos, adam uzun. Biraz telaşla ona bakıyorum. Kaç metre bu adam? Onu Rachel'ın arkadaşıyla karşılaştırıyorum ama ondan en az on beş santim uzun. Omuzları geniş, ama tenini süsleyen yara izlerine rağmen vücudu zayıf ve güzel. Yine de saçları deli gibi dağınık ve ıslak ağzını silerken yüzündeki açlıktan ürperiyorum.

Sanırım istediğimi aldım. Mhal şu an çok ama çok uyanık.

MHAL

My dişinin tadı zihnimi yakıyor. Jen-nee'nin kokusu burnumda, tadı dilimde ve daha fazlasını almalıyım. Benden uzaklaşıyor, utangaç ve kararsız, ama ben yapıyorum Durmayacağım. Neye ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Benim ısırıklarıma ve ateşlerime ihtiyacı var. O zaman her yönden benim olacak. Zihinlerimiz birleşecek ve artık sadece kendi kokusunu almayacak. O da benim gibi kokacak. Benim eşim gibi kokacak.

Ve eğer daha önce onun kokusunun hoş olduğunu düşündüysem, bizimkini birlikte koklamak için sabırsızlanıyorum. Düşüncesi bile ağzımı sulandırıyor.

Geri çekiliyor ama üzerinde korku kokusu yok, sadece belirsizlik var. Güzel. Onun korkmasını istemiyorum. Onun için pençelerimi kırptım. Onun için daha zayıf bir forma dönüştüm. Şu anda insan kovanında kalamaz mıyım? Onun için mi? İkimizi de buradan uçurup onu kokmayan bir yere götürebilirim ama burası onun evi. Zihinlerimiz birleşene kadar, benden istediği her şeye boyun eğeceğim.

"Mhal," diyor tekrar, sesi yumuşak. Adımı yüksek sesle söylüyor ve kulağa garip geliyor. Yine de artık benim olduğunu biliyorum. Ağzını açtığında benimle konuşuyor ve sesler çıkıyor. Neden zihniyle dokunmamayı seçtiğini bilmiyorum ama çiftleşme bağına ihtiyaç duymamızın bir başka nedeni de bu. Birbirimize ses çıkarma konusundaki bu ilkel ihtiyacı aşabiliriz ve ben onun düşüncelerini hissedebilirim.

O da benimkini hissedecek.

Buna çok ihtiyacım var. Onun yanındayken odaklanmış hissediyorum. Onu dudaklarımda tadana kadar bu odaklanmadan ne kadar yoksun olduğumu fark etmemiştim. Onun yanındayken, netlik var. Onsuz.

O olmadan, Salorian var.

Onunla ilgili düşünceleri bir kenara itiyorum. Onunla çiftleşeceğim ve o da benim ateşlerimi alacak. Zihinsel bir bağ kuracağız ve sonra onu buradan ve ondan çok uzaklara götüreceğim. Birlikte bir yuva yapacağız ve ben de ikimiz için avlanacağım. Benim olduğunda güvende ve korunmuş olacak.

Onu eşim olarak kabul edene kadar

savunmasız. Elimi uzatıyorum, bekliyorum.

Hiç tereddüt etmiyor ve hemen elini benimkine koyuyor. Bu beni memnun ediyor. Jen-nee bana ait olduğunu biliyor. Onu yakınıma çekiyorum ve tatlı kokusu bizi sarıyor. Derin nefes alıyorum, kendimi demir atmış ve güçlü hissediyorum. Eşim tam burada, beni beklerken karanlıkta

kaybolduğumu düşünmek.

Daha fazla beklemeyecek.

Dişlerim uzuyor, çiftleşme zehirimle dolunca ısınıyor. Ateşlerim. Eşim bana bakıyor, onu kendime doğru tutarken bile gözlerinde belirsizlik var.

"Arwee bunu şimdi mi yapıyor?" diye soruyor, sesinde bir soru var.

Korkma, ona gönderiyorum. *Sana tohumumu vereceğim ve benim olduğunu iddia edeceğim, ama önce ateşlerime sahip olmalısın.* Düşüncelerim hiçbir şeyde kayboluyor - eşim onları almıyor. Bana bakıyor, bekliyor ve ben de onunla onun benimle konuştuğu gibi konuşmalıyım. "Jen-nee."

Sesler, şişmiş dişlerimin arasından bozuk çıkıyor. Bakışları onlara gidiyor ve gözleri açılıyor. Kokusunda bir korku belirtisi beliriyor. "Dabite. Rite." Derin bir nefes alıyor. "Hokayden."

Ve eşim gözlerini kapatıyor, bana yaklaşıyor ve başını geriye eğerek bana boğazını sunuyor.

Cesareti beni memnun ediyor. Belli ki korkuyor ama bunun onu durdurmasına izin vermiyor. Onun gücü sikimi daha da sertleştiriyor. Böyle bir dişiyi hiç bu kadar istememiştim. Elimi başının arkasına kaydırıp boynunu kavrıyorum ve bana karşı titriyor. *Sadece bir an acıyacak*, Jen-nee'ye söz veriyorum. *Ve sonra çok tatlı olacak.*

Eğiliyorum, kokusunu derin derin içime çekiyorum ve boynundaki en yumuşak noktayı, onu ısıracağım yeri yalıyorum. Bana karşı yine titriyor ama korku kokusu uyarılmasından daha az keskin ve bu da ateşimi daha da harlıyor. Dişlerim onu delme ihtiyacıyla ağrıyor. Daha fazla direnemeyerek cazibesine teslim oluyorum. Dişlerim onun hassas boğazına batıyor ve o bir nefes emerek bana doğru sarkıyor.

Ona sahip olmak için duyduğum çıldırtıcı ihtiyaç beni bunaltıyor. Dişlerimi daha derine batırıyorum, ateşlerim dışarı akarken onu kendime doğru çekiyorum. Sıcak bir lav nehri gibi, dişlerimden onun kan dolaşımına karışırken ikimizi de haşlıyor. Bu o kadar güçlü bir boşalım ki, sikim onun gücüyle sarsılıyor ve tohumlarım sikimden fışkırıyor.

Ağlayarak uzaklaşıyor ve ben onu incittiğimi, yaktığımı fark ediyorum. Yine de gitmesine izin veremem. Eğer bırakırsam, boğazını yırtarım. Kollarımı ona daha sıkı sarıyorum, ateşimi daha fazla içine akıtırken onu kendime doğru sabitliyorum. Bu hem ıstırap hem de coşku dolu bir şey; hem serbest kalmamı engelleme ihtiyacı hem de ona ateşlerimi vermenin verdiği yoğun zevk. Parmakları tenimde sıkılaşıyor ve sonra bana doğru sarkıyor, gevşiyor.

Panikliyorum. Ateşimi ona verdiğimde dişimin gevşememesi gerekiyor, değil mi? Vücudundaki tüm kemikler erimiş gibi elimden kayıp gitmemesi gerekiyor, değil mi? *Jen-nee?* Tekrar deniyorum, zihnini ararken daha da zorluyorum.

Yine de ilk kez bir tepki var. Zayıf, nazik... ama orada. Jen-nee orada. Sanki yeniden nefes alabilecekmişim gibi hissediyorum.

Ateşlerimin sonuncusu da tükendiğinde ve dişlerim artık yanmadığında geri çekiliyorlar. Eşimin morarmış boğazını yalıyorum, şimdi bile kapanan delik yaralarının görüntüsünden memnunum. Kokusu değişiyor, zihni benimkine karşı gıdıklanıyor. Uyanmasını beklemek için eşimi kollarıma alarak yere yerleşiyorum ve ona dokunmadan duramıyorum. Yüzünü, boynunu, kollarını, dokunabildiğim her yerini okşuyorum. Yumuşak yuvarlak göbeği tohumumdan dolayı kızarmış ve onu fırçalamak için giydiği renkli şalı kullanıyorum. Uyandığında yanıklar geçmiş olacak -ateşlerim bundan emin olacak- ama onunla ilgilenme ihtiyacı her şeyi bastırıyor.

Uyandığında, tam ve eksiksiz olarak çiftleşeceğiz ve o zaman benim olacak. İtebilirim

O benim ateşimde kaybolmuşken -diğer drakoniler de eşlerine böyle yapmıştı- kalçalarını açıp ona sahip olmak istiyorum ama bu düşünce hoşuma gitmiyor. Jen-nee'nin ben ona dokunurken anlamlı gözleriyle bana bakmasını istiyorum. İçine dalıp ona tohumumu verirken yüzümü görmesini istiyorum. Benimle birlikte olmasını istiyorum.

O yüzden bekleyeceğim.

Bekleyeceğim ve sonra eşime bakmak için yapmam gereken pek çok şey var. Yuva yapabileceğimiz güvenli bir yer bulmalıyım. Bölge oluşturmalıyım. Onu da beslemeliyim. Rahat olmasını sağlamalıyım.

Onu benim çocuğumla hamile bırak.

Onu hem Salorian hem de insan kovanından uzaklaştırın.

Kendime başlamam gerektiğini söylüyorum. Aramızdaki bağ oluşurken Jen-nee saatlerce uyuyor olabilir. Onun için avlanabilirim. Artık daha net bir zihniyete sahip olduğuma göre bölgeyi araştırabilirim. Yine de hareket etmiyorum. Jen-nee'nin yanından ayrılamayacağımı anladım. Bunun yerine parmaklarımı yanağında gezdiriyor, bunun bir rüya olmadığından emin olmak için zihnimi tekrar tekrar onunkine dokunduruyorum.

Onu hissettiğimi, zayıf ama giderek güçlenen.

Bu kâbus gibi dünyada artık yalnız değilim. Yanımda dostum var.

JENNY

Gürültülü.

Uyandım, kafam karıştı ve gözlerimi açtım. En azından... Gürültülü olduğunu düşünmüştüm? Ben

Uyuyordum - garip bir şekilde rüya görmüyordum - ama kulağımda sürekli bir ses vardı, yüksek ve ısrarcı, beni uyandıran da bu oldu. Ama gözlerimi açtığımda Mhal'ın üzerime eğildiğini görüyorum ve eski depo tamamen sessiz.

Hatta o kadar sessiz ki bir yerlerden su damladığını duyabiliyorum.

Ona göz kırpıyorum ve Mhal gülümsüyor. İfadesi biraz vahşi, ama dişlerinin beni ısırdığı zamanki devasa, korkunç kılıç-diş benzeri canavarlar değil de yine normal boyutlarda olduğunu görmek beni memnun ediyor. Gülümsemesi, dişlerle dolu bir ağız için şaşırtıcı derecede çekici - bir tanesinin ucu kırılmış, ona biraz çapkın bir görünüm veriyor.

Sonunda, kafamın içindeki o ses gürledi. *Uyanmışsın. Güzel. Şimdi çiftleşeceğiz.*

Kuru dudaklarımı yalayarak bir parmağımı kaldırıyorum. "Özür dilerim, bir dakika. Ne dedin sen?"

Sikim senin için ağrıyor, Jen-nee. Senin için acıyorum. Çiftleşelim ve sana tohumumu vereyim. Kırpılmış pençeleri tenimde hafifçe dans ediyor ve dudaklarımı izliyor. *Benim gibi kokmanı istiyorum.*

Bu kesinlikle güçlü bir selamlama şekli. "Sana da merhaba. Dudakların hareket etmiyorsa nasıl konuşuyoruz?"

Zihinlerimiz birbirine bağlı.

Dudaklarına bakıyorum, çünkü gerçekten de harika dudaklar. İnce dudaklar, evet, ama mükemmel yontulmuş dudaklar da. Konuşurken hareket etmeyen dudaklar. Bunu kavramam bir anımı alıyor, çünkü görmek ve deneyimlemek çok saçma. *Zihinsel bağ* diyor. Doğru ya. Onunla kurmaya çalıştığım şey.

Dudaklarımın hareket etmesini mi istiyorsun? Yüzü benim için yeni olsa da bana tanıdık gelen son derece kibirli bir bakış atıyor. *Bu seni bir şekilde seninle konuştuğuma inandıracak mı? Ne kadar süre hareket etmeleri gerekiyor?* Elimi ağzına götürüyor ve dudaklarını tenime sürtüyor. Bu işe yarar mı?

"Bu... oldukça iyi." Sesim gerginlikten çatlıyor. *Neden*

gerginsin? Nazik olacağım. Artık çiftleşebilir miyiz?

"Gerçekten çok ileri gidiyorsun, biliyor musun?"

Ne istediğimi biliyorum. Benimle zihinsel bir bağ kurmak istedin, değil mi? Bunu düşüncelerinde hissedebiliyorum. Eğer çiftleşmezsek bağımız zayıflayacak. Gün geçtikçe

zayıflayacak ve ben yine kaybolacağım. Düşünceleri -benimkiler kadar gürültülü- aniden kararıyor. *Bu hoşuma gitmezdi.*

Benim de hoşuma gitmezdi. Büyülenmiş bir şekilde Mhal'a bakıyorum. Yüzünü görebildiğim için rüya görmediğimi biliyorum. Zayıf, kibirli yüz hatları, bir burun deliğinin altında küçük bir yara izi ve alnında başka bir yara izi. Mhal'ın

Yüksek elmacık kemikleri ve derin, etkileyici altın rengi gözleri. "Çiftleşmeye açığım, bilginiz olsun. Sadece... daha önce hiç yapmadım. Eğer biraz isteksiz görünüyorsam, sebebi bu. Sorun sen değilsin."

Bunu biliyorum.

Çok kendini beğenmiş. Alaycı bir tavırla, "Bunu masaya yatırdığımıza sevindim," diyorum ve kucağından kıpırdanarak iniyorum.

Ya da en azından deniyorum. Mhal elini belime doluyor ve gitmeme izin vermiyor. Doğaçlama bir güreş seansına dönüşüyor -en azından benim açımdan. Ben kaçmaya çalıştıkça Mhal bana daha çok tutunuyor ve onun eğlencesinin zihnime sızdığını hissedebiliyorum. Maskaralıklarımın komik olduğunu düşünüyor. Kaçma girişimlerimin aptalca bir eğlence olduğunu. O zaman birimizin eğlendiğine seviniyorum ve onun elinden kurtulmaya çalışmak için yuvarlanıyorum.

Arka tarafımı gördüğü anda düşünceleri tahrikle alevleniyor. Onun zihnindeki ve benim zihnimdeki hissi o kadar baskın ki nefesim kesiliyor. Onun ihtiyacı da benim ihtiyacım gibi hissediyor. Bana ne kadar aç olduğunu ve bana dokunmayı ne kadar çok istediğini hissedebiliyorum ve bu beni de tahrik ediyor.

Bir an sonra Mhal'ın iri bedeni benimkini kaplıyor. Beton zemine bastırıyorum, kaçmaya çalışma maskaralığına devam ederken onun daha ağır olan ağırlığı beni aşağı itiyor. Mhal kocaman bir elini omzumun yanına koyuyor ve bacakları benimkileri yere sabitliyor. Eğilip ağzını omzuma sürterek çıplak tenimi yalıyor ve ben açlıktan titriyorum.

Kibirli olduğumu mu düşünüyorsun? Belki de öyleyimdir. Tepkilerim onu eğlendiriyor. *Açık konuşmaya inanırım. Sen benim eşimsin. Seni istiyorum. Gergin olman umurumda değil. İçine girip seni sikimle doldurmak için yanıp tutuşuyorum.* Dişleri tenimi ısırıyor ve ben bir iniltiyi ısırıyorum. *Benden korkmadığın sürece gergin olabilirsin.*

"Ben... korkmuyorum," diye idare ediyorum. Bu doğru. Üzerimde bu şekilde dolaşırken bile ondan korkmuyorum. Hiç korkmadım. Belki de benim hakkımda ne düşündüğünü hissedebildiğim içindir - düşünceleri benimkilere karışıyor. Bana bakmaktan ne kadar hoşlandığını, ne kadar sahiplenici hissettiğini, ne kadar hayran olduğunu hissedebiliyorum. Eşi olarak benim kadar mükemmel bir şeyi nasıl hayal etmediğini.

Kafamda bu cümle dönüp dururken korkamam. Onun düşüncelerini kendi düşüncelerimmiş gibi hissettiğimde.

Neden korkuyorsun ki? Seninle ilgili her şeye bayılıyorum. Dudakları kürek kemiğimin üzerinde geziniyor ve ben karşı koymayı bırakıyorum çünkü dudaklarının tenimdeki hissini seviyorum. Bu bir öpücük değil, daha çok tatma gibi. *Eşimin vücuduna tapmama izin ver. Benim olduğunu iddia etmeme izin ver. Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu göstermeme izin ver.* Dili sırtımdaki gıdıklayıcı bir noktayı sıyırıyor. *Sana ne kadar zevk verebileceğimi göstermeme izin ver.*

Bu benim kararım. Bana zevk vermek istemesi değil, düşüncelerinde bu düşüncenin onun için ne kadar heyecan verici olduğunu hissedebilmem. Sanki onun zevki benimkinden daha önemsizmiş

gibi. Benim boşalmam onun doruğa ulaşmasından çok daha heyecan verici.

Aklı başında hiçbir kadın böyle bir şeye karşı koyamaz ve ben de ilk olmayacağım.

Mhal gülüyor ve ben onu duymaktan ziyade hissedebiliyorum. Zihnimde yankılanıyor, tatlı, dans eden bir eğlence.

Sırtımdan aşağı doğru inmeye devam ediyor, dudaklarını ve dilini tenime bastırıyor. *Konu ben olunca açgözlü oluyorsun. Bu hoşuma gidiyor. Sana bol bol ilgi göstereceğim, merak etme. Çiftleşeceğiz ve bu muhteşem olacak. Sonra, sen tükendiğinde ve amın tohumlarımla dolduğunda, savaş formuma geçeceğim ve buradan çok uzaklara gideceğiz.*

Uzaklaşmak mı? "Sanırım kalmam gerek-"

Ağzını kalçama dayayıp bir yanağımın altını yalayarak düşüncelerimi bölüyor. Bu o kadar bariz bir hareket -ve dikkat dağıtıcı- ki kıpırdanıyorum ve protesto ya da cesaretlendirme olabilecek sözsüz bir ses çıkarıyorum.

Mhal'ın bana söylediğine göre *bu* bir *cesaretlendirme*, bir kez daha kibir.

Tamam, onun aklımda olması biraz can sıkıcı olabiliyor. Ağzı üzerimdeyken nasıl hissettiğimi bile saklayamıyorum.

Neden saklıyorsun ki? Eşin olarak benim görevim seni derinlemesine memnun etmek. Eğer hoşuna giden bir şey yapmıyorsam, bilmek isterim. Amını yalamam hoşuna gitti mi? Yoksa parmaklarımı mı tercih ederdin?

Sorusu zihnimde yankılanırken o kadar bariz ki inliyorum.

Ah, diyor ve düşüncelerimi didikleyerek kendi sorusuna cevap veriyor. *Ağzımı klitorisine koymamı sevmiştin. Bunu hatırlayacağım. Şimdi seni yalayabilir miyim? Burayı?* Üzerimdeki ağırlığını hafifletiyor ve kalçalarımı yerden kaldırıyor, sanki onun zevki için poz verdiği bir oyuncak bebekmişim gibi... ve ben de utanmaz bir şeymişim gibi ona izin veriyorum. *Ne kadar ıslak olduğunun kokusunu alabiliyorum. Ağzımı sulandırıyorsun.* Yüzünü arkama bastırıyor, ağzını tenime sürtüyor. *Tekrar boşalana kadar seni yalayabilirim ve sonra sana sahip çıkacağım. Ne dersin? Yoksa içine girip seni böyle boşaltmamı mı istersin? Sen karar ver.*

Soruları zihinsel bir görüntü sağanağıyla birlikte geliyor; altında domalmışım, arkamdan sikini içime sokuyor, ağzı kalçalarımın arasında ve beni tadarken en müstehcen sesleri çıkarıyor. Bu çok bunaltıcı ve çıkardığım iniltileri durduramıyorum.

Karar vermekte zorlanıyor musun? *Benim açgözlü, açgözlü dostum. Hepsini sana defalarca vereceğim. Şimdilik, ben karar vereyim mi?*

Başımı sallıyorum, tamamen büyülenmiş bir halde. Ağzım yapışmış gibi, boğazımdan hiçbir kelime çıkmıyor.

Benimle konuşmana gerek yok. Düşüncelerini hissedebiliyorum. Mhal ağır bir elini enseme koyuyor, omuzlarımı düşürüyor ve sikini iki yana açılmış bacaklarımın arasına sokup kıvrımlarıma sürtüyor. *Bu sefer seni yakmayacağım. Şimdi benim ateşim gibi kokuyorsun, çok güzel ve tatlı. Şimdi vücudun benimkine hazır olacak.*

Sikini kıvrımlarımın arasından geçiriyor ve bu his nefes kesici. Bunu tekrar yapıyor, vücuduma doğru itiyor ve horozunun ucu klitorisime sürtündüğünde, içimden şiddetli bir zevk gönderiyor. Bir nefes emiyorum, gözlerimi kapatıyorum ve hislere teslim oluyorum.

Gözlerim kapalıyken bile her şeyi "görebiliyorum". Mhal'ın zihni bana tam olarak ne yaptığını

yayınlıyor ve ben bundan büyüleniyorum. Ellerini arkamda gezdiriyor, bir eli uzun, ölümcül

pençeler ve diğerleri kırpılmış. Tenimi okşuyor, bana dokunduğunda kıçımın sallanmasından büyüleniyor ama daha çok amımın sikine değmesinden büyüleniyor. Çok ıslağım ve şimdi kokum onun ateşi ve benim tatlılığımın bir karışımı. Duyularına ilaç gibi geliyor ve ne kadar iyi olduğu onu bunaltıyor.

Mhal geri çekilip sikine bakıyor, siki benim sularımla ıslanmış ve kendi dölleriyle kayganlaşmış. Beni iyice ıslatmak istiyor çünkü o çok büyük ve ben çok küçüğüm. Beni incitmek istemiyor. Sikinin başını vücudumun girişine doğru yönlendiriyor ve sonra bekliyor, tereddüt ediyor çünkü bana karşı çok büyük görünüyor.

İhtiyaçla inliyorum, ona doğru bastırıyorum çünkü başının göbeğime doğru bastırması çok iyi hissettiriyor. Hem istilacı hem de şaşırtıcı ve daha fazlasına ihtiyaç duyarak ona karşı sallanıyorum. *Lütfen.* Bu düşünce kafamın içinde o kadar yüksek sesle yankılanıyor ki, duyduğunu biliyorum. *Lütfen, Mhal.*

Sen varsın, dostum. Sana kendini iyi hissettireceğim. Sikini yönlendiriyor ve içime bastırıyor, sadece biraz, sertleşmiş ucu girişime sürtüyor.

İğrenç derecede muhtaç bir ses çıkarıyorum, çaresizce yeri tırmalıyorum.

Bu sesi seviyorum, diyor Mhal ve o kadar kendini *beğenmiş* ve kibirli ki bu beni hem deli ediyor hem de tahrik ediyor. *Bakalım tekrar yapabilecek misin?*

Büyük bir eli kalçamı sıkıyor ve sonra içime doğru itiyor. Birazcık. Sadece bir santim kadar.

Birden çok fazla gibi geldi. Nefes nefese kaldım, bir sıkıntı iniltisini bastırdım. Kendini çok... büyük hissediyor ve ben birden kendimi hazır hissetmiyorum.

Sıkısın, diye kabul ediyor ve düşüncelerinde çok fazla gerginlik var. Kibri gitmiş, yerini endişe almış. *Yavaş gideceğim. Söz veriyorum. Bunu iyi yapacağım.*

Tenimi okşuyor, arkamı ve kalçalarımı okşuyor, siki içime girerken bile beni kıvrandırıyor. "Alay "dan "aşırı yükleme "ye geçtiği için bu hissi sevdiğimden tam olarak emin değilim. Yine de Mhal'ın dikkatini seviyorum. Düşünceleri yatıştırıcı ve sahiplenici bir hal alıyor, sanki beni içten dışa doğru okşuyor. Bana ne kadar güzel olduğumu, ne kadar tatlı koktuğumu, tenimin ne kadar yumuşak olduğunu, amımın ne kadar sıkı olduğunu söylüyor. Bana dokunmayı ne kadar çok sevdiğini. Benim kadar mükemmel bir eşe sahip olmayı nasıl hayal ettiğini. Düşünceleri etrafımda dönüp duruyor, beni ne kadar harika olduğuma dair sürekli bir sayıklama içinde boğuyor. Bu ve ellerinin tenimdeki hissi arasında, beni okşuyor ve severken, rahatlıyorum.

Sonra, Mhal daha derine batar.

Acımasını, gerginliğin ve "çok fazla" hissinin devam etmesini bekleyerek bir nefes çekiyorum. Ama öyle olmuyor; bir sızı ve yanma hissi var ama hemen geçiyor ve sonra sadece dolgunluk ve daha önce hiç hissetmediğim nefes kesici bir hisle baş başa kalıyorum. *Oh. Bu...oh. Bu gerçekten çok iyi.*

Mhal üzerimde inliyor. *Çok sıkısın, ateşlerim. Harika hissediyorsun*. Eli arkamı okşuyor, düşünceleri sahiplenici. *Şimdi daha derine iteceğim. Beni alabilirsin.*

Yapabilirim. Ona kafamın içinde cevap verdiğimde şaşırıyorum. Bu doğal geliyor, sanki kelimeleri yüksek sesle söylemek çok fazla çaba gerektiriyormuş gibi. O içimde bu kadar derinken ve düşünceleri benimkileri bastırırken değil. *Seni sonuna kadar içimde istiyorum,* diyorum ona. *Ben de senin iyi hissetmeni istiyorum.*

Homurdanıyor ve sonra kalçaları benimkilere çarparak derine doğru itiyor. Keskin bir hisle irkilerek soluk soluğa kalıyorum, ama bir an sonra bu his kayboluyor ve ardından yoğun dolgunluk geri geliyor. Mhal üzerimde duraklıyor, düşünceleri sanki nasıl hissettiğimi anlamaya çalışıyormuş gibi benimkilere baskı yapıyor.

Ben *iyiyim*, geri gönderiyorum.

Güzel.

Geri çekiliyor ve sonra tekrar derinlere itiyor. Sıcak şehvet zihnimde dönüyor ve Mhal'ın kontrolü kaybetmeye ne kadar yakın olduğunu fark ediyorum. Benim iyiliğim için çok çabalıyor, benim için iyi olmasını istiyor, ama kokumu, ne kadar harika hissettiğimi ve içime dökülme arzusuyla ne kadar acı çektiğini düşünmekle dolu. Kesesi gergin, bacakları gergin ve tekrar içime giriyor, sonra tekrar, hareketleri hızlı ve keskin. Kalçaları benimkilere çarpıyor ve bana her çarpışında nefesim kesiliyor. Vücudunun benimkine pompaladığı güç şaşırtıcı... ve heyecan verici.

Bayıldım.

Duygulara kapılıyorum, onun beni ele geçirmesine izin veriyorum. Ya da öyle yapmaya çalışıyorum. Ama içime sert ve hızlı bir şekilde girmesini seviyorum ve hareket ettiğimde, kalçalarımı onunla buluşmak için geri ittiğimde, aramızdaki sürtünmeyi artırdığını ve daha da iyi hissettirdiğini öğreniyorum. Beni daha sert sikerken inliyorum ve beni boşaltma konusundaki kararlılığını hissedebiliyorum. Henüz boşalmadığım için içimi bir suçluluk duygusu kaplıyor. Daha hızlı boşalmalı mıyım? İçimde iyi hissetmesine rağmen Manda'nın okuduğu kitaplardaki gibi patlamadığım için bende bir sorun mu var? Daha fazlasını yapmalı mıyım?

Dur, Mhal istiyor. *Endişelenmeyi bırak. Altımda kendini iyi hissediyorsun.* Yavaşça bana doğru sallanıyor, elleri kalçalarıma gömülüyor ve ben de bu harekete doğru eğiliyorum, nasıl hissettirdiğini seviyorum. *Eğer böyle boşalamıyorsan, sadece daha fazla teşvike ihtiyacın var. Senin hiçbir sorunun yok. Sen mükemmelsin.*

Öne doğru eğiliyor, eli birleşmiş bedenlerimizin altına uzanıyor ve sonra parmak uçlarının klitorisime değdiğini hissediyorum.

Elektrik gibi, o tek dokunuş. Her şeyin hissini değiştiriyor. Klitorisime dokunduğu an her şey daha da güçleniyor. Boğuk bir ses çıkarıyorum, klitorisime dokunup tekrar derine iterken yüzümü betona bastırıyorum. Bir vuruşta zevkten uçurumun kenarına geldim ve daha fazlasına ihtiyacım var. Mhal yüksek sesle homurdanıyor ve bu ses beni daha da ateşlendiriyor. Beni sertçe sikiyor ve hareketleri elini klitorisime sürtmeye zorluyor ve ben haykırıyorum, içimdeki her şey geriliyor. Tekrar boşalacağım, o kadar sert ki, nefes nefese kaldığımı fark ediyorum. Çok iyi hissettiriyor. *Çok iyi.*

Orgazmım içime işlediğinde, tekrar haykırıyorum, dünya renklerle parlıyor. Mhal'ın zihni orada, benimkine baskı yapıyor, onun düşünceleri benimkilere akın ediyor. Ben boşalırken duvarlarımın dalgalanmasını seviyor, onu sıkıca kavrayışımı seviyor ve bu zincirleme bir reaksiyon başlatıyor. O da boşalıyor, içime çılgınca sokulurken tohumları fışkırıyor.

Bana ateşini yeniden veriyor, kokum değişiyor. Bu düşünce yoğun bir gururla doluyor ve bunun Mhal'ın düşüncelerinin benimkilere karışması olduğunu fark ediyorum. Ben, o içime girerken kendi adımı hatırlamakta zorlanıyorum, orgazm olurken hareketleri düzensizleşiyor. İçimde sallanmaya devam ediyor, boşalırken tohumu kalçalarımdan aşağı dökülüyor. Bu da sıcak hissettiriyor,

Tenimden daha sıcak, ama diri diri yanıyormuşum gibi hissettirecek kadar sıcak değil. Bunun yerine, düşünmesi bile tuhaf olan rahatlatıcı bir sıcaklık.

Mhal son bir kez daha içime giriyor ve sonra beni de yanına alarak yan dönüyor. Oh, tamam. Sanırım bunu yapıyoruz.

Bizler.

Kollarını bana doluyor, bacakları benimkilere dolanıyor ve ben biraz kıpırdanıyorum çünkü hâlâ içime park etmiş durumda. Bu yapılan bir şey mi yoksa bir şey mi bekliyor emin değilim.

Belki de sadece eşime sahip olmayı seviyorumdur? Boynuma sokuluyor. *Endişelenmeyi bırak. Neden aptalca şeyler için bu kadar stres yapıyorsun?*

Sen ejderha, ben insan olduğum için mi? Bunun dışında, tüm parçalarımızın uyumlu olmasından memnunum. Ve aklını tekrar kaybetmeni istemiyorum ve bir şeyin seni uçuruma sürükleyeceğinden endişeleniyorum?

*Ben Drakoni'*yim, diye düzeltiyor o buyurgan zihinsel tonuyla. *Ve ben aklımı "kaybetmem". O her zaman benimdir. Sadece bazen başka biri onun üzerine oturuyor ve düşüncelerimi boğuyor.* Zihni kararıyor ve onun zihninden hissettiğim hoş dalgalar yerine, her şey pürüzlü ve karanlık, gölgelerle dolu hale geliyor. *Kötü Salorian.*

"Hey, hey, hey," diyorum kolunu sıvazlayarak. "İşte ben de bundan bahsediyorum. Benim üzerime düşüyorsun."

Kenar yok. Ama düşünceleri eskisi gibi siyah ve pürüzlü kalmaya devam ediyor.

Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı var. Seks muhtemelen en iyi seçeneğim. "İşte. Şunlardan birini sık." Elini göğsüme koyup kornaya basıyorum. "Eğlenceliler."

Mhal'ın düşünceleri hemen hafifliyor ve kafası karışıyor ama göğsümü okşuyor ve parmak uçları meme ucumda gezindiğinde bedenim tepki olarak kasılıyor. Bu onun dikkatini çekiyor ve ardından düşünceleri yeniden yumuşak dalgalar gibi akmaya başlıyor. *Bunlara daha dokunmadım mı*?

"Hayır ve bunun eksikliğini fazlasıyla hissediyorlar." Meme ucumu okşuyor ve ben kıvranıyorum, çünkü bu beni tam göbeğimde ağrıtıyor. Hafif ağrıyan, hâlâ meşgul, çok mutlu göbeğim.

Bir dahaki sefere bunu telafi edeceğim. Dili boynumu sıyırıyor ve sonra kulağıma doğru ilerliyor. *Şimdilik dinlenmelisin. Acıktın mı? Susadın mı? Eşinden ne istiyorsun?*

Düşünceleri yine benimkilere baskı yapıyor, memnun etmeye hevesli ve bu biraz dikkat dağıtıcı. Bir de benimle tamamen sarmaş dolaş olduğu gerçeği var. Farklı bir tür olsaydım, başka biriyle bu düzeyde bir bağ beni korkutabilirdi. Ama o kadar uzun zamandır yalnızım ki onun ilgisini seviyorum. Bunun tadını çıkarmak istiyorum. Bunun sürekli aklımda olmasını istiyorum, çünkü beni güvende hissettiriyor. Beni rahat hissettiriyor.

Artık yalnız değilim, geride kalmadım.

Sen benimsin, Mhal kabul ediyor. *Sen bana aitsin, ben de sana.* Eli göğsümde geziniyor. *Ben*

seni koruyacağım ve sen de beni bu felaket dünyanda sabit tutacaksın.

Bu bana o kadar da kötü gelmedi. Ona sarılıyorum, çünkü o sıcaklığın kişileşmiş hali. I

Form değiştirdiğinde, ejderha formunda olduğu gibi pullu ve sert hissedeceğini düşünmüştüm ama derisi normal bir deri gibi. Kollarının ve bacaklarının arkasında kaçınmayı öğrenmem gereken bazı dikenler var ama aynı zamanda lezzetli bir şekilde sıcak ve bana bu şekilde baskı yaptığında bir daha asla hareket etmek istemiyorum.

Evet, soğuk ve rahatsız bir betonun üzerinde yatıyoruz ama bu küçük bir sorun gibi görünüyor.

Mhal'ın düşünceleri aniden tekrar karanlığa bürünür. Zihnine sert bir baskı var ve sonra... gerginlik. Bunu hissediyorum ve Mhal'ın boğuk bir ses çıkarmasına bakılırsa o da hissediyor.

Endişeyle göğsümün üzerindeki eli okşuyorum. "Ne oldu?"

Salorian. Düşünceleri gergin. *Yine aklımı almaya çalışıyor. Seni uzaklaştırmaya çalışıyor.*

"Ne?" Oturmak için mücadele ediyorum. Azar şimdi neyin peşinde?

Adı aklımdan geçtiği anda Mhal'ın düşünceleri kararıyor. Sakin ve doygunluktan deliliğe bu kadar çabuk geçmesi bir plak çiziği gibi. Vahşi, karmakarışık bir öfke zihnime doluyor ve Mhal ayağa kalkarken ben yere yığılıyorum. Ona bakıyorum, vahşi gözlerle bakıyor, bakışları gece kadar siyah. Düşüncelerinde "Mhal "ı da hissetmiyorum. Bunlar öfke dolu boş yankılar ve başka bir şey yok.

Kapıdaki zincir takırdıyor ve ejderha-Mhal yabancıların kokularını alıyor.

Dostum.

Eşimi korumalıyım.

Onu güvende

tutmalıyım.

Bir an sonra, Mhal ejderha formuna geçerken görüşüm altın pullarla doluyor. Beni pençeleriyle kavrıyor, pullu göğsüne bastırıyor ve kendini havaya fırlatıyor, deponun tavanındaki devasa delikten dışarı uçuyor ve gökyüzüne yükseliyor.

Korumalıyım.

"Mhal?" Endişeyle sesleniyorum. Zihninde bir cevap yok.

MHAL

Düşmanların kokuları her yanımızı sarmış durumda.

Onların pis kokusu çılgın düşüncelerimi harekete geçiriyor, kaçmak için daha fazla itmemi sağlıyor. Uçuyorum.

Daha yükseğe, kanatlarımı olabildiğince sert çırparak, eşimin güvende olduğundan emin olmaya kararlıyım. Onu buradan uzaklaştırmalıyım. Güvenli bir bölge bulmalıyım. Eğer bulunacak bir bölge yoksa, o zaman başka bir erkekten bölge almalıyım. Diğer drakoni erkeklerinin kokuları rüzgârda uçuşuyor ve ben de otomatik olarak daire çizerek duyularımı en az kokunun olduğu yöne doğru ayarlıyorum.

Bölge için başka bir erkeğe meydan okumaktan korkmuyorum ama kırılgan eşim pençelerimdeyken bunu yapamam. Önce onu güvenli bir yere götürmeliyim.

Eşimi korumak her şeydir.

Um, Mhal?

Tatlı ses kaotik düşüncelerimin arasından süzülüyor. Kafam karıştı. *Kimsin sen?*

Arkadaşın mı? Jenny mi? Hatırladın mı? İyi misin? Küçük, serin bir el pençelerime dokunuyor.

Yere bakıyorum ve onu tuttuğumu fark ediyorum -Jenny- ve o da bana endişeyle bakıyor. O bir insan. Bu beni şaşırttı. *Sen benim eşim misin?*

Dostum. Az önce yerde seks yaptık. Hatırlamıyor musun?

Sesi incinmiş gibi geliyor. Düşüncelerimi araştırıyorum, ama tek bulduğum daha fazla endişe ve korku. Benden alınacağı endişesi. Başka biri onu sahiplenir diye endişeleniyorum. Bize bir yuva bulmalıyım. Onu güvende tutmalıyım. Eğer eşim insansa -ki öyle görünüyor- onu güvende tutmak için daha çok mücadele etmeliyim. İnsanlar kırılgan şeylerdir.

İnsan olduğumu hatırlamıyor musun? Sen iyi misin? *Daha önce daha iyi görünüyordun ama şimdi endişeliyim.* Pullarımı okşuyor. *Beni yere bırak ve konuşalım, tamam mı?*

Hayır. Çok fazla tehlike var. Kaçmalıyız. Ama-

Onu düşüncelerimden uzaklaştırıyorum, tıpkı bana dokunmaya çalışan diğer erkekleri uzaklaştırdığım gibi. Bana kendi bölgelerinde olduğumu bildirmeye çalışıyorlar ama ben onlarla yüzleşmek istemiyorum. Sadece gitmek istiyorum. Ben savaş formundayım ama eşim değil. O savunmasız ve bu yüzden önceliğim o olmalı.

Düşünceleri hayal kırıklığıyla alevleniyor ama kendimi bunu görmezden gelmeye zorluyorum. Bu bana acı veriyor ama daha sonra, yuvasında güvende olduğunda anlayacaktır.

İnsan kovanı olan eski, kırık kaya ve taş kümesinin yanından uçarak ilerliyorum. Uzaklaştıkça,

diğer ejderhaların kokuları daha az belirginleşiyor ve esintide yeni bir koku olmadığında, daha aşağıya dalıp uygun bir yuva arıyorum. Savunulabilir bir şey. Yüksek kenarlı bir şey, bir tür uçurum gibi, ama öyle bir şey göremiyorum. Bu bölge düz, daha çok küçük, bodur binalar ve birkaç ağaç var.

garip metal karelerle kaplı sert kaya yüzeylerinden yukarı doğru büyüyor.

Bir el pençelerime vuruyor. Çok mu sert sıkıyorum? Arkadaşımı tutuşumu gevşetiyorum ve ona bakıyorum.

Oh. O bir insan.

Bu beni şaşırttı. Küçük kafasına sokulup kokusunu içime çekiyorum. Yine de o benim. Ateşlerimin ve son çiftleşmemizin kokusunu alıyor. Bu hoşuma gidiyor. Yumuşak ve hoş, benim küçük eşim. O-

Küçük tatlı dostum küçük yumruğunu tekrar terazime vurarak işaret ediyor. Aşağıdaki bazı yapıları işaret ediyor ama bunlar savunulabilir değil. Kare ve düzler ve insan kokuyorlar. İyi yuvalar olmadıkları için uzaklaşıyorum ve sonra onu görüyorum.

Gökyüzünde metalden yapılmış, ince bir mantara benzeyen umut verici bir yuva. Kanatlarımı heyecanla çırparak onu yuvaya doğru götürüyorum. Seçtiğim yuvanın üzerine inip havayı içime çektiğimde çok memnun oluyorum. Ne insan ne de başka ejderha kokusu var. Bu tuhaf yapının tepesinde bir mağara yok ama yüksekte ve önce beni geçmedikleri sürece kimse eşimi alamayacak.

Memnun oldum.

"Mantar" kafasının düz kısmına iniyorum ve eşimi nazikçe yere bırakıyorum. Ona gururla *"Burası bizim yuvamız"* diyorum.

Onun öfkeli düşünceleri benimkilere akıyor. *Beni aşağı indir,*

hemen şimdi. Hayır.

Düşünceleri inatlaşıyor. *O zaman değiş, Mhal. Bu hâldeyken seninle konuşamam. Ne gibi?*

Bir ejderha mı? Bana öfkeyle el hareketi yapıyor. O kadar yüksekteyiz ki kokusu rüzgârda benden uzaklaşıyor, saçları yüzüne doğru uçuşuyor. Saç tellerinin arasından bana doğru kaşlarını çatarak onu itiyor ve ben de onu esintiden korumak için bir kanadımı kaldırıyorum. *İnsan formuna geçiyorum.*

İnsan mı? Düşüncelerim küçümsemeyle kıvrılıyor. *Benim insan formum yok.*

Gerçekten mi? O zaman birkaç saat önce beni beceren kimdi? Düşünceleri telaşlandı ve zihninde benim onun üzerine binmiş halim canlandı.

Ah. İki bacaklı formumu kastediyorsun. Onlardan bir

tane var. İki bacaklı. Her neyse! Sadece değiş, lütfen.

Başımı eğip ona sokuluyorum. *Tekrar çiftleşmek istediğin için mi?*

Evet, tabii. Seni ne değiştirirse değiştirsin. Burnumu okşuyor. *Lütfen, Mhal. Sadece... değişmek mi? Benim için mi?*

Onun kokusunu seviyorum. Bu koku beni her zaman şaşırtıyor. Bir yaratığın onun kadar güzel kokması mümkün mü? Çünkü onu seviyorum. Onu içime çekmeyi ve benimkiyle karışan uyarılmışlığının notalarını koklamayı, kokusunun benim ateşlerimle daha parlak, daha derin bir şeye dönüşmesini seviyorum. Onu günlerce içime çekebilir, ona sımsıkı sarılabilir ve kokusunda

boğulabilirim. O-

Arkadaşım beni burnumdan yakaladı ve bana sertçe baktı. *Mhal. Değişmek mi? Çiftleşmek istemiyor musun?*

Onun uyarılma kokusunu almıyorum ama yalvarması yer değiştirmem için yeterli. Bir düşünceyle, kayıyorum

bedenimin, onun tercih ettiği daha zayıf, iki ayaklı formuma doğru dalgalanmasına izin veriyorum.

Bunu yaptığım anda kollarını bana doluyor ve beni kendine yakın tutuyor.

JENNY

Tonunki... bir sorun.

Mhal'a sarılıyorum, artık insan ya da iki bacaklı formuna geri döndü, çünkü Bir daha asla yer değiştirmesini istemiyorum. Bunu yaptığında bir şeyler ters gidiyor. Beni unutuyor. İnsan olduğumu unutuyor. Her şeyi unutuyor. Ve beni dışlıyor.

Sanki ejderha formuna geçtiği anda tamamen vahşileşiyor ve sıfırdan başlamak zorunda kalıyorum.

Ben ona tutunurken büyük bir el saçlarımı okşuyor. *Çok endişelisin. Ben iyiyim.* Korkumla eğleniyor gibi görünüyor. *Ben bütün değil miyim? Bizi güvenli bir yere getirmedim mi?*

Geri çekiliyorum, ona ihtiyatla bakıyorum. "Benim adım ne?"

Sen benim Jenny'msin. Bakışları sahiplenici bir şekilde üzerimde geziniyor, gözleri altın sarısı ve biraz da siyah.

Dostum. Ateşlerimi verdiğim kişi.

Rahat bir nefes aldım. Tanrıya şükür. Bir kriz önlendi.

Hâlâ çiftleşmek istiyor musun? Bana yaklaşıyor, göğsüme uzanıyor ve meme ucuma dokunuyor. *Bunlarla oynayacağıma söz verdim.*

Kıvranarak uzaklaşıyorum. "Dalga geçmek gibi olmasın ama şu anda biraz meşgulüm. Yakında seks yapabiliriz."

Ne kadar çabuk? Düşünceleri ısrarcı. *Sana dokunmak istiyorum.*

"Ne yaptığımızı ve buradan nasıl ineceğimizi öğrenir öğrenmez." Etrafımızı değerlendirerek ondan birkaç adım uzaklaşıyorum.

İnmek mi? Gitmek mi? Daha yeni geldik. O eğlence dolu.

Ben o kadar eğlenmiyorum. Bizi tepesine çıkarana kadar bu binayı tanımıyordum ve buranın yeni 'evimiz' olduğuna inanamıyorum. Burayı biliyorum. Aslında bir bina değil - bir lunaparkta tepesinde büyük bir yürüyüş yolu olan eski bir metal petrol kulesi. Yere inen bir asansör var ve en az on ya da on beş kat yüksekte olmalıyız. Korkuluklara doğru ilerliyorum, yüksek esinti saçlarımı ve tenimi kamçılıyor ve aşağıya bakıyorum. Eski lunaparkın kalıntıları aşağıya yayılmış durumda. Kendi üzerine çökmüş ahşap bir rollercoaster ve yanında yan yatmış dönme dolaba benzeyen bir araç var. Yollar tamamen büyümüş, bitkiler her şeyi ele geçirmiş ve göz alabildiğine çöp, çöp ve ölü yapraklar, renkli tabelalar ve terk edilmiş atıştırmalık kabinleri ile karışmış durumda.

Neden onun yerine işaret ettiğim alışveriş merkezinde durmadık ki? Dönüp çevreme bakıyorum. Parmaklıklarla korunan yürüyüş yolu ve şehre bakmamı sağlayan birkaç teleskop dışında burada hiçbir şey yok. Bir tuvalet bile yok.

Mhal bana gururla *güzel bir yuva olduğunu* söyledi. *Çok savunulabilir.*

"Banyosu yok. Barınak yok. Yemeğimiz yok, suyumuz yok." Ona bağırmamaya çalışıyorum ama burası sadece onun için çalışıyor ve ejderha formundayken beni hatırlamıyor. "Mhal, aşağı inemiyorum. Bunca zaman sonra asansör çalışmıyor ve çalışsa bile ona güvenmezdim. Vites değiştirip beni tekrar aşağı indirmezsen burada sıkışıp kaldım."

Ve bunu yapmam için bana güvenmiyor musun? Düşünceleri suçlayıcı.

"Ejderha formundayken adımı bile hatırlamıyorsun," diye belirtiyorum. "Dallas Kalesi'ne geri dönmeliyiz."

Düşünceleri öfkeyle alevleniyor, çenesi sıkılıyor. *Salorian kovanı mı? Hayır. Asla. Orada güvende değilsin.*

"Ölmemi istemiyor-"

Zihnimi ele geçirdi çünkü işine geliyordu. Beni köleleştirdi. Neden geri döneyim ki? Neden dönesin ki?

Ben sessizim. Haklı. Fort Dallas sadece bir yer. Özellikle sevdiğim bir yer bile değil. After'da şehirler farklıdır. Dost yüzlerle ya da birbirlerine yardım eden komşularla dolu değiller. Herkes kendi derdinde. Ama orada arkadaşlarım var. Ve bana tanıdık geliyor, bu da onu rahatlatıyor.

Ve Azar bize bir şey için ihtiyacı varmış gibi konuştu. Onun arkadaşı değilim ve arkadaşlarımı beslemesi dışında külot programı umurumda değil ama büyük planının ne olduğunu ve kadınların ejderhalarla çiftleşmesini nasıl içerdiğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Bu kadar basit. Mhal'ın sesi kısa, ifadesi buyurgan. Sanki avıymışım gibi bana doğru yaklaşıyor. *Geçen dünyada olduğu gibi bu dünyada da bir ordu istiyor. Eğer burada bizim dünyamızda olduğu kadar çok ejderhayı kontrol edemezse, seni emirlerini yerine getirmeye zorlayarak onları senin üzerinden kontrol edecek.*

Sertçe yutkunuyorum, kollarımı kavuşturuyorum. Yanılmıyor. "Yine de orada arkadaşlarım var."

Sizin için hayatlarını tehlikeye atarlar mıydı? Çünkü sen geri dönerek kendi hayatını riske atıyorsun. Yanağıma dokunuyor, gözleri siyahla parlarken bile parmakları nazik. *Sen kendi hayatını riske atıyorsun ve ben bunu yapmayacağım. Sen bana aitsin, ben de sana.*

Ona bakıyorum, bakışlarındaki sevgi dolu destekten büyüleniyorum. Beni riske atmayacak. Kendimi riske atmama izin vermeyecek. Bu düşünce alçakgönüllü bir düşünce. Bensiz Azar'ın kontrolüne geri dönmeye ya da diğer vahşi ejderhalar gibi şehirlere saldırmaya mahkûm olduğunu biliyorum. Onun da bana ihtiyacı var. Onu Bethany ve Manda gibi arkadaşlarımın ihtiyaçlarından üstün tutmalıyım.

Manda'nın ona bakması için Daniels var. Bethany...şey. Bethany'ye elimden geldiğince bakmaya çalışabilirim, ancak onu döven ve parasını çalan işe yaramaz kocasıyla kalmayı seçtiğinde ancak bu kadarını yapabilirim.

Bu doğru, Mhal cesaretlendiriyor. *Onun yerine benimle kal. Seni asla dövmeyeceğim ve sana sadece orgazm yaşatacağım.*

Kendime rağmen kıkırdıyorum. Bununla nasıl tartışabilirim ki?

Yapamazsın, bu yüzden seni ikna etmek için kullanıyorum. Bana nadir gülümsemelerinden birini daha veriyor ve o yontulmuş dişini gösteriyor. Geldiği gibi çabucak kayboluyor ve bana bakarken ifadesi ciddileşiyor. *Benimle kal. Lütfen. Sensiz kaybolurum.*

Onun hararetli düşünceleri beni utandırıyor. "Daha yeni tanıştık," diye mırıldanıyorum, rüzgârda uçuşan saçlarımı tekrar kulaklarımın arkasına iterek. Hava o kadar rüzgârlı ki çıplak tenimi yırtıyor ve sesimi bastırıyor ama beni duyduğunu biliyorum çünkü düşüncelerimi duyuyor. "Tek seferde çok fazla şey düşündüm, Mhal."

Biliyorum. Düşüncelerini hissedebiliyorum. Parmak eklemlerini çenemde gezdiriyor, bana bakıyor. *İkiye bölünmüşsün. Arkadaşlarına sadık olmak istiyorsun ama Salorian'a sadakatin yok. En azından bundan memnunum. Ama oraya geri dönemem. Eğer gidersem, beni köleleştirmeye çalışacaktır.*

Yavaşça başımı sallıyorum, onun gri gözlü, boş bakışlarını düşünüyorum. Azar tekrar kontrolü ele geçirmeye çalıştığında kafasında hissettiğim yoğun baskıyı. Birinin vücudunuzun kontrolünü ele geçirdiğini ve bu konuda hiçbir şey yapamadığınızı bilmenin nasıl bir kabus olduğunu hayal bile edemiyorum. Arkadaşlarım hakkında ne hissedersem hissedeyim, bunun ona tekrar olmasına izin vermeyeceğim. Uzanıp elini kendi elime alıyorum. "O zaman geri dönmeyeceğiz, Mhal. Bu kadar basit."

Sıcaklık zihnime yayılıyor. *Güzel. O zaman karar verildi.*

"Çoğunlukla karar verildi mi?" Etrafımıza bakarak başımı sallıyorum. Saçlarım sürekli başımın etrafında savruluyor ve çok geçmeden kalıcı bir düğüm olacağından şüpheleniyorum. Rüzgârın hiç durmadığı ve üzerimde hiçbir giysi olmadığı gerçeğini de ekleyin. Tüylerim diken diken oluyor. "Burada kalmak istemiyorum."

Burası en güvenlisi, diyor bana inatla.

"Burası bir ev değil. Benim için rahat değil."

Rahat ettireceğim. Neye ihtiyacın olduğunu söyle.

Hemen aklımdan bir düzine şey geçti. Bir yatak. Yatak takımı. Bir yastık. Beni yağmurdan koruyacak bir şey. Battaniye. Yiyecek. Su. Kıyafet. Ve bu sadece başlangıç için. Her şeye ihtiyacımız var.

Onu alacağız, bana güvence veriyor. *Hepsini. Sonra buraya gelip burayı evimiz yapacağız.*

Bir ev. Etrafıma bakıyorum. En sevdiğim yer değil ama güvenli. Belki işe yarayabilir.

İşe yaramasını *sağlayacağım*, söz veriyor. *Sana her şeyi vereceğim.*

Nasıl reddedebilirim?

MHAL

Yuvamızı kurduğumuza göre, eşimi kollarıma alıp onu tekrar tatmaktan başka bir şey istemiyorum. Ona tekrar sahip olmak. Ona dokunmaya açım, ama onun düşünceleri endişeli ve sıkıntı dolu. Üşüyor, şiddetli rüzgar onu parçalıyor. Örtü ve oturacak yumuşak bir yer istiyor. Aç ve susuz ve biz yuvamızdayken bunların hiçbiri çözülemez.

Çiftleşme ve birbirimizi keşfetme düşünceleri, eşim rahat edene kadar bir kenara bırakılmalı. *Acıktın mı? Susadın mı? Avlanıp sana bir şeyler getireyim mi?*

Düşünceleri hemen sıkıntılı bir hal alıyor. Jenny bana dönüyor, ellerini göğsüme koyuyor ve başını sallıyor. "Hayır, beni burada bırakma!"

Sadece kısa bir süre için olacaktı. Geri dönecektim.

İkna olmadı. *Form değiştirirken adımı unutuyorsun. Beni unutmayacağını ve burada açlıktan öleceğimi nereden bileyim? Aşağı inmemin bir yolu yok.* Endişeleniyor, elleri tenimde geziniyor. *Eğer şekil değiştirirsen, beni de yanında götürmek zorundasın.*

Sen pençelerimdeyken avlanamam. Bu senin için tehlikeli olur. Ateşten nefesim rüzgâra kapılır ve yumuşak saçlarını yakar. Bir tutamına dokunuyorum ve sanki bana aitmiş gibi parmaklarımı sararak tenime yapışıyor. Bir elimin kırpılmış pençeleri de tuhaf görünüyor, ama onlardan pişman değilim. Eşimin daha güvende olması için tüm pençelerimi keser, çenelerimle avlanır ve ateş ederdim.

Jen -hayır, kendini Jenny olarak düşünüyor, fark ediyorum- bana bakıyor, gözleri yalvarıyor. *Altımızda koca bir eğlence parkı var. Gidip aşağıda ne bulabileceğimize bakalım mı? Eğer bir şey bulamazsak, sen avlanmaya gidebilirsin. Ama önce benim yöntemimi deneyelim mi?*

Pekâlâ, hazır mısın? Onu kendime doğru çekiyorum ve boğazına sokulup yüzümü kokusuna gömüyorum.

"Kim olduğumu hatırlayacak mısın?" diye soruyor.

Tabii ki. Sen benim eşimsin. Benim ateşimin kokusunu alıyorsun.

Bana şüpheci bir bakış attı.

Güven bana.

Jenny tereddüt ediyor ve sonra başını sallayarak bir adım geri atıyor. "Tamam. Sen yer değiştir, sonra beni al ve yere inelim."

Onu serbest bırakıyorum, daha büyük savaş formuma geçtiğimde onu devirmeyeceğim kadar geri çekilmesini bekliyorum. Burada çok küçük görünüyor, rüzgâr bizi yırtarken vahşi saçları kafasını parçalıyor. Onu unutmayacağım. O güzel ve mükemmel, benim yumuşak, sevimli Jenny'm. Bana güvenebilir. Onun bilgisi, kendi adım gibi ruhuma kazındı.

Jenny düşüncelerimi anlayarak yardımsever bir şekilde, "Vites değiştirdiğinde de bunu hatırlamıyorsun," diye seslenir.

Bu sefer yapacağım. Ben senin eşinim. Artık her şey farklı olacak. Söz veriyorum. Düşüncelerim mükemmel bir düzen içinde. *Aklım başımda ve güçlüyüm. Artık kaybolmuş değilim.* Ona kendinden emin bir bakış atıyorum. *İzle ve gör.*

JENNY

Mhal şekil değiştirdiği anda gözleri kararır. Kükreyerek gökyüzüne yükselir ve uzaklaşır.

İçimi çektim, ellerim kalçalarımda.

Lanet olsun. Beni unuttu.

Ejderha hemen eski petrol kulesine doğru yöneliyor. Kırık asansörün tepesine tünüyor ve başını eğip bana bakıyor. Burun delikleri parlıyor ve kokumu aldığını biliyorum.

"Merhaba, Mhal. Beni hatırladın mı?" Alınmamaya kararlı bir şekilde teklif ediyorum. Hafızasında bir sorun var. Sanki ejderha olduğu anda temel şeyleri unutuyor. Bu dünyanın berbat olduğundan, kafasında bir sorun olduğundan bahsetti, o yüzden bununla ilgili olmalı. Sinirlenmenin anlamı yok. Ona el sallıyorum, düşüncelerim son derece neşeli. "Ben senin arkadaşınım. Eğer beni kucağına alırsan, her yerimden kendini koklayabilirsin."

Zihninde sıcak bir şüphe dolaşıyor. Üzerimde kendi kokusunu hissediyor ama insan kokusuyla karışmış. "Hadi Mhal," diyorum cesaretle ve göğüslerimi avuçluyorum. "Beni buradan aşağı indir, ben de

her yerimi yalayacaksın. O zaman senin eşin olduğumu anlayacaksın, Jenny." Kasıtlı olarak isimlerimizi söylüyorum, hafızasını canlandırmaya çalışıyorum.

Aşağıda ne var? Düşünceleri şüpheli.

"Yiyecek ve erzak aramaya gidiyorduk. Biraz giysi." Ellerimi tenimde gezdiriyorum. Baştan çıkarma konusunda doğal değilim, hatta kendimi biraz gülünç hissediyorum. Ama o kokulara, özellikle de uyarılmalara karşı çok duyarlı. Aklını başına getirecek bir şey varsa, o da bu olacaktır.

Bu yüzden meme uçlarıma dokunuyorum, onları sıkıyorum ve kısa bir süre önce içimde ne kadar derin olduğunu, beni örttüğünde ne kadar büyük hissettiğini düşünüyorum...

Ejderha petrol galerisinin tepesinden havalanıyor ve bana doğru süzülüyor. Ellerimi otomatik olarak havaya kaldırıyorum ama etrafımı saran pençeler şaşırtıcı derecede nazik ve benimkine dokunan zihin gücenmiş.

Eğer gerçekten benim eşimsen, neden sana zarar vereceğimi düşündün?

"Alışkanlık mı?" O kanatlarını çırpıp yükselirken ben de karşılık veriyorum. "Devasa ejderhaların aşağı uçup beni yakalamasına alışık değilim." Pençeleri beni sımsıkı sarıyor, sıcak göğsüne yaslıyor ama bacaklarım serbestçe sallanıyor ve itiraf etmeliyim ki bu biraz rahatsız edici. Daha yükseğe uçtuğunda, sanki dikkatini çekecekmiş gibi pullarını okşuyorum. "Yukarı değil de aşağı inebilir miyiz?"

Düşünceleri benim dokunulmazlığımla kaynıyor. Bir insan ona nasıl uçacağını söylemeye nasıl cüret eder? "Ben senin eşinim," diye hatırlatıyorum ona. "Buna cesaret edebilmemin tek sebebi bu."

Hemen düşünceleri yumuşuyor. Kanatlarının açısını değiştiriyor ve kokumu içine çekebilmek

için beni başına yaklaştırıyor. İçine bir sıcaklık doluyor ve artık doğruyu söylediğimi bildiğini biliyorum. *Adın neydi senin?*

"Jenny." Uzanıp boynunu okşuyorum, parmaklarım boğazında geziniyor. "Ben Jenny. Ve ben

aşağı inmek istiyorum."

Sessiz bir onaylamayla isteğimi kabul ediyor ve ağırlığını aşağıya doğru kaydırırken bile beni kendine doğru çekiyor. *Burada bu kadar önemli olan şey nedir?*

"Bilmiyorum ama almaya değer bir şey olup olmadığını görmek istiyorum. Ve seni tekrar iki bacaklı halinle istiyorum." Sesim esintide kayboluyor ama onun düşüncelerimden yakalaması yerine kelimelerimi yüksek sesle duymayı tercih ediyorum. Aksi halde çok kafa karıştırıcı oluyor. "Dönüştüğünde beni hatırlayacaksın."

Düşüncelerinde bir miktar şüphe var, sanki iddiama tam olarak inanmıyormuş gibi. Ama hemen yerini şehvete bırakıyor. *Sonra tekrar çiftleşecek miyiz?*

Sıcak şehvet zihnimde alevleniyor, biraz onun biraz da benim. Onu içimde hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu, bedenimi ustaca kullanırken ne kadar sert boşaldığımı düşünmeden edemiyorum. Biraz ağrım var ama bu kadar zevk karşısında önemsiz görünüyor. "Elbette yapabiliriz." Yüzümün kızardığını hissedebiliyorum. "Eğer istersen."

Her zaman isteyeceğim.

Büyük ejderha ustalıkla aşağı süzülüyor ve ağaçların arasında eski binaların karmakarışık görüntüsünü görüyorum. Bazıları uzun süredir terk edilmiş eski yiyecek kabinleri ve hediyelik eşya dükkanları. Aşırı büyümüş yeşilliklerin arasına karışmış terk edilmiş, paslanmış eski raylar var ve ben hemen çocukken doğum günümde annem ve babamla buraya geldiğim anılarıma geri dönüyorum. Dondurma yemiş ve tüm hız trenlerine binmiştik ve o gün hayatımın en güzel günüydü.

Şimdi babam olmadan dönüyorum ve annem çoktan gitti. Üzüntü beni vuruyor.

Üzüntün hoşuma gitmiyor, Mhal talep ediyor. *Bunu hemen durduracaksın.*

"Üzgün olmayı planlamıyordum." Gözlerimdeki ani yaşları siliyorum, rollercoasterlar için ağladığım için kendimi biraz aptal hissediyorum. "Bir anda aklıma geldi."

Başka bir yere gideceğiz, o zaman-

"Hayır," dedim hemen. "Ben buraya gitmek istiyorum." Bundan da öte, mümkün olduğunca çabuk geri dönmesini istiyorum. Bu haliyle makul ama tam olarak benim Mhal'ım değil. Kim olduğumu ya da onun için ne olduğumu hatırlamadığında da aynı şey olmuyor.

Deniyorum. Zor oluyor. Kafamın içinde bir sürü gürültü var. Onun zihninden benimkine kaos ve gölgeler, hiçbir anlam ifade etmeyen şeyler ve dikkat dağıtan ama hiçbir şey anlamama yol açan zihinsel imgeler sızıyor. Sanki biri ona olabildiğince hızlı bir şekilde kanal değiştiriyor, sunulanlarla onu bunaltıyor.

Bu *gürültü.*

Böyle yönünü şaşırmasına şaşmamalı. İçime doğru eğilip tenimi onun pullarına bastırmaya çalışıyorum, suçluluk duyuyorum. "Çabaladığını biliyorum Mhal. Bu senin hatan değil. Öyle görünmesine neden olduysam özür dilerim."

Her şey yolunda. Nereye inmeliyim? Onun gördüğünü görememe ihtimalime karşı, altımızdaki dünyanın bir görüntüsünü kafamın içine yansıtıyor. *Sen karar ver.*

Eski bir pavyona benzeyen, hiçbir şeyi ezmeden inebileceği genişlikte açık bir alanı işaret ediyorum. "Burası en iyi yerlerden biri." Alçakta daireler çizerken pullarını tekrar okşuyorum. "Teşekkür ederim, Mhal."

Bu benim adım mı? Tanıdık gelmiyor.

"Öyle. Söz veriyorum."

İlginç. Çok kısa. Düşünceleri dehşet dolu.

"Bu bir hakaret değil. Bu sadece hatırladığınız kısmı. Eminim tam adı aşırı uzun ve gururludur." Sonra yüzüm kızarıyor, çünkü bunu söyleyince otomatik olarak aklıma onun aşırı uzun ve gururlu olan diğer yanları geliyor.

Zihni zevkle doluyor. *Vücudumu beğendin mi? Güzel. Ben de seninkini beğendim.*

Ve bu da bir ejderhayla beyin alanını paylaşmanın garip kısmı. Mhal'ın şekli ne olursa olsun çok az sınırı vardır. Beni utandırıp utandırmaması umurunda değil. Sadece söylüyor ve tepkilerimi okuyor.

Bunun nesi yanlış?

"Hiçbir şey. Hiçbir şey."

Böyle söylüyorsunuz ama düşünceleriniz aksini gösteriyor. Zihni eğlenceyle dolup taşıyor. *Amını ne kadar güzel ya da lezzetli bulduğumdan bahsetmedim. Ya da çıkardığın seslerden ne kadar zevk aldığımı. Hiç konuşmamamı mı tercih ederdin?*

Tabii, *bunu* hatırlıyor. Rakamlar. Kızararak, "Haydi oturalım," diyorum ona. "Ve bunu yaptığımızda, benim için üstünü değiştirir misin?"

Tabii ki. Tekrar çiftleşmeye hevesliyim.

Çok direkt. Vay be. Tabii ki ben de biraz hevesliyim. Sadece tüm o akıllara durgunluk veren hissi ve bana nasıl dokunduğunu, benim zevkime nasıl odaklandığını düşünüyorum, evet... Ben de kesinlikle tekrar çiftleşmeye hazırım. Bir ejderhayla çiftleşmek böyle bir şey mi? Her düşünceni paylaşmanın garipliğiyle karışık daha yoğun seks için sürekli bir açlık mı? Birden keşke Rachel burada olsaydı da sorsaydı dedim. Rachel utangaç bir tipe benzemiyor. Hiç siklemeden doğmuş, ya da bana hep öyle gelmiştir.

Benim yanımda utanmana gerek yok. Mhal usulca yere iniyor ve devasa yapısına rağmen ayakları betona değdiğinde hafif bir gümbürtüden fazlası çıkmıyor. *Birbirimize bağlandık. Bunda utanacak ne var?*

Eminim çoktur. Ama ben artık kimsenin kimseye güvenmediği bir dünyadan geliyorum. Biriyle -hatta bir ejderhayla bile- zihnimi paylaşmak, ifade edebileceğimden çok daha ham ve açık hissettiriyor.

Anlıyorum. Pençelerini açarak beni serbest bırakıyor ve ben de ayaklarımı nazikçe betona yerleştiriyorum. Burası daha sıcak, sürekli esen rüzgârdan uzak ve kollarımı ovuştururken bile rahat bir nefes alıyorum. Bir bina kümesinin ortasında çırılçıplak durmak garip bir his. Lunaparkın bu kısmının eski moda bir cadde gibi görünmesi amaçlanmıştı ve binaların birinin içinde birinin bize bakıp çılgın çıplak bir kadının neden bir ejderhayla birlikte olduğunu merak edip etmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Mhal bana *etrafta kimsenin olmadığını* söyledi. *Yayında senden başka kimsenin kokusunu*

almıyorum. Bu bölge uzun zamandır terk edilmiş. Bu seni daha iyi hissettiriyor mu? Koca kafası bana doğru itiyor, beni dürtüyor.

Burun. *Seni güvenli olmayan bir yere götürmezdim.*

Etrafıma bakınıyorum, sonra başımı sallıyorum. "Eğer eminsen, çıplak olma konusunda çok fazla panik yapmamaya çalışacağım, gerçi yakında giyecek bir şeyler bulamazsak güneş yanığım çok kötü olacak." Omzumun üzerinden bakıyorum ve onun drakonik formuna gülümsüyorum. Devasa boyutlarına alışmaya başladığım için devasa kafasının üzerimde belirdiğini görmek beni korkutmuyor. Gözleri çoğunlukla altın renginde, bu yüzden bunu iyiye işaret olarak kabul edip devam edeceğim. "Şimdi değişecek misin?"

Koca kafasını eğiyor ve ağzını saçlarıma sürtüyor. *Değişti mi?*

"Diğer formuna mı?" İnsan olarak anılmaktan hoşlanmadığı için bunu nazikçe ifade etmeye çalışıyorum.

Ah evet. Çiftleşmeye heveslisin, değil mi? Koca kafa son bir kez saçlarıma sürtünüyor ve sonra kayboluyor, arkamdaki hava boş hissediyorum. Dönmeme fırsat kalmadan sıcak kollar belimi sarıyor ve sonra Mhal'ın insan formuna doğru geri çekiliyorum. Beni kendine yakın tutuyor, omzumu yalıyor ve sonra sikini arkama bastırıyor. *Ben de senin kadar istekliyim.*

MHAL

Meşim ona dokunduğumda hep biraz şaşırmış gibi davranır, sanki okşamalarımı beklemiyormuş gibi. Bunu büyüleyici buluyorum. Her yeri yumuşak, kokusu narin ve ilgi çekici. Neden kendimi ona dokunmaktan mahrum edeyim ki? Bundan zevk alıyorum. Onun uyarılma kokusundan daha çok sevdiğim bir şey yok. Her zaman duyularımı doldurmasını istiyorum.

Jenny elini benimkinin üzerine koyup bana dokunuyor. "Şaşırdığımdan değil. Sorun şu ki..." Duraklar, düşünür. "Şey, hayır, sanırım şaşırdım. Biri bana sarılmayalı o kadar uzun zaman oldu ki bunun ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuşum." Düşünceleri ailesine doğru kayıyor. Babasıyla birlikteyken bile, babası gösterişli değildi. Annesi sarılan, şefkatli olandı. Babası her zaman soğukkanlı bir koruyucuydu. After'da, başkalarının önünde çok fazla şey gösterme konusunda temkinliydi. Jenny ben gelene kadar dokunulmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti.

İhtiyacınız olan tüm dokunuşları ve daha fazlasını size vereceğim.

Onu kendime doğru tutarken göğüsleri koluma sürtünüyor ve onlarla oynanmasından hoşlandığını söylediğini hatırlıyorum. Uzanıp parmaklarımı onun yaptığı gibi bir meme ucunun üzerinde gezdiriyorum ve yüksek sesli bir nefes ve düşüncelerinde bir arzu dalgasıyla ödüllendiriliyorum.

"Oh. Sen..." Dokunuşlarıma teslim olarak bana yaslanıyor. "Bir şeyler avlamaya gideceğimizi sanıyordum." Düşünceleri dağılıyor, göğsünün ucu okşamalarım altında sertleşirken dokunuşlarıma odaklanıyor. Ellerimin göğüslerinde olması onu her türlü ihtiyaçla dolduruyor ve yapmaması gerektiğini düşünse de daha fazlasını istiyor.

Yakında avlanacağız. Şu anda çiftleşmemizi tercih ederim. Onu kollarımın arasında çeviriyorum, çünkü yüzünü görmek istiyorum. Bana bakıyor, koyu renk gözleri heyecandan irileşmiş, kalbi göğsünde çırpınıyor. Uyarılmışlığının hafif kokusu havada çiçek açıyor ve sonra ağzıma bakıyor.

Nedenini anlamıyorum, bu yüzden düşüncelerini daha derinlemesine araştırıyorum ve onun yerine görüntüleri keşfediyorum. Görüntülerimiz... dudaklarımız birbirine değiyor, dillerimiz birbirine dolanıyor. Öpüşürken.

Jenny öpüşmek istiyor. Ağzımı onunkinin üzerine koymamı, onu yalamamı, dillerimizi birbirine dolamamı istiyor. Birbirimizin tadına bakmamızı istiyor.

Zihni benimkine karşı alevleniyor. Asla böyle bir şey yapmadığımı fark etti. Asla böyle bir şey düşünmedim. "Mhal. Yapmak zorunda değiliz-"

Ağzına bakıyorum, yumuşak, pembe ve dolgun, dudakları davetkâr ve ellerimi yüzünün

yanlarına koyup yüzümü onunkine doğru indiriyorum.

Yaptığım anda hareketsiz kalıyor.

Bu tepkiden hoşlanmadığım için geri çekiliyorum. Kafasında çok tutkuluydu ama şimdi yaptığımda bana karşı sertleşiyor. *Yanlış mı yaptım? Dişlerim yüzünden mi?*

"Hayır, hayır." Bakışları tekrar dudaklarıma kayıyor. "Sadece daha önce yapmadım." Nasıl yapıldığını bilmediği için utanıyor. Bunu sadece filmlerde ve televizyonda görmüş ve her zaman çok doğal görünüyor. Yine de beni nasıl öpeceğini bilmiyor. Yarık gerçekleştiğinde on üç yaşındaydı ve hiç erkek arkadaşı olmamıştı. Ondan sonra babası o kadar korumacıydı ve dünya o kadar tehlikeliydi ki kimseyi öpmeyi denemedi bile.

Bu düşünceleri onun kafasından söküp alıyorum, çünkü deneyimsiz olduğu için neden mutsuz olduğunu anlamıyorum.

"Ben de hiç yapmadığım halde öpücük talep edemem." *Ama yapıldığını gördün, diye* cevap veriyorum. *Ve denemek mi istiyorsun?* "Bu garip mi?" Yanakları utançtan acıyor.

Aramızdaki hiçbir şey garip değil. Her şey zevktir. Yanlış yapsak bile bundan zevk alacağım çünkü güzel eşimi yalayabilecek ve tadına bakabileceğim. Dudaklarımı hafifçe onunkilere sürtüyorum. *Eğer zevk alıyorsak, bence bunu yapmalıyız.*

Bana gülümsüyor, gözleri kararmış. "Kulağa çok kolaymış gibi geliyor."

Bu kolay. Salorian'ın kontrolünden kurtulmak için savaşmak zor. Ağzımı eşime dayamak mı? Bu bir zevk. Burnumu onunkinin üzerinde gezdirip kokusunu içime çekiyorum. Onunki güzel bir koku, insani şeylerin bir karışımı ve sadece ona özgü olan ter ve misk. Onu bütün gün, her gün içime çekebilir ve asla bıkmayabilirdim. Her zaman keşfedilecek yeni nüanslar olurdu ve dilim tenine değdiğinde kokusunun değişip değişmediğini görürdüm.

Bir eşe sahip olmak bu mudur? Kendini kaybedene kadar onun kokusundan ve vücudundan sonsuz bir şekilde etkilenmek mi? Eğer öyleyse, çekiciliği görebiliyorum.

Jenny ellerini göğsüme koyuyor, parmakları tenime hafifçe değiyor. "Hoşuna gitmeyen bir şey yaparsak, bunu söyleyeceksin, değil mi?"

Tabii ki. Ama hoşuma gidecek.

Bakışları tekrar dudaklarıma kayıyor ve dudakları ayrılıyor. Eğiliyor ve buluşmamızı istediğini hissediyorum. Boyum daha uzun olduğu için dudaklarıma kolayca ulaşabilmesi için öne doğru ilerliyorum. Jenny'nin elleri boynumun dibinde kıvrılıyor ve sonra dudakları dudaklarımda.

Dudaklarıyla yüzümü keşfediyormuş gibi nazik, narin küçük ısırıklarla öpüyor beni. Kıpırdamadan duruyorum, bölmek istemiyorum. Benimle istediği gibi oynamasını istiyorum. Bana her şeyi yapabileceğini ve bundan zevk alacağımı, çünkü bunun eşimi memnun edeceğini fark etmeye başlamasını istiyorum. Dudakları hafif ısırıklarla benimkilerin üzerinde geziniyor ve kendine güveninin arttığını hissedebiliyorum. Bundan hoşlanıyor. Dudaklarımın onunkilerin altında yumuşak ama aynı zamanda sert olmasından hoşlanıyor. Nefesimi tatlı ve tenimi sıcak bulması hoşuna gidiyor. Tüm bunlardan hoşlanıyor ve daha fazlasını yapmak istiyor.

Ben seninim, ona söyledim. *Nasıl istersen öyle yap.*

Bağlantımız aracılığıyla duygularını algıladığımı fark edince düşünceleri telaşlanıyor. Bunu çok kolay unutuyor. Yakında bu onun için ikinci doğa olacak, ama şimdilik kızarması ve masumiyeti

hoşuma gidiyor. Jenny üst dudağımı öpüyor ve sonra dilini tenime değdiriyor.

Isı vücudumda alevleniyor ve kararlılığıma rağmen onu daha sıkı kavrıyorum. Dilini seviyorum. Hem de çok.

Tadın bana benziyor. Onun düşünceleri benimkilere karışıyor, zihnimde parlak bir ışıltı.

Çünkü seni daha önce yaladım. *Bu benim en sevdiğim tat.*

Düşüncelerine bir parça kızarıklık geri dönüyor, ama uyarılma tarafından hızla gölgede bırakılıyor. Tadımın onunki gibi olması hoşuna gidiyor. Ağzımın vücudundaki anısını seviyor, çünkü çok iyi hissettirmişti. O da bunu tekrar yapmak istiyor. Güzel, çünkü onu tekrar tekrar elde etme planlarım var, ta ki benim kokumu alıncaya ve kimsenin gözünde onun tamamen bana ait olduğuna dair bir şüphe kalmayıncaya kadar.

Düşüncelerim onunkilere kayarken nefesini içine çekiyor ve gözlerini açıyor. Jenny bana bakıyor, ağzı yumuşak, dudakları ayrık ve sonra etrafına bakıyor.

Ne oldu? Merakla soruyorum.

"Burada özel bir yer bulmalıyız." Düşünceleri bunun çiftleşme için olduğunu gösteriyor.

İçimde bir zevk dalgası yükseliyor ve o uzaklaşırken elini tutuyorum. *Yuvamıza geri dönebiliriz-*

"Hayır," diyor hızla, dönüp bana endişeli bir bakışla bakıyor. "Hayır, sen benimle kal. Bu şekilde. Sakın yer değiştirme." Elimi kendi eliyle sıkıyor. "Lütfen."

Omuz silkiyorum ve en yakın insan binasına doğru ilerlerken arkasından gidiyorum. Eğer burada çiftleşmek isterse, ona hayır demeyeceğim. *Bulunduğumuz yerin nesi yanlış?*

"Kaldırımın ortasında seks yapmayacağım!" Düşünceleri, buranın insanların serbestçe dolaştığı bir açık hava alanı olduğunu gösteriyor ve bu düşünce onu dehşete düşürüyor. Bizim özel bir yerde olmamızı istiyor. Birlikte yalnız kalmamızı istiyor.

Ama burada kimse yok. Kokusunu alırdım.

"Fark etmez," diye ısrar ediyor Jenny. "Açık alanda seks yapmayacağım. Ya... ya adamlarınızdan biri tepemizden uçarsa?" Skandala uğradı.

Eşimi iyice memnun ettiğimi görecekti. Hayır,

Jenny hemen geri gönderiyor.

Eğleniyorum. Benim tatlı, yumuşak, uysal eşim bu fikir konusunda çok katıdır. *Size başkalarının görebileceği bir yerde çiftleşmenin çok eğlenceli olabileceğini göstereceğim... ama bugün değil.*

"Ya da hiç," diye karşılık veriyor ve beni çürümeye yüz tutmuş bir binaya götürüyor. Eski ahşap ve küf kokuyor, ama ona düşünceli bir bakış atıyor. "Buranın çatısı çok kötü görünmüyor. İçeri girelim mi?"

Onun önden gitmesinden hoşlanmadığım için onu itiyorum. Jenny savunmasız, benim aksime. Önde olmak, gerekirse onu kendi bedenimle korumak benim görevim. *Önce bir kontrol edeyim.*

"Tamam." Jenny, üzerinde delikler olan ahşap bir panelin yanına doğru ilerliyor. Düşüncelerinden bir kapı olduğunu anlıyorum. Bir zamanlar içinde cam olan bir kapı. Bu bana garip bir şekilde tanıdık geliyor. Benim halkım mağaralarda, kayalıklardaki yuvalarda yaşar.

Salorianların kapıları var ama. Doğal olmayan şekillerde inşa edilmiş kare, taş evlerde yaşıyorlar ve kapıları var...

Öfkeli bir hırıltıyla kapıyı tutup söküyorum ve bir kenara fırlatıyorum.

Jenny dehşet dolu bir çığlık atıyor. "Ne oluyor, Mhal?"

Bu beni rahatsız ediyor. Gereksiz.

"Bir şeyleri dışarıda tutuyor! Ya burada kalmak istersek?" Tepkimden hoşnut olmadı. Düşüncelerinden binayı sevdiğini, bakımsızlığa rağmen iyi dayandığını ve çatısının sağlam olduğunu anlıyorum. Burayı bizim için potansiyel bir ev olarak görüyor...

Zaten bir yuvamız var, ona geri gönderiyorum. *Burayı istemiyorum.*

"Tamam, peki! Tanrım." Tepkimden dolayı incindi, çünkü bunu anlamıyor.

Tabii ki yapmaz. Daha önce hiç bir Salorian tarafından ele geçirilmedi. Öfkem daha parlak yanıyor. Zihninizin elinizden alınmasının, bedeninizin bir başkasının isteklerine tepki vermeye zorlanmasının nasıl bir şey olduğunu bilmiyor. Halkının onun etrafında köleleştirilmesinin nasıl bir şey olduğunu bilmiyor, ama Kraliçe Muhafızı olarak görevi bunu gerektirdiği için bunu görmezden gelmeye zorlanıyor. O bilmiyor-

"Mhal," diyor Jenny. Sesi sessiz, koluma koyduğu eli serin ve çekici. "Düşündüğün her şeyi duyabiliyorum. Bunun seni tetiklediğini fark etmemiştim. Bu işin peşini bırakalım, tamam mı? Eğer seni rahatsız ediyorsa, gelecekte kapısı olan binalardan uzak dururuz." Düşünceleri pişmanlık verici; alındığımı fark etmemişti. "Sadece daha fazla şeyi yok etmekten hoşlanmıyorum, hepsi bu. Geriye kalanların çoğu zaten çöpe atılmış durumda. Daha fazlasını parçalamak utanç verici görünüyor."

Bu binayı seviyor, aniden fark ediyorum, çünkü onun gözünde ne kadar "bütün" görünüyor. Ne kadar normal. Ona daha mutlu zamanları düşündürüyor.

İşte şimdi huysuz dost ben oldum. İçeri girdim ve etrafa hızlıca bir göz attım. Davetsiz misafir yok. Her şeyin üzerinde toz var ve ahşap zeminlerde uzun zaman önce buraya girenleri hatırlatan çamurlu ayak izleri var ama kokular soluk ve önemsiz. İçeride Jenny'nin hemen dikkatini çeken şeyler var - "eski moda" bir şezlong. İnsan gibi kokan şeylerle dolu raflar. Duvarda resim üstüne resim.

Ama yeterince güvenli ve tek ihtiyacım olan da bu. Güzel.

Eşime doğru dönerek onu kollarıma çekiyorum ve dudaklarımı tekrar onunkilere bastırıyorum.

Jenny irkilmiş bir ses çıkarıyor, düşünceleri şaşkınlıkla çırpınıyor. *Şimdi de çiftleşecek miyiz?*

Evet, ona söyledim. *Burası bir sığınak, tam istediğin gibi. Şimdi çiftleşeceğiz ve seni istediğim gibi kokumla kaplayacağım.* Dudaklarını yalıyorum, çünkü ağızlarımızı birbirine bastırdıkça daha dolgun ve yumuşak görünüyorlar ve bu hoşuma gidiyor. Onu yaladığımda zihninde sıcak bir heyecan yükseliyor, ardından uyarılma kokusu geliyor.

Boğazımdan hırlayarak onu yere doğru itiyorum. *Şimdi sana sahip çıkacağım.*

"Bekle, bekle!" Jenny diyor. Düşünceleri kanepeyle doluyor. "Yerden çok daha rahat olacak."

Duraklıyorum, sonra elimden kurtulunca onu bırakıyorum.

MHAL

Jenny ikimiz için de çok küçük görünen kanepeye doğru ilerliyor, kenarına oturuyor ve sonra yanındaki koltuğu okşayarak bana gülümsüyor. "Gel otur."

İstediği gibi yapıyorum, şeyin tutacağından emin olana kadar ağırlığımı dikkatlice ayarlıyorum.

Vücudum. Rahat görünmüyor ama o memnun.

Bana yaklaşıyor, kolu benimkine değiyor. "Bu daha iyi değil mi?"

Şöyle bir baktım. Eşim kollarımda değil, yanımda oturuyor. Bunun daha iyi olduğunu düşünmüyorum ama ikimizi de memnun edecek bir çözüm bulabileceğimizi de düşünüyorum. Uzanıp eşimi oturduğu yerden kaldırıyorum, onu kucağıma çekiyorum, poposu kalçamda. *Şimdi daha iyi.*

Jenny gülüyor ve sonra düşüncelerinin benimkileri aradığını hissediyorum. "Çok ağır değil mi?"

Neden çok ağır olasın ki?

Omuz silkiyor ve ben de rahatsızlığını hissediyorum. Minyon olmadığından, güçlü ve geniş olduğundan, büyük kalçaları olduğundan ve bunların beni rahatsız edeceğinden endişeleniyor. Vücudunu seviyor ama ideal bir vücut olmadığını, göğüslerinin küçük ve kalçalarının büyük olduğunu düşünüyor.

İnsanlar böyle tuhaf şekillerde düşünür. *Rahatsız mı oldun? Seni yere indirmemi mi istiyorsun?*

"Hayır," diyor usulca. "Bana sarılman hoşuma gidiyor."

Sonra sana sarılacağım ve bu çok ağır olma saçmalığını unutacağız. Onu kollarımda hissetmek mükemmele yakın ve bunu o da fark edebilsin diye ona bu düşünceyi gönderiyorum.

"'Mükemmele yakın' mı? Mükemmellik nedir o zaman?"

Bir elimi belinden kaldırıyorum ve göğüslerinden birini avuçluyorum, başparmağım ucunun etrafında daireler çiziyor. *İşte şimdi mükemmel oldu.*

Nefesini içine çekiyor, zihnini ısı basıyor. Bakışları tekrar ağzıma yöneliyor ve bu sefer işaretimi biliyorum. Onu öpüyorum, dudaklarımız fırçalanıyor ve geçen sefer çok hoşuma gittiği için dilimi ağzının kenarında gezdiriyorum. Jenny inliyor, düşünceleri zevkle yuvarlanıyor ve dilimi kendi diliyle sıyırıyor.

İnsanların bunu neden bu kadar çok sevdiğini şimdi anlıyorum. İnanılmaz derecede samimi, onunla dillere dokunmak. Duygularla da dolu. Ağızlarımız birbirine kilitleniyor ve bir süre birbirimizi yalayarak diğerinin nelerden hoşlandığını öğreniyoruz. Jenny düşüncelerime dalıyor, beni neyin memnun ettiğini takip ediyor ve dili dişlerimden birine sürtündüğünde, vücudumda zevk dalgası gönderiyor. Öpüşürken elim meme ucunu okşuyor, tepe noktası sertleşiyor ve birbirimizi

yutarken bile ağzıma karşı inleyen sesler çıkarıyor. Dokunuşumu seviyor ama daha fazlasını istiyor.

Ben de daha fazlasını istiyorum. Göğsünü bırakıyorum ve elimi kalçalarının arasına sokuyorum, orada ıslak ve ihtiyacı ile kokulu. *Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök,* diyorum ona. *Sana bineceğim ve acını dindireceğim.*

derinlerde bir yerde.

Jenny dilini tekrar dişime değdiriyor ve sikimin seğirmesine neden oluyor. *Ya... farklı bir pozisyonda seks yaparsak? Deneyebilir miyiz?*

Farklı bir pozisyonda mı? Çiftleşmeler hep bir şekilde yapılır, değil mi? Geri çekilip yüzüne bakıyorum ama yüzünde sadece arzu ve heyecan var. *Göster bana.*

Yanakları kızarıyor, ama düşünceleri imgelerle dolup taşıyor. Onun sırtüstü yattığı, benim onun üzerinde olduğum görüntüler. Kucağımda, ikimiz de oturur vaziyette sikime binerkenki görüntüleri. Duvara yaslanmış, benim ona sokulduğum görüntüler.

Ne hayal gücü ama. Gerçekten, eşlerimi iyi seçmişim.

Bunlar benim fikirlerim değil! Sadece gördüğüm şeyler. Ben kıvrımlarını okşarken düşünceleri karmakarışık, zihni dağınık. Elleri omuzlarımda kenetleniyor ve ağzını tekrar benimkine doğru kaldırıyor, daha fazla öpücük için aç. *Sadece dokun bana. Nasıl istersen öyle yapabiliriz.*

Fikirlerini beğendiğimi söyledim. İkimizin oturduğu, onun kucağımda olduğu bir resim gönderiyorum. *Bunu yapacağız, çünkü çok sevdiğin bu kanepeyi içeriyor.*

Saçımı çekiştiriyor. "Toprakta yuvarlanmak istemediğim için beni deli gibi gösteriyorsun. Bu sadece bir kanepe."

Beğendin, ona söyledim. *Bu bizde kalacak.* Onu ayağa kaldırıyorum ve ayağa kalktığında onu kollarıma geri çekiyorum. *Gel ve zihnindeki resimlerdeki gibi bana bin.*

Yüzü kıpkırmızı oluyor ve utangaçlığının düşüncelerine sızdığını hissedebiliyorum. *Bunu daha önce hiç yapmamıştım.*

Bunu biliyorum. Sana rehberlik edeceğim. Yaklaşıyor, göğüsleri baştan çıkarıcı bir şekilde yüzüme yaklaşıyor ve birinin ucunu öpüyorum. İnliyor, nefesi kesiliyor ve belki de onu biraz daha ayakta tutmaya karar veriyorum. Kalçalarını avuçluyorum, göğüslerine sokuluyorum. Eşime dokunmaktan daha iyi bir his yok. Kan ve duman, ama inanılmaz.

Parmaklarını saçlarıma doluyor, yüzümü göğüslerine doğru tutuyor, ben onları yalayıp ısırırken, ellerimi yanlarına sürterken bile onları memnun ediyor. Şimdi uyarılma kokusunda boğuluyor, kokusu etrafımızdaki havada kalın ve zengin. Sikim sertleşti ve tepki olarak damlıyor, onun içinde olma ihtiyacım her an artıyor. *Jenny. Gel üzerime otur. Seni iyi hissettirmeme izin ver.*

Jenny düşüncelerimin itici gücüyle inliyor ve bir bacağını benimkinin üzerine kaydırarak öne doğru adım atıyor. Bana sarıldığında kendini garip hissediyor, ama onu ne kadar güzel bulduğumu, kokusunun ne kadar tatlı olduğunu zihnine dolduruyorum, ta ki rahatlayana kadar. Jenny, tekrar öpüşürken amını uzunluğuma sürtüyor, bana karşı sürtünüyor. Benim güzel, değerli eşim.

"Mhal," diye fısıldıyor yüksek sesle ve adımın dudaklarındaki sesini sevdiğime karar veriyorum. Tekrar tekrar söylemesini istiyorum. "Mhal'ım."

Bunu daha çok sevdim. *Seninkini.* Kalçalarımı esnetiyorum, yumuşaklığına doğru itiyorum. *Beni içine al ve senin olayım.*

Nefesi kesiliyor ama Jenny öpüşmemizi kesiyor. Gözlerimiz buluştu ve o beni izlerken bile

sikime uzanıyor, başımı vücudunun girişine doğru yönlendiriyor.

Aynen böyle. Sen mükemmelsin. Çok mükemmelsin. Üzerime biraz çöktüğünde inliyorum, ses yüksek ve garip çıkıyor. Jenny buna bayılıyor. Onun gibi sesler çıkarmamı seviyor ve amcığı sikimin ucunun etrafında kenetleniyor. Eşimin vücudunun beni içine hapsetme hissi tekrar inlememe neden oluyor ve daha fazlası için çaresizce ona uzanıyorum, o da kendini benim uzunluğumda aşağı indiriyor. Yavaşça ilerliyor, şaftımdan aşağı doğru iniyor ve düşüncelerinden ne kadar büyük olduğumu, ne kadar ezici olduğumu hissedebiliyorum. *Çok güzelsin, diyerek göğsünü avuçlayarak* ona güvence veriyorum. *Beni çok iyi alıyorsun.*

Jenny inliyor.

Sonunda tamamen üzerime oturdu ve bu inanılmaz bir his. Kıpırdamadan duruyor, bedenini sıkıp gevşeterek boyutuma alışmaya çalışıyor. Düşünceleri ne kadar büyük olduğum, her şeyin ne kadar büyük hissettirdiği ve ne kadar bunalmış olduğu ile dolu. İçindeki sikimin baskısına alışması için ona zaman tanıyorum, ellerimi vücudunda gezdiriyorum ve ona cesaret verici düşünceler gönderiyorum. Bunun beni ne kadar memnun ettiğini ve onun için ne kadar açlık çektiğimi anlamasını istiyorum.

Elleri yüzümü kavrıyor ve daha fazla öpücük için öne doğru eğiliyor. Düşüncelerini gözden geçiriyorum, rahatsızlığın ipuçlarını arıyorum. Çok dolu hissediyor ama acı yok. Daha önce hiç böyle çiftleşmemiştim, dişimin yüzü benimkinde, göğüsleri göğsüme bastırıyor, ama bu hoşuma gidiyor. Kalçalarımı sallayıp uzunluğumun içinde hareket etmesine neden olduğumda Jenny'nin yüzünün tepki verdiğini görmek hoşuma gidiyor. Öpüşebilmemiz hoşuma gidiyor. Nefesimizi paylaşabilmemiz hoşuma gidiyor ve en önemlisi, bana istediği gibi binebilmesi hoşuma gidiyor. *Ben seninim,* ona gönderiyorum. *Beni kendi zevkin için kullan.*

Arkadaşım küçük bir iç çekti ve sonra kalçaları sıkıştı. Kendini biraz yukarı kaldırıyor ve sonra tekrar üzerime iniyor. Sıcak bir his ikimizin de aklını başından alıyor ve ellerim kalçalarına gidiyor. Bir sonraki hareketinde ben de ona yardım ederek vücutlarımız arasındaki sürtünmeyi artırıyorum. Jenny adımı haykırdığında, daha sert ve daha hızlı hareket etmeme neden oluyor.

Bu sesleri daha çok çıkarmasını istiyorum.

Arkadaşım omzumu kavrarken küçük zıplamalarla sikimin üzerinde çalışıyor. Ellerimi kalçalarında kilitli tutuyorum, onu daha sert aşağı itiyorum, her vuruşta vücutlarımızı birbirine zorluyorum, ta ki o ihtiyaçla haykırana ve kendi zevkim neredeyse ezici olana kadar. Yine de boşalmasına ihtiyacım var ve başını geriye yatırdığında ve hareketleri çaresizleştiğinde, daha fazlasına ihtiyacı olduğunu biliyorum. Nelerden hoşlandığını hatırlıyorum ve klitorisini bulmak için aramıza uzanıyorum.

Ona dokunur dokunmaz Jenny üzerimde titriyor, sert geliyor. Amcığı etrafımda sıkılıyor, duvarları sıkılıyor ve ben kendi serbest bırakmam için umutsuzca yukarı doğru itiyorum. Geldiğinde, yüzümü omzuna bastırıyorum, içine doğru sallanırken onu horozumun üzerine sabitliyorum, onu tohumumla dolduruyorum.

Bir eşe sahip olmak... yoğun.

Jenny saçlarıma dokunuyor ve ikimiz de nefes nefese kalıp kendimize gelirken yüzümü ona yaslıyor. Üzerimde otururken vücudunun seğirdiğini hissedebiliyorum, her tepki hala hassas olan vücudunda küçük bir zevk titreşimi.

"Beni yine ısırmadın değil mi?" Jenny'nin düşüncelerinde bir parça endişe var. "Sen... iyi misin? İyi misin?

Gelmek mi?"

Kalçalarını uzunluğumda yukarı ve aşağı sürüklüyorum, birleştirilmiş vücutlarımızın karışan sıvılarımızla ne kadar kaygan olduğunun tadını çıkarıyorum. *Hissettin mi? Boşaldım*. Aklında hala bir soru var, bu yüzden devam ediyorum. *Sana sadece ateşimi vermek için ısırıyorum. Ateşimin sönmesi biraz zaman alacak ve gelecekte, belki de genç olduğumuzda seni tekrar ısırmam gerekecek.* Dudaklarımı onun yumuşak boğazına sürtüyorum. *Isırığım hoşuna gitti mi?*

"Pek sayılmaz," diye itiraf ediyor, düşüncelerinde bir özür notu var. "Ama bunun her seferinde olması gerektiğinden emin değildim. Olmadığı için biraz memnunum."

Bir dahaki sefere bunu daha zevkli hale getireceğim, ona söz veriyorum, dişlerimi teninde gezdiriyorum. *Açlıktan öylesine kendinden geçtiğinden emin olmalıyım ki bunun için bana yalvaracaksın. O zamana kadar sadece pratik yapacağım.* Kalçasını okşuyorum, omzunu ısırıyorum ve titrediğinde ve aletimin her yerinde hissettiğimde memnun oluyorum. *Bol bol alıştırma.*

JENNY

Mhal'in uykulu, doygun düşünceleri benimkilerin içinde yuvarlanıyor. Kafamın içinde başka birinin olması çok garip bir his, ama buna hızla alışıyorum. Bazen beni anlıyor. Kelimeler yerine duygular, bu yüzden yalan söylemeyi veya bir şeyleri saklamayı zorlaştırıyor. Alışmak kesinlikle biraz zaman alacak ama bir bakıma hoşuma gitti. Mhal tam olarak söylediği kişi. Benden saklayabileceği hiçbir şey yok, hiçbir sır saklamıyor çünkü aklından geçen her şeyi açıkça paylaşıyor.

Bizimki gibi güvenin kapı dışarı edildiği ve dostunuzun size sadece onun için ne yapabileceğinizi görmek için baktığı bir dünyada bu güzel bir şey. Mhal tamamen kendinde olmadığında bile hissettiklerine karşı açık davranıyor ve bunları benimle paylaşıyor.

Elbette paylaşacağım, diyor ağzı tembel hareketlerle tenimde gezinirken. *Karanlıkta bu kadar uzun süre yalnız kaldıktan sonra seninle bağlantı kurmak çok iyi hissettiriyor. Neden tekrar saklanmak isteyeyim ki?*

Karanlıkta yapayalnız. Sanırım telepatik olarak konuşan halkınızdan kopmuş olsaydınız böyle hissederdiniz. Burada başka ejderhalar da var, ama onlar da onun kadar şaşkın ve kaybolmuşlarsa... yalnız hissetmesine şaşmamalı.

Yalnız değilim. Sen varsın.

Kollarımı ona doluyorum ve sırıtıyorum. Daha dün bir ejderhayla "çiftleşme" konusunda bu kadar ürkek olduğumu düşünmek garip geliyor. Bugün ise dünyadaki en doğal şeymiş gibi geliyor. Her şeyin yirmi dört saat içinde bu kadar değişebilmesi ne tuhaf. Önümüzdeki yirmi dört saatin neler getireceğini ancak hayal edebilirim.

Umarım daha fazla çiftleşme olur.

Gülüyorum, çünkü düşünceleri çok bariz. İtiraf etmeliyim ki ben de daha fazla çiftleşmeyi dört gözle bekliyorum. Belki şu anda değil, hala orgazmımın etkisiyle sığırırken, ama her bir araya gelişimiz böyle olursa... Çok fazla ve sık seks yapmak konusunda itiraz etmeyeceğim.

Midem gurulduyor ve ikimiz de hareketsiz kalıyoruz.

Aç mısın? Mhal soruyor, düşünceleri kararıyor. *Sana doğru düzgün bakamadım, değil mi? Ben kötü bir eşim. Tabii ki açsın. Susadın mı? Seni doyurmalıyım.* Zihni yapılması gereken şeylerle ve kendi utanç verici ihtiyaçları için beni nasıl ihmal ettiğiyle dolup taşıyor. Altımda sarsılıyor, form değiştirip avlanmaya gidebilmek için ayağa kalkmaya kararlı.

Kollarımı ona daha sıkı sarıyorum, buna bir son vermeye kararlıyım. "Benden uzaklaşmanı istemiyorum. Burada kal."

Ama iyi bir eş, dişisi için avlanır. Seninle ilgilenmiyorum. Kolları yavaşça bana dolanıyor, sanki

bunu bile yapmaktan çekiniyormuş gibi. *Senin ihtiyaçlarınla ben ilgilenmeliyim*.

"Öylesin," diye onu rahatlatıyorum. "İşte bu yüzden petrol kuyusu yerine buradayız."

Yuvamız bu mu?

"Evet." Petrol kulesinin ne olduğuna ve nasıl çalıştığına dair zihnimdeki imgeleri onunla paylaşıyorum... en azından belli belirsiz. Tüm detayları ben de bilmiyorum. "Parkın içinde bir gözetleme kulesiydi."

Bu mudur yani? Sadece bir şeylere baktığın yüksek bir yer mi? Ona aptalca geliyor. *İçinde bulunduğumuz bu bina nedir o zaman?*

Etrafımıza bir göz atıyorum. "Eski zamanlardan kalma bir fotoğrafçı. Eski moda kıyafetler giyiyorsun ve fotoğraflarını çekiyorlar. Sadece aptal olmak için." Tezgâh önde, plastik örtünün altındaki fotoğraflar solmuş. Duvar boyunca, daha az solmuş olsa da, her türden düzinelerce resim var. Her birinde gülümseyen yüzler, kostümler ve çocukların tombul, sağlıklı yanakları var. Farklı bir zamanın sembolü ve onları görmeyi hem seviyorum hem de nefret ediyorum.

Bu yüzden mi bu kanepeye sahipler?

"Sanırım bu daha çok bir şezlong?" Kavisli bir sırtı ve tek bir kolu var, kumaşı antika olduğu izlenimini vermek için dolgunun içine doğru çukurlaştırılmış. Yine de nispeten temiz ve soluk pembe ve ben onu seviyorum. Bu koltuğa tünemiş gülünç Eski Batı kostümleri içindeki kadınların fotoğraflarını hayal ediyorum... az önce kirlettik.

O artık bizim. Onu görme noktasına götüreceğiz ve yuvamıza ekleyeceğiz.

Kucağında kıvranarak başımı sallıyorum. Hâlâ içimde oturuyor ve artık sertleşmemiş olsa da vücudunun içimdeki hissi çok yoğun. "Ne yazık ki burada yemek olacağını sanmıyorum."

Kostümleri var mı? Başparmağını alt dudağımda gezdirerek yüzümü inceliyor. Bana dokunmayı seviyor Mhal ve bir an için yüzündeki hayranlık dikkatimi dağıtıyor. Kostümler.

Hassiktir. Kostüm mü?

Odaya bakıyorum, arkada plastik kaplı bir çeşit raf var ve kalbim yerinden fırlıyor. İçimdeki kumaş istifçisi geride bırakılmış giysiler olup olmadığını görmek istiyor. Eminim burası çoktan temizlenmiştir? Elbette...

Mhal kıkırdıyor ve omzumu şefkatle ısırıyor. *Git bak.*

Onu çabucak öpüyorum, sonra kendimi onun kucağından kurtarıyorum. Biraz beceriksizim, bacaklarım ağrıyor ve kalçalarımın iç kısımları nemli. Eski bir binada çırılçıplak koşturmak biraz tuhaf -tamam, çok tuhaf- hissettiriyor ama görecek kimse yok. Hemen arkadaki plastik kaplı rafa yöneliyorum ve koruyucu örtüyü yırtıyorum. Akla gelebilecek her tondan canlı renkler gözlerimi karşılıyor. Kostümler burada ve son derece kullanışsızlar. Kumaşlar saten ve payetli, her yerde danteller var. Geniş kenarlı, gülünç pembe bir şapka alıp kafama geçiriyorum, aynı anda hem aptal hem de mutlu hissediyorum. Kıyamette bebek pembesi bir Güneyli dilber olarak dolaşmak bana tamamen aptalca geliyor ama elbiselerden birini elime aldığımda arkası açık ve fermuarsız olduğunu görüyorum. Hah. Sanırım herkes giyebilsin diye?

Önemli değil. Kumaş zenginliği kadar kostümlerle de ilgilenmiyorum. Bu elbiselerin hepsini parçalara ayırıp battaniye, pelerin ya da önümüzdeki kış için her türlü giysiyi yapabilirim. Sarkık

saçaklarla kaplı bir flapper kostümünün boncuklarına dokunuyorum ve kendi kendime gülümsüyorum. Ben gidiyorum.

Dünyanın en gülünç, en cafcaflı göçebesi olmak istemem ama bunları kullanabilirim. Kendi kendime gülerek, başıma bir flapper elbisesi geçiriyorum ve arkası açık kalıyor, bu yüzden odanın etrafında bir tür iğne arıyorum.

Her şeyi boşaltılmış bir yazar kasa var ama kâğıt para zaten işe yaramaz. Parmağımı tepside gezdirip ataç arıyorum ve hiçbir şey bulamayınca, tüm masaların çekmecelerini ve dinlenme odasını açıp işe yarar bir şeyler arıyorum. Bir kutuda içi elbise iğneleri, iplik ve iğnelerle dolu bir domates dolması buluyorum ve heyecandan kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Kutuyu göğsüme bastırıyorum ve bulduklarımı Mhal'a göstermek için dışarı koşuyorum.

Zaten biliyorum, diyor bana, eğlenerek. Giysi rafının yanında duruyor, saygıyla okşadığım kumaşlara dokunuyor, beni bu kadar mutlu eden şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyor. Yüzünde dişlek bir gülümsemeyle bana bakıyor. *Bana göstermene gerek yok. Kafanın içinde gördüm.*

"Doğru. Özür dilerim." Kostüm rafına doğru bir adım attım. "Bunların hepsini yanımızda götürebilir miyiz?"

Ateşlerim, eğer sizi memnun edecekse tüm bu binayı kökünden söküp yuvamızın tepesine sürükleyeceğim.

Yapacağından hiç şüphem yok. Işıldayarak başımı sallıyorum. "Sadece kıyafetler. Başka bir şeye ihtiyacım yok." Midem yine gurulduyor ve yüzümü buruşturarak elimdeki kutuyu bir anlığına yere bırakıyorum. "Yiyecek bir şeyler arayalım mı?"

Mhal'ın duruşu değişiyor; durgun, rahat ejderha adam yerini uyanık bir ejderhaya bırakıyor. *Değişebilir ve avlanabilirim-*

"Hayır," diyorum hemen, ona doğru uzanarak. "Bunu bir daha yaparsan seni kaybederim. Bir süre benimle kal."

Belli ki bu planın hayranı değil. *Ama eğer yiyecek bir şey yoksa-*

"O zaman bir şeyler düşünmemiz gerekecek. Şimdilik, sadece... kal?" Ona elimi uzattım. "Lütfen?"

Mhal elimi tutuyor, sonra ağzına götürüyor ve tenime bir öpücük konduruyor. *Seni hiçbir şeyden mahrum edemem.*

"Güzel, çünkü eğer kaleyi arkamızda bırakacaksak, bir sürü eşyaya ihtiyacımız olacak." Ses tonumu parlak ve mutlu tutuyorum. Arkadaşlarımı geride bıraktığım için üzüleceğim ama kalede yaşamak bana her zaman kötü bir uyum gibi gelmiştir. İlk defa -Yarık açılıp her şeyi yok ettiğinden beri- gelecek için heyecanlıyım.

Günün geri kalanı bir çöpçü cenneti. Hepsi de farklı çürüme durumlarında olan bir düzine hediyelik eşya dükkânını dolaşıyoruz. Bazıları yağmalanmış, ancak diğerleri çoğunlukla sağlam ve After'da hiçbir işe yaramayan her türlü hatıra eşyasıyla dolu. Anahtarlık ve kartpostal raflarının yanından geçip doğrudan plastik kupalara ve üzerinde cafcaflı sloganlar olan tişörtlere yöneliyorum. Hiçbir

yerde yiyecek zerresi yok, ama ben

her banyonun su armatürlerini deneyerek işe yarayan bir şey arıyor.

Hiçbir şey.

Günün sonunda susadım ve açlıktan bayıldım, her ikisi de Mhal'ı üzdü. Benim onayımla ejderha formuna geçiyor - buna "savaş formu" diyor - ve geçtiği anda bana boş boş bakıyor.

Kendimi yeniden tanıtmam ve o beni koklarken, karışan kokularımızı içime çekerken beklemem gerekiyor. Tatmin olduğunda, kaotik düşünceleri biraz daha yavaş dönüyor, gözlerine altın rengi süzülüyor. Yemek ve sudan bahsettiğimde, beni hemen kısa bir mesafe uzağa, yakındaki bir göle uçuruyor. Yani... su bu, ama uzun süre içmenin akıllıca olacağından emin değilim. Yine de çalıntı fincanlarımdan birini doldurup yudumluyorum çünkü After'da seçici olmak zor. Mhal beni derrick'in tepesindeki "yuvamıza" geri götürüyor ve o ava çıkarken beni oraya yerleştiriyor. Burayı bir yuva haline getirmek için ihtiyacımız olan her şeyi düşünüyorum ve bu paniklememe yardımcı oluyor.

Elbette geri döneceğim, diye garanti veriyor Mhal, sesi öfke dolu. *Sen benim dostumsun.*

Ama birkaç kez adımı soruyor ve ona beni düşüncelerinden uzaklaştırmamasını hatırlatmak zorunda kalıyorum. Doğal koruyucu içgüdüsü, savaş formundayken diğer tüm zihinleri uzaklaştırmaktır ve bunun Azar'la bir ilgisi olduğundan şüpheleniyorum. Ben de zihinsel bir sohbet akışını sürdürüyorum; iplik, dikiş ve nasıl battaniye yapabileceğim hakkında konuşuyorum. Göl suyu içeceksem benim için su kaynatabilmesi için metal kaplara nasıl ihtiyacımız olacağını ve yarın muhtemelen bir yerlerde çalışan bir su sistemi aramak zorunda kalacağımızı. Aşağıda gördüğümüz kanepeyi kıyafetlerle birlikte nasıl almamız gerektiğini.

Mhal kısa bir süre sonra elinde ölü bir geyikle dönüyor ve gururla önüme atıyor. *Ye.*

Geyiğin yüzüne bakmamaya çalışsam da yapıyorum ve karkastan çıkardığım her şeridi ona kızarttırıyorum. Karnımı doyurduğumda, geri kalanını tek bir yudumda yutuyor, kıvrılıyor ve uyurken beni koruyabilmek için ön ayaklarının arasına çekiyor. Yapılması gereken o kadar çok şey var ki ilk başta itiraz ediyorum, ama o sıcak ve beni sert rüzgardan koruyor ve ben farkına bile varmadan uykuya dalıyorum.

Önümüzdeki birkaç gün duygusal bir tahterevalli gibiydi. Eğer Mhal kendi deyimiyle "iki bacaklı" formundaysa, birbirimize giriyoruz. Eğer savaş formuna geçerse, kendimi yeniden tanıtmam gerekiyor. Mhal'ın da sık sık savaş formuna geçmesi gerekiyor çünkü bulunduğumuz yeri bir yuva haline getirmek için aşağıdan gelen şeylere ihtiyacımız var. Rüzgar sürekli yüzümü ve saçlarımı yırtıyor, bu yüzden Mhal aşağıdaki binalardan bazılarının duvarlarından büyük parçalar koparıyor ve kafama düşmemesi için iple güçlendirdiğim derme çatma bir kulübe yapıyoruz. Resimli evdeki kanepeyi içeri taşıdık ve eski bir oteli arayıp düzgün bir yatak bulduk ve şilteleri geri getirdik. Mhal avlanırken ben de parktaki bir salondan çaldığım eski bir dökme demir ocakta su kaynatıyor ve bizim için giysi yapmaya çalışıyorum. Mhal hiçbir şey giymeye en ufak bir ilgi göstermedi ama hiç değilse kendim için kıyafet istiyorum.

Çok rahat. Aptalca mutluyum ve nedeninden tam olarak emin değilim.

Hayır, nedenini biliyorum. Mhal ve istediğimizi yapma özgürlüğü. Cevap vermek zorunda olmamak

İstediğimiz gibi girip çıkabiliyoruz. Bu bana babamla tekrar birlikte olmayı hatırlatıyor, ama daha iyi. Babam kimseye hesap vermeyi sevmezdi ama ben hep bir şekilde onu engellediğimi hissederdim. Benim güvenliğim için endişelenmek zorundaydı. Benim için sürekli yavaşlamak ya da bir kızın bulunmaması gereken durumlardan kaçınmak zorundaydı. Birisi babama benim hakkımda bir yorum yaptıktan sonra kaçtığımız pek çok kale vardı ve bazen babamın bensiz kıyamette daha mutlu olacağı hissine kapılıyordum. Dünyadan geriye kalanları tek başına kurt gibi dolaşıyordu.

Mhal ile öyle değil. Ejderha formunda biraz kaybolmuş olsa bile, beni hatırladığı an, her şey yeniden "biz" ile ilgili hale geliyor. İkimiz için de en iyi olan şeyleri yapmakla ilgili. İstediğimiz yere uçabiliriz ama ben inşa ettiğimiz "evimizi" seviyorum. Et için avlanıyor ve neyi sevmediğime dikkat ediyor. Bir keresinde eve birkaç karga getirmişti ve onları yolup pişirmek beni üzmüştü. O zamandan beri bir daha getirmedi.

Mhal'ın zihninde gömülü bir miktar hafıza var. Sanırım kafasının çılgın gürültüsü içinde boğulmuş.

İki ayaklı formuna geçtiği an, en iyi arkadaşımı ve sevgilimi geri kazanmış gibi oluyorum. Mhal kibirli elbette ama aynı zamanda zeki ve dikkatli. Meraklı da. Artık "uyandığı" için bu dünya hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyor. Lunaparkta yürüyoruz ve ona oyuncakları ve neden insanlara bu kadar çekici geldiklerini anlatıyorum. Yiyecek standları ya da hediyelik eşyalar hakkında konuşuyorum ve yakındaki binaları da keşfediyoruz. Mhal'ın en sevdiği oyunlardan biri, garip bir insan nesnesinin ne işe yaradığını tahmin etmeye çalışmak ve her zaman yanılıyor, bu da beni gülme krizlerine sokuyor. Geceleri birlikte kitap okuyoruz - onları yüksek sesle okuyorum - ve hiçbir şey hakkında konuşmuyoruz. Beni kollarına almayı ve dikiş dikerken göçebe hayatı hakkındaki hikayelerimi dinlemeyi seviyor ve tabii ki seks de var.

Tanrım, ne çok seks var.

Mhal insan formuna geri döndüğü anda sanki bana olan açlığı onu ele geçiriyor. O oynak ve her an harekete geçmeye hazır ve ben de bir hafta içinde o kadar çok orgazm oluyorum ki, kalede kendime dokunmadan bu kadar uzun süre nasıl yaşayabildiğimi merak etmeye başlıyorum. Ejderhamın bağımlısı olmaya başlıyorum... ki bu iyi bir şey, çünkü onun da bana bağımlı olduğundan eminim.

Rachel'ın Jurik'iyle neden bu kadar mutlu göründüğünü şimdi kesinlikle anlayabiliyorum. Ben de Mhal için aynı şeyi hissediyorum. Elbette onun da kusurları var ama birbirinizle kafa yapınızı paylaşmak karşınızdaki kişinin nasıl çalıştığını anlamanızı sağlıyor. Partnerinize karşı tamamen açık oluyorsunuz.

Ve sanki tüm dünya olasılıklarla doluymuş gibi hissediyorum.

JENNY

Kesinlikle hiçbir şeyin olmadığı tembel bir gün. Küçük kulübemde dikiş dikiyorum, bacaklarım kanepede kıvrılmış, gösterişli bir elbise yapmak için kostüm saten bantlarını bir araya getiriyorum.

Kimsenin görmeyeceği ama beni çok memnun eden bir pelerin astarı. Dikiş dikerken başımı kaldırıp derenin etrafını saran gezi yolunun parmaklıklarına bakıyorum. Bir karga ya da şahin görmeyi umuyorum.

Onun yerine, kalede gördüğüm o devasa, parlak kabuklu böceklerden bir tane daha görüyorum. Onu görünce yüzüm kızardı.

Ne oldu? Sorun ne? Mhal'ın düşünceleri bulanık, avlanmaktan dikkati dağılmış. Gözünü çok büyük boynuzları olan şişman bir boğaya dikmiş, otoyolda onu kovalıyor. Yemeğiyle oynarken bazen onu kızdırıyorum.

Bu bir böcek, diye geri gönderiyorum, zihnimdeki görüntüyü de ekleyerek. *Rüyalarımda gördüklerim gibi.*

Sonra aklıma geldi. Mhal'la çiftleştiğimizden beri böceklerle ilgili rüya görmemiştim ya da kâbus görmemiştim.

Tabii ki hayır. Mhal'ın düşünceleri savaş formundayken bile gün geçtikçe daha da netleşiyor. *Sana ulaşıp seni rahatsız ediyorlardı, ben de onları uzak tuttum.*

Onlar mı? Merakla soruyorum.

"Onlar" kim? Sana kötü rüyalar gönderenler.

Bu cevap beni şaşırttı. *Kimse bana kötü bir rüya göndermiyor, değil mi? Rüyalar sadece kafamın bulduğu şeylerdir.*

Çoğu rüya, evet. Bazen başkaları rüyalarınıza uzanır ve onlara ait olmayan şeyleri alır.

Kulağa garip geliyor. Acaba Mhal yine kayıyor mu, avlanmayı bırakıp kendini bir süreliğine "sıfırlamak" için bana dönme zamanı geldi mi? *Mhal, bebeğim, ben kimim?* Tatlı tatlı soruyorum.

Homurdanıyor, düşüncelerinden saf kibir sızıyor. *Eşim, elbette. Peki benim adım ne?*

Düşünceleriniz benimkilerle bağlantılı olduğunda isminize ihtiyacım yok.

Uh huh. Eve dönme zamanı, ona söyledim. *Toparlan. Longhorn'unu al ve bana geri dön.*

Böceğin parmaklıktaki yerine bakıyorum ama artık yok. Acaba her şeyi ben mi hayal ettim?

Yakında döneceğim. Bu yaratık senin için doyurucu bir yemek yapacak ve sen çok zayıfsın.

Yemeğinle oynuyorsun, ben de karşı *koyuyorum. Eşinle oynamayı tercih etmez miydin?* Ve

Mhal'ı bana geri getirmenin en iyi yolu seks olduğu için bir elimi pantolonumun içine sokup klitorisime dokunuyorum.

Bir an sonra, Mhal'ın uzun boynuzu pençeleriyle yakaladığı zihinsel görüntüyle ödüllendirildim,

Zavallı hayvanın boynunu kırdı ve avıyla birlikte bana doğru uçtu.

İşin içine biraz seks girdiği anda adam tamamen iş yapıyor ve bu düşünceyle kendi kendime gülümsüyorum.

Akşam yemeğinde Mhal bana garip bir bomba daha attı.

Bazen başkalarını da duyuyorum, bilirsiniz, ejderham kızarmış etle dolu bir kaburgayı seçerken gelişigüzel bir şekilde belirtiyor. Yiyecek stantlarından birinde biraz baharat bulduk ve neredeyse sürekli et diyetime baharat katmanın bir iki sebze için duyduğum hararetli arzuyu hafifletmeye yardımcı olduğunu keşfettim.

"Diğerleri ne?" Kaşlarımı çatarak yemeğimi bırakıp soruyorum. "Seninle konuşan kim? Azar mı?" Mhal uzun burnunun ucuyla bana bakıyor. *Eğer o olsaydı, cevap vermezdim.*

"O zaman kim?"

Çocuklar. Omuz silkiyor.

Ona bakıyorum. "Hangi çocuklar?"

Sallavatri ve Luminoura. İki genç için çok gürültücüler. Memnun görünüyor. *Güçlü isimleri var. Yakında başkaları da olacak.*

Başkaları seninle mi konuşuyor?

Diğer çocuklar. Onları duymuyor musun?

Başımı sallıyorum. "Tek duyduğum sensin."

Hmm. Çünkü sen insansın. Bazen unutuyorum. Diğer insanlardan çok daha çekicisin.

Eğer bir peçetem olsaydı, bu sözü için ona fırlatırdım. "Sana ne diyorlar?" Çocukları merak ederek soruyorum. Bu isimlerde çocukları olan kimseyi tanımıyorum.

Bana aç olduklarını söylüyorlar.

İçimi bir ürperti kapladı. Korku filminden fırlamış gibi. Çocuklar zihninde ona aç olduklarını mı söylüyorlar?

Hoşunuza gitmezse cevap vermeyeceğim.

"Hoşuma gittiğini sanmıyorum, hayır." Bu beni böceklerden daha çok endişelendiriyor. "Onları düşüncelerinden uzaklaştırabilir misin?"

Tabii ki. Kaleye dönmemi isteyen diğer drakoniler gibi onları da uzaklaştıracağım.

Bana yaklaşıyor, yemeğimi bir kenara itiyor ve beni kollarına çekiyor. *Yemeğini bitirdin mi?*

Buna gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Şimdilik."

Güzel. Arkadaşın seni tatmak istiyor. Çenemi ısırıyor.

"Konuyu benim üzerimden mi değiştiriyorsun?"

Hayır. Ciddiyim. Seni rahatsız ediyorsa çocuklarla konuşmayacağım. Tıpkı diğerleriyle konuşmadığım gibi. Senden başka kimseye ihtiyacım yok. Düşünceleri tamamen samimi ve bunu

kastettiğini biliyorum. Diğerlerinin -Rachel'ın ejderha-adamı ve Gwen'in- biz ayrıldığımızdan beri ona ulaştıklarını biliyorum. Onu kestiğini hissettim.

Kafasının içinde onları kovuyor, zihni onların taleplerinden duyduğu hoşnutsuzlukla dolu. Eğer o bu konuda endişelenmiyorsa, sanırım ben de endişelenmeyeceğim.

Güzel. Şimdi öpüşelim.

Beni kollarının arasına çekerken kıkırdıyorum. "Çok doyumsuzsun, ejderham."

Drakoni, diye düzeltiyor. *Benim halkım Drakoni.*

"Drakoni, o zaman." Kollarımı ona doladım ve beni kucağına çekmesine izin verdim, ona sarıldım. "Benim doyumsuz drakonim."

Tadı bu kadar güzel olan bir eşle kim doyumsuz olmaz ki? Boğazımı ısırıyor, dili tenimi sıyırıyor. *Amını yalamama izin ver. Seni dilimle boşaltmak istiyorum. Dudaklarımda titrediğini hissetmek istiyorum.*

Düşündükçe ürperiyorum, çünkü ben de bunu istiyorum. "Sonra da seni aynı şekilde boşaltayım mı?"

İstiyor musun? Düşüncelerinden sıcak bir zevk akıyor. Bu normalde onun halkı arasında yapılan bir şey değil, çünkü dişi başka bir dişiyi fethettikten sonra erkek tarafından fethediliyor. Bu çok ritüelleşmiş bir şey ve ejderhalar hiç bitmeyen bir dayanıklılığa sahip olsalar bile, insanların yatakta çok ama çok daha maceracı olduklarını fark etmeye başlıyorum.

Dayanıklılığından şikâyet ettiğimden değil. Bu çok fazla orgazm olduğu için sızlanmak gibi bir şey olurdu ve aklı başında hiçbir kadın bundan şikâyet etmez. Bana dokunmaktan her zaman heyecan duymasını seviyorum, sanki beni tatmin etmesine izin vererek ona büyük bir hediye veriyormuşum gibi, oysa hediye edilen benim.

Tüm bu hediye verme düşüncesi, ona daha da fazla oral seks yapma isteği uyandırıyor. Bunu daha önce hiç yapmadım ve onu ağzıma alma düşüncesi heyecan verici.

Seni heyecanlandırıyorsa bunu ben de istiyorum. Gözleri parlak altın renginde parlıyor.

"Ağzım sikinin üzerinde olduğu için mi istemiyorsun?" Başımı ona doğru eğerek soruyorum.

Elbette bunu istiyorum. Ama bunun için heyecanlanman daha da hoşuma gidiyor. Beni memnun etmek istemen hoşuma gidiyor. Bu benim zevkime zevk katıyor. Ağzımı sikinin üzerinde hayal ettiği görsel imgelerle zihni ısınıyor ve düşüncelerinde o kadar çok beklenti ve şehvet uğultusu var ki tahrik oluyorum.

Mhal'ın elinden tutup onu yatağımıza doğru sürüklüyorum. Onu çekmeme izin veriyor ve onu biraz ittiğimde, gözlerinde bir parıltıyla yatağa geri dönüyor. Hala sürekli çıplak, benim drakonim. Pantolon ya da başka bir giysiye ihtiyaç duymuyor. Sadece kumaşların güzelliğinden hoşlandığımı bildiği için bir şeyler giymeme göz yumuyor. Sanırım çirkin kıyafetler olsaydı, onları benden koparırdı.

Eğer kendinizi saklamak zorundaysanız, en azından bundan keyif alın*,* diyor.

Elbisemi başımın üzerinden çıkarıp yere atıyorum. Mhal'ın yanında pek çok giysinin uzun süre dayanmadığını zor yoldan öğrendim. Kol ve bacak dikenleri (baldırlarının arkasından, pazusundan ve kolunun altından çıkan, kafasındakine benzer keratin boynuzlar) yüzünden çarşaflarımız çabucak

yırtılıp parçalanıyor ama bugün onları umursamıyorum. Onları sonra düzeltirim. Şu anda daha çok ağzımı erkeğime götürmek ve tepkisini görmekle ilgileniyorum.

JENNY

Mhal, ben yatağın yanına diz çöküp ona doğru tırmanırken aç ve yoğun bakışlarla beni izliyor. Göğüslerimin hareketini seyretmeye bayılıyor, popomun sallanmasına bayılıyor.

Ben yaklaştıkça saçlarımın tenime dökülmesini seviyor çünkü eğildiğim anda ona yapışacağını biliyor. Bütün bu düşünceleri onun kafasından koparıp şeker gibi yiyorum. Kendimi onun gözlerinde görmeyi seviyorum, çünkü onun zihninde hayal edilebilecek en seksi yaratığım ve bu beni cesur ve durdurulamaz hissettiriyor.

Üzerine eğilip dudaklarına hafif bir öpücük konduruyorum ve sonra göğsünden aşağı doğru öpmeye başlıyorum. Dilim iki ayaklı haliyle en ufak bir pullanma hissi vermeyen, sadece sıcak olan teninde geziniyor ve ben de düz, sert karnını kemiriyorum. Mhal'da hiç yağ yok. Vücudu zayıf ve güçlü, eski dövüşlerden kalma yara izleriyle kaplı ve geçerken dudaklarımı her bir yara izinin üzerinde gezdiriyorum.

Kazandığım dövüşleri gösterme ihtiyacı hissediyor.

Kıkırdıyorum, çünkü drakonim kibirli değilse bir hiçtir. *Tabii ya.* Senin *kazandığını* varsaymıştım, diyorum dilimle göbeğine kadar inerken bile. *Eğer onları kaybetseydin burada konuşuyor olmazdık gibi bir his var içimde.*

Bazen rakiplerimin yaşamasına izin veriyorum, diye düşünüyor, başımın üstünü okşamak için uzanırken bile.

Ama sadece bazen.

Doğal olarak. Bunun ne anlama geldiğini hayal etmemeye çalışıyorum. Muhtemelen herkesin görmesi gerekenden çok daha fazla ölüm ve öldürme gördüm. Babam sadece bir kalede yaşamamaya karar vermiş tatlı, nazik bir adam değildi. Ben hariç herkese karşı acımasız bir orospu çocuğuydu ve güvenliğimizi tehdit eden pek çok adamı öldürdüğüne şahit oldum. Bu açıdan hiç masumiyetim yok. After'da hayatta kalmak için sert olmak zorundasınız ve bazen bu, birileri sizi öldürmeden önce onların bağırsaklarını deşmeyi de içerir.

Karnımı yalarken bağırsaklarımı deşmeyi çok düşündüm, diye düşünüyor Mhal. *Kana susamış bir insanla çiftleştim, değil mi?*

Dişlerimi karnına geçirip hırlıyorum.

Zihninde ısı alevleniyor ve parmakları saçlarımda sıkılaşıyor. *Bu hoşuma* gitti.

Kıkırdıyorum ve güneye doğru ilerlemeye devam ediyorum. *Sana seveceğin daha çok şey vermek üzereyim.*

Düşünceleri beklentiyle kavruluyor.

Bu kadar heyecanlı olmasına bayılıyorum. Beceriksiz baştan çıkarma girişimlerime rağmen beni mutlak bir tanrıça gibi hissettirmesine bayılıyorum. Daha aşağıları öpüyorum, düz karnını yalıyorum, sonra sert ve hazır olan sikine doğru ilerliyorum. Bu tür şeylere nasıl başlanacağından emin değilim, bu yüzden sadece kanatlanmaya karar verdim. Başını ağzıma alıyorum ve emiyorum.

Mhal tıslıyor ve sırtı eğiliyor, vücudu neredeyse şilteden ayrılıyor.

Oooh. Bunu beklemiyordu. Sürprizle birlikte aklından geçen zevki seviyorum. Ucunu tekrar emiyorum ve sonra dilimi ekliyorum. İkisini aynı anda yapmak zor, bu yüzden düşünceleri beni nereye götürürse onu takip etmeye odaklanıyorum. Şaftını yukarı ve aşağı yalıyorum, bunu yaparken onu parmaklarımla sabit tutuyorum ve kesesine doğru ilerliyorum. Burada vücudunda hiç kıl yok, bu yüzden derisini gönlümce yalayıp emebiliyorum, ama bu bana sikinin başında çalıştığım zamanki gibi zihninden gelen aynı heyecanlı parlamayı vermiyor, bu yüzden yolumu geri öpüyorum ve sonra ona uzun, yavaş bir yalama veriyorum.

Mhal inliyor, burun deliklerinden bir damla duman geliyor. Bu cesaret verici bir işaret. Bazen birlikte yataktayken duman çıkarıyor, çünkü ateş solumak onun için bir zevk ve sanırım bu ikisi zihninde birbirine karışmış durumda.

Onu tekrar yalıyorum ve bu sefer ıslaklığın tadını alıyorum. Sürpriz bir şekilde, ön spermi tatlı ve hafif baharatlı, neredeyse tarçın gibi. Her zaman erkek sperminin çamaşır suyu tadında ya da nahoş olduğuna dair hikâyeler duymuşumdur ama bu hiç de öyle değil. Boğazımda bir mutluluk sesi çıkarıyorum ve onu tekrar yalıyorum. *Kimse bana bunun tadının güzel olduğunu söylemedi.*

Daha önce teklif etmeli miydim? Elleri -artık her ikisi de pençelerden kurtuldu, böylece bana rahatça dokunabiliyor- saçlarımı sıkıyor. Başımı kaldırdığımda, beni tekrar sikine doğru sürüklüyor. *Daha fazla, Jenny. Daha fazlasına ihtiyacım var.*

Mhal o kadar nadiren bir şey talep ediyor ki, onun isteğini duymak içime zevk akıtıyor. Hevesle onu dilliyor ve sikinin başını yalayarak her tarafıyla alay ediyorum. Zihnim onu ağzımın derinliklerine alma görüntüleriyle dolmaya başladığında, ipucunu anlıyorum ve istediğini yapıyorum. Beni istediği şeye doğru yönlendirmesi hoşuma gidiyor. Bu bir emirden çok neye ihtiyacı olduğunu anlamaya yönelik bir yol haritası gibi geliyor ve talimatlarını hevesle yerine getiriyorum.

Ya da deniyorum.

O büyük bir adam, Mhal'ım ve onun büyük aleti kolay kolay ağza alınmıyor. Daha fazla tükürük eklemeye çalışıyorum ama çenemi ancak bir yere kadar gevşetebiliyorum. Mhal denemelerim karşısında homurdanıyor, düşünceleri hâlâ zevkten bulanık. *İtebilir miyim?*

Sadece... dikkatli ol? Zaten o kadar büyük ki, daha fazla almanın ne yapacağını bilmiyorum. *Dişlerimi sıyırabilirsin.*

Dişlerin umurumda değil. Bana zarar veremezler. Ağzın çok iyi hissettiriyor, ateşlerim. Gerekirse kullan.

İnliyorum, onu almaya çalışırken çenem bükülüyor. Eli yüzümü okşuyor, sessiz bir cesaretlendirme ve ona doğru bir düşünce dalgası gönderiyorum, ağzıma nazikçe pompalıyor, horozunu daha derine itiyor. İnliyor ve yukarı doğru, ağzımın daha derinlerine doğru itiyor.

Şaşkınlıkla boğuluyorum, sikinin boğazımın arkasına değdiğini hissedince geri çekiliyorum. Biraz öksürerek, bir elimin tersini ağzıma bastırarak kurtuluyorum.

Mhal'ın düşünceleri endişe ile doludur. *Çok* mu *fazla*?

Hayır, sadece ürkütücü. Tekrar denemek istiyorum. Sikini tekrar yalıyorum, dağınık bir şekilde. Ağzımdan ıslanmıştı.

Onu ağzıma çekiyorum ve yavaşça daha derine götürürken başımı sallayarak onu çalıştırıyorum. Dişlerim ona bir kez sürtünüyor ve sarsılıyorum, ondan bir acı parlaması bekliyorum ama derisi bu haliyle bile sert; tepki vermiyor.

Onun yerine, daha derine itiyor. *Ağzın çok iyi, ateşlerim.*

Bu sefer, boğazımın arkasına vurduğunda, bunu bekliyordum. Gevşek ve açık kalmayı başarıyorum, ancak onu bu şekilde gerçekten ememiyorum. Tüm hareketi onun yapması gerekiyor. Aklımdan geçenleri okuyan Mhal, eli saçlarımda, beni kullanarak ağzımın içinde mekik dokumaya başlıyor. Belki yanlış yapıyorum ama kendini tatmin etmek için yüzümü kullanmasını inanılmaz seksi buluyorum.

Aramızda hiçbir sorun yok, diye güçlü bir mesaj gönderiyor, ben onun sıcaklığını boğazımdan aşağı boşalırken bile. *Hiçbir sorun yok.*

Boşaldığında, sanki karnıma doğru bir sıcaklık akıyor. Düşünceleri bir süpernova gibi parlıyor ve ağzımdan kurtulup beni onun tadıyla baş başa bırakırken inliyorum. Yatağa yığılırken onu takip ediyorum, zihni orgazmla alev alev yanarken bile sikini yalıyor ve alay ediyorum. Böyle zihinleri paylaşmayı seviyorum çünkü Mhal nefesinin hızlanmasından başka bir ses çıkarmıyordu ama yine de aldığı zevkin ne kadar yoğun olduğunu hissediyordum.

Orgazm olmuş gibi hissettim.

Bana bir ejderhayla çiftleşmem gerektiğini söylediklerinde hiç düşünmediğim bir şeydi bu. Bir bağ kuracağımızı. Sadece arkadaşlık gibi bir şey olacağını düşünmüştüm. Mhal benim olduğunda hayatımın ne kadar değişeceğini kavrayamamıştım. Paylaşılan orgazmlar listede bile yoktu.

Benimle yatmayı sevmesine şaşmamalı.

Dudaklarımı onun sıcak, lezzetli teninde gezdiriyorum. *Hoşuna gitti mi?*

Yaptığımı biliyorsun. Düşüncelerimi hissedebiliyorsun. Zihnini alçak, puslu bir zevk kaplıyor ve kesik gözlerle bana baktığında altından başka bir şey görmüyorum.

Belki de sadece duymak hoşuma gidiyordur?

Hoşuma gitti. Amını yalamam hoşuna gidiyor mu?

Her zaman. Kalçalarımı sıkıca birbirine bastırıyorum, çünkü nabzım kalçalarımın arasında zonkluyor. Islağım ve ağrım var ama beni böyle bırakmayacağını biliyorum.

İhtiyacın çok yoğun, diyor bana, büyülenmiş gibi. Ben onu öpmek için yaklaşırken parmakları yüzümde geziniyor. *Beni memnun etmek seni bu kadar mı tahrik etti?*

Bana oral seks yapmak seni tahrik ediyor, neden etmesin ki? Yüzümü eline sürtüyorum, okşanmaya ihtiyacı olan bir kedi yavrusu gibi.

Her zaman doğru, diye yanıtlıyor ve zihni sahiplenmeyle dolup taşıyor. *Sen benim zevkimsin, değil mi?*

Seninkiler.

Beni kendine doğru çekiyor ve hızlı bir hareketle ben onun altında, o da üstünde olana kadar bizi yatağın üzerinde yuvarlıyor. Kalın, altın sarısı saçları başını bir hale gibi çevreliyor, karmakarışık

ama bence çok güzel. *Seni tatmin etme sırası bende*, diyor bana. *Amın benim için ıslak mı?*

Titreyen kalçalarımın arasına inerken kıvranıyorum. *Her zaman. Güzel.*

O kadar hazırım ki ağzı klitorisimin üzerine kapandığı anda çığlık atıyorum. Tıpkı sikinin başını emdiğim gibi onu da emiyor ve içimden yepyeni bir his dalgası geçiyor. Boşalmam da uzun sürmüyor. Sanki göz açıp kapayıncaya kadar boşalıyorum, orgazm gelgit dalgası gibi yuvarlanıyor. Titreyip nefessiz kalana kadar eşimin ağzının klitorisimdeki hissinde boğulup üzerimden geçmesine izin veriyorum. Bana son bir kez durgun bir yalama yapıyor ve zihnindeki tembel zevki hissedebiliyorum. Benim onu boşaltmaktan hoşlandığım kadar o da beni boşaltmaktan hoşlanıyor.

Biz... iyi... bir takımız, diyorum ona, sırtüstü yatarken nefes nefese ve sersemlemiş *bir* halde.

Bir kolunu bana doluyor, beni kendine çekiyor ve saçıma ve kulağıma sokuluyor. *Bu çok mu hızlı oldu?*

Tekrar yapmalı mıyım?

Gülüyorum, çünkü bu kadar kısa sürede tekrar bu kadar sert boşalacağım düşüncesi beni yoruyor. "Rahatlamam için bana biraz zaman ver, olur mu?" Onu dürtüyorum. "Sen ve senin drakoni libidon."

Drakoni libidomu seviyorsun. Kulak mememi ısırıyor.

Gerçekten istiyorum. Ona sarılıyorum. *Ama zavallı insan bedenimin küçük bir molaya ihtiyacı var.*

Küçük bir tane, o *zaman,* o çıldırtıcı kibirli tarzıyla alay ediyor. *Ama sadece küçük bir tane.*

Gözlerimi deviriyorum ve ona doğru kıvrılıyorum. Mhal aniden rüyalarımda belirdiğinde neye bulaştığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Özgürlük ve sonsuz orgazmlarla dolu bir hayat. Tabii, aynı zamanda bol etli ve sürekli rüzgârda uçuşan saçlarla dolu bir hayat, ama yine de ejderha yemi olarak kullanılmak üzere her gün kaleye külotumu teslim etmekten daha tercih edilebilir buluyorum.

Bunu yapmaları hoşuma gitmedi, diyor Mhal, kollarıyla beni kendine siper ederken. *Dürüstçe görünmüyor.*

"Mmm." Bunun sahtekârlık olup olmadığından tam olarak emin değilim. Bence Azar gerçekten de kadınların ejderhalarla çiftleşmesini istiyor. Bu konuda tamamen dürüst. Sadece bunun arkasındaki mantık yarım yamalak. Ejderhaları kaleye ya da başka bir şeye bağlı olmaya zorlamak istiyor.

Ya da benimkini çaldığı gibi onların da *aklını çalmak istiyor*. Öfke düşüncelerini boğuyor.

"Durumun bu olduğundan emin değilim," diyorum, sonra zihnindeki küçümseme parıltısını hissedince duraklıyorum. "Sana katılmıyor değilim Mhal. Ama benim gördüklerimle uyuşmuyor, hepsi bu." Zihnimi açıyorum -bu tür şeylerde giderek daha iyi oluyorum- böylece anılarımı görebilecek. Böylece Gwen ve eşini ya da arkadaşım Rachel ile drakoni eşi Jurik'i görebilecek. Her iki adam da Mhal'ın sahip olduğu, Dallas Kalesi'nin Salorian lordunun bir ejderhanın zihnini ele geçirdiğinin işareti olan tuhaf gri gözlere sahip değildi.

Mhal ile çiftleştiğimden beri çok şey öğrendim. Artık Lord Azar'ın bir lord olmadığını ve

Dünya'dan gelmediğini biliyorum. O da Drakoni gibi başka bir nakil. Bir Salorian. Drakoni gibi o da burada mahsur kalmış. Ayrıca ejderhaların zihinlerini ele geçirmek için kullandığı zihinsel güçleri var, benim aptalca düşündüğüm gibi büyü değil.

Mhal'ın dünyasında ise düşmanımız Salorianlar.

Onlar şeytan, diyor bana, düşünceleri tiksintiyle dolu. *Ondan ne kadar uzaklaşırsak*

onun türünden, daha iyi. Onun tarafından tekrar tuzağa düşürülmek istemiyorum.

Bunu yapabileceğini düşünüyor musun? Seni tekrar tuzağa düşürebilir mi? Bu düşünce beni endişelendiriyor.

Bence deneyecek. Bir Salorian tarafından yakalandığında, her zaman savunmasız olursun. Her zaman zihnime giden bir yolu olacaktır. Kraliçe gerçeği bilseydi beni idam ettirirdi.

Daha önce kraliçeden bahsetmişti ama fazla bir şey söylememişti. Acaba şimdi daha fazla anısı var mı? Ona bakıyorum. *Bana kraliçeden bahseder misin? Bana evinden bahset? Başka bir şey hatırlıyor musun?*

Mhal'ın benimle olan bağlantısı -zihninde her zaman var olan bir dokunuş gibi- anılarını araştırırken bir anlığına bulanıklaşıyor. *O... çok güzeldi. Çok uzak.* Anılarındaki yüz bulanık; soluk, kırmızımsı altın rengi teni ve cübbesi kadar uzun ve dalgalı saçları olan bir kadın. *O bizim liderimizdi ama Salorianlar onu kontrol ediyordu. Onu bizim seralarımız yerine kendi garip şehirlerinde tutuyorlardı. Onlar gibi giysiler giyerdi ve bizim insanlarımız gibi özgürce uçmazdı. Onu saraydan çıkarken gördüğümü hiç sanmıyorum.*

O zaman o bir kuklaydı.

Bir an düşünür. *Sanırım öyleydi. Ben bu şekilde düşünmemiştim. Tek bildiğim Kraliçe'nin Muhafızları arasında olmaktan onur duyduğumdu.*

"Bunun için seçildin o zaman?" Parmaklarımın teninde boş boş oynamasına izin verdim.

Evet. Onun yanında onurlu bir pozisyon almak için diğer birçok erkeği yendim. Kraliçe'nin Muhafızları'nda olmak çiftleşmek gibi bir şey ama değil. Hayatlarımız kraliçeyi korumaya adanmıştır. Eş edinmememiz gerekiyor. Beni kendine daha sıkı sarıyor, kolları beni sımsıkı sarıyor. *Kraliçem yerine bir dişiyi seçtiğim için utanırdım. Ona hizmet etme onuru yerine kişisel mutluluğu seçtiğim için utanırdım.*

"O zaman sik onu."

Mhal sertliğime şaşırdı. *Anlamıyorsunuz. Onun yanında hizmet etmek için halktan biri olarak yetiştirildim. Bu büyük bir onur olmalıydı ama ben buna ihanet ettim.*

"Yapmadın," diyorum öfkeyle, ayağa kalkarak. Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Bunun için neden kendini hırpaladığını anlamıyorum. Yarık'tan geçmeyi sen mi seçtin? Delirmeyi sen mi seçtin? Çünkü diğer ejderhaların öyle yaptığını sanmıyorum. Bir Salorian'ın zihnini ele geçirmesini sen mi seçtin? Rüyalarıma girmeyi sen mi seçtin?"

Düşünceli bir şekilde bana bakıyor. *Bunların hiçbirini ben seçmedim. Rüyalarına gelince.*

Be

n. "Ben mi yaptım?"

Yardım için ağladığını duydum. Ben de geldim. En doğal şey gibi geldi. O uzanır

Elimi tuttu ve parmak eklemlerimi dudaklarına bastırıp öptü. *Belki de seni daha önce koklamıştım ve aramızda bir bağ oluşmaya başlamıştı. Her neyse, pişman değilim. Başkaları ne düşünürse düşünsün, seninle çiftleşmeyi seçerdim.*

"Kendini kötülemediğin sürece," diye homurdanıyorum, biraz yumuşamış bir şekilde.

Pişman değilim. Eşimden memnunum. Bunu size söylüyorum çünkü başkaları yaptıklarımı utanç verici olarak görebilir.

"O zaman onları da becer."

Mhal'ın aklından eğlence geçiyor. *Benim utangaç, nazik küçük insan dostuma ne oldu?*

"Bir drakoni ile çiftleşti," diyorum saçımı savurarak. "Ve o da ona ateş verdi. Ve bir tavır. Çünkü onun harika ve güçlü olduğunu düşünüyor ve onun da öyle düşünmesini istiyor."

Bana bakarken gözleri saf altın rengindeydi. *Benim gibi sadakatsiz biri için bu kadar şiddet.*

Onu işaret ediyorum. "Kes şunu. Sen sadakatsiz değilsin. Senin sadakatin bana, benimki de sana. Kraliçe burada değil. Durum değişti. Uyum sağlamakta yanlış bir şey yok. Benimle çiftleşmektense ölmeni mi tercih ederdi?"

Eğlencesi daha da derinleşiyor. *Evet.*

"O zaman o gerçek bir pislik ve burada onunla değil de benimle olduğun için mutluyum."

Ben de öyleyim. Beni başka bir öpücük için aşağı çekiyor, tüm sıcaklık ve ateş. *Burada, bu zamanda, bu yerde seninle olduğum için mutluyum. Burası benim seçtiğim topraklar değil ama içinde zeki, harika eşim var, yani o kadar da kötü olamaz. Peki ya sen? İnsan kovanını geride bıraktın.*

Tek ihtiyacım olan sensin, ona söyledim ve ciddiydim. Fort Dallas asla benim evim olmadı. Sadece bir sığınaktı, babam öldükten sonra beni besleyen ve koruyan bir yerdi. Manda ve Rachel'ı ve aramızdaki dostluğu özleyeceğim ama Rachel şimdi Jurik'le birlikte ve Manda da Daniels'la evlenmeye çalışıyor. Hiçbir şey bizi bir arada tutamazdı.

Onları özleyeceğim ama karşılığında çok daha iyi bir şey aldım; bir yuva.

Ben senin evin miyim? Mhal aklımdan geçen düşünceye şaşırmış ve memnun olmuş bir şekilde soruyor.

Sen de öylesin.

Ve başka hiçbir şeyin önemi yok.

25

Üç Hafta Sonra

JENNY

"Pelerin istemediğine emin misin?" En yeni kreasyonumu omuzlarımda döndürerek yatağımıza yayılmış drakoni erkeğine sırıtıyorum. "Pantolondan nefret ettiğini biliyorum ve bunun iffetini koru."

Düşünceleri arasında eğlence dolaşıyor, ağzı sessiz bir sırıtışa dönüşüyor. Mhal bir elini başının arkasına koymuş, ben pelerinimin içinde hoplayıp zıplarken ve kendimi aptal yerine koyarken beni izliyor. *Alçakgönüllülüğüm neden tehlikede olsun ki?*

"Bilirsin işte. Başka bir kadın ya da ejderha gelirse ve senin güzel vücudunu onların meraklı gözlerinden saklamak zorunda kalırsam diye." Etrafıma sıkıca sarıyorum ve ona doğru alaycı bir şekilde bakıyorum. "Bana ait olana bakmaya izinleri yok."

Eğlencesi daha da artıyor ve bu beni daha da heyecanlandırıyor. Bir dansçı gibi dönerek pelerinin etrafımda uçuşmasına izin veriyorum. Dışı yeşil -üç farklı türde yeşil kumaş- ve altında parlak mor bir patchwork var. Arakladığımız kıyafetlerin çoğu "pratik değil" kategorisine giriyor ve ben onlarla eğlenmeye karar verdim. Sanki eski bir salsa dansçısıymışım ve bu benim fırfırlı eteğimmiş gibi pelerini sallayarak ona doğru yürüyorum.

"Bunu istediğini biliyorsun," diyorum ona.

Altındakini istiyorum, o da kabul ediyor.

Üzerimdeki vardiyalı elbiseye dokunuyorum. Sarı ve pembe, aşağıdaki birkaç kır elbisesinin eteklerinden bir araya getirilmiş. Son birkaç gündür hava mevsim normallerinin dışında sıcaktı ve ben daha ağır bir şey giyme ihtiyacı hissetmedim. "Eteğimin altındakini mi istiyorsun?"

Kesinlikle.

"Altıma bir şey giymiyorum," diyorum ve eteğimi biraz yukarı kaldırarak kalçamı gösteriyorum.

Aynen öyle. Bana uzanıyor, elini bacağımda gezdiriyor. Mhal'ın düşünceleri aç bir ihtiyaçla doluyor ve zihninde ağzının göğüslerimde olduğu, içime girerken başımı arkaya attığım bir görüntü beliriyor.

İçgüdüsel imgeler karşısında dikkatim dağılmış bir şekilde nefesimi içime çekiyorum. "Adil oynamıyorsun."

Neden adil oynayayım ki? Ben kazanmak istiyorum. Elimi tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor. Bir kumaş yığını halinde onun üzerine düşüyorum ve o bana sırıtıyor. *Bana çiftleşmeyi sevmediğini söyleyemezsin. Sevdiğini biliyorum. Aklını okuyabiliyorum. Kokunu alabiliyorum-*

"Yapma!" Sanki onu susturacakmış gibi bir elimle ağzını kapatıyorum. Birkaç haftadır Mhal'la birlikte olduktan sonra artık pek bir şey beni utandırmıyor ama ne kadar uzakta olursa olsun rüzgârdan "tahrik olduğumu" anladığını duymak? Bu işe yarar.

İyi çiftleşmiş gibi kokuyorsun, diyor üzerimdeki kat kat giysileri çekiştirerek. *Bana bir dakika ver, kokunu daha da çekici hale getireyim.*

Kıvranıyorum, ama çabalarım gönülsüz. Gerçekten üzgün olmadığımı biliyor. Kaçmak için itip kakmamın oyunun bir parçası olduğunu. Gerçekte, düşüncelerim aynı açlıkla alevleniyor. Beni bileklerimden tutup yatağa çektiğinde ve ben onun altına girene kadar bizi yuvarladığında, daha fazla yatak oyunu için ben de onun kadar istekliyim. Düşündükçe bile ıslanıyorum. Mhal vücudumdan aşağı doğru kayarken bile bana sırıtıyor ve kalçalarımın arasındaki en sevdiğim noktaya doğru ilerliyor.

"Kıyafetlerine dikkat et," diye uyarıyorum onu, nefesi kesilmiş bir halde. "Dikkatli ol." Kol ve bacaklarındaki çiviler ve ejderha formunda uyumasına izin vermediğim gerçeği yüzünden yatağımız yırtık ve deliklerle kaplı - onu bütün gece yanımda istiyorum. Eğer savaş formuna geçerse, izini kaybetme eğiliminde oluyor ve uyandığımda onun ava gittiğini görüyorum. Belki de onu bütün gece yanımda istemek açgözlülük ama beni hatırlamayan sersemlemiş bir drakoni erkeğindense sıcak, aşk dolu bir Mhal'a uyanmayı tercih ederim ve bunun için bir ya da iki yatağı feda etmeye hazırım.

Dikkatli olacağım, Mhal bana söz veriyor. *Onlar üzerinde çok çalıştığını gördüm. Ayrıca, ilgilendiğim şey kıyafetler değil.* Eteklerimi yukarı kaldırırken bile başını eğiyor ve kalçalarımın arasındaki damarı ortaya çıkarıyor. Nefesi tenimde geziniyor ve ihtiyaçtan titriyorum. Bunların hepsi alay etmenin bir parçası ve ben buna bayılıyorum.

Ağzı amımın dikişlerinde geziniyor. *Çok güzel kokuyorsun, dostum. Sen...*

Mhal'ın düşünceleri sona eriyor.

Başını kalçalarımla kavrayıp onu bacaklarımın arasına geri çekmek istiyorum. "Ben ne?"

Sen...

Duraklıyor... sonra bağırıyor. *...benim topraklarımda!*

Kelimeler zihinsel bir feryat gibi geliyor ve Mhal ayağa fırlayarak küçük kulübemizdeki yatağımızdan hızla uzaklaşıp platforma çıkıyor. Kafam karışmış bir halde arkasından bakakalıyorum. Düşünceleri karmakarışık ve onu dürtüklediğimde bana dikkat bile etmediğini fark ediyorum. *Mhal?*

Düşünceleri kaotik bir şekilde değişiyor ve kaos daha da belirginleştiğinde bir iniltiyi ısırıyorum. Mhal'ın savaş formuna geçtiğini anlamak için dışarı çıkmama gerek yok. Zihni bana çok şey anlatıyor. Okyanustaki bir fırtına gibi kaynayan, vahşi, birbirinden kopuk düşüncelerle dolu ve hiçbir nazik dürtme ona ulaşamıyor.

"Mhal," diye sesleniyorum derme çatma kulübemizi geride bırakırken. "Geri dön! Mhal!" Tanıdık bir altın parıltısı ve uçan büyük bir şekil arayarak gökyüzünü tarıyorum. Onu gördüğümde, yakınlarda havada ikinci bir şekil daha görüyorum. Mhal ona doğru dalıyor, düşünceleri öfkeli.

Bu ilk kez başka bir ziyaretçimiz olmuyor. Mhal'ın kendi bölgesi olarak belirlediği "bölgeye" giren başka ejderhalarımız da oldu. Normalde Mhal birkaç dakikalığına kendini kaybeder, diğer ejderha çiftleşmiş bir drakoninin bölgesine girdiğini fark eder ve hızla oradan çıkar. Bir dişi geldi, beni kokladı ve sonra yine hızla gitti.

Ama bu ejderha gitmiyor. Ben izlerken, bir ok gibi kulemize doğru uçuyor.

Ve bu Mhal'ı kesinlikle öfkelendiriyor. Düşünceleri öfkeyle kabarıyor.

Ona kafamdan HİÇBİR *ŞEY* geçmediğini *söyleyeceğim.*

Mhal? Kime ne söyleyeceksin? Geçidin korkuluklarına doğru ilerliyorum ve ona bakıyorum.

Ben. *Mhal? Konuş*

Kimsin sen? Karmakarışık düşünceleri kaosu delip geçiyor ve zihnime bıçak saplıyor, sanki Kendisi için gerçeği ortaya çıkarmak için. *Neden eşim gibi kokuyorsun?*

Ben senin eşinim, bebeğim. Aklımı karıştır. Doğruyu söylediğimi göreceksin. Kafamı son birkaç haftadır birlikte olduğumuz görüntülerle dolduruyorum - Mhal, derrick'in tepesindeki yürüyüş yolunda kulübemi yaratıyor, böylece rüzgar tarafından kabarmayacağım. Mhal ve ben kanepedeyken. Ben uyurken Mhal'ın bana sarılması. Ben yeni yaptığım pelerinle dönerken Mhal bana sırıtıyor.

Düşünceleri biraz rahatlar. *Yalan*

söylemiyorsun. Söylemiyorum.

Seni hatırlamıyorum. Düşünceleri altüst olur.

Sorun yok, bebeğim. Yapacaksın. Bazen olur böyle şeyler. Düşüncelerimi tatlı ve yatıştırıcı tutuyorum. *Seninle kim konuşuyor? Seni bu kadar üzen ne?*

Mhal, düşüncelerini saran sıcak korumacılık duygusuyla petrol kulesine doğru geri uçuyor. *Bu çiftleşmiş bir erkek.*

Kovan gibi kokuyor. Ve sürekli benimle konuşmaya çalışıyor.

Mhal'ın güvenmediği her şey. Çiftleşmiş erkek kısmı değil ama ejderham onunla konuşmak isteyen herkese şüpheyle yaklaşıyor. *Kraliçe'nin Muhafızı mı?* Soruyorum. *Onu geçmişinden hatırlıyor musun?*

Benim yok. Onun bir eşi var. Bir insan. Onun üstünde. Ona biniyor. Onu tehlikeye atacak kadar aptal. Mhal'ın düşünceleri küçümseme ile damlıyor.

Şaşırdım. *Bekle. Sırtında insan bir kadın mı var? Böyle mi görünüyor?* Ona Rachel'ın zihnimdeki görüntüsünü gönderiyorum; yaralı yüzü ve uzun sarı saçları. Kolunun kütüğünü.

Bilmiyorum. Uyarılarıma rağmen yaklaşıyor. Aklından yine öfke geçiyor. *Savaşmak istemediğini söylüyor ama yuvama yaklaşıyor!*

Sorun yok, ona gönderiyorum. *Ben buradayım. Eşi varsa benim için bir tehdit değil. Dişisini görebiliyor musun? Neye benziyor?*

Geri gönderdiği düşünce, zihnindeki pek çok resim gibi bulanık. Ama düşüncelerinde soluk bir saç izi yakalıyorum. *Rachel mı o? Drakoni'sinin adı Jurik mi?*

Onu tanıyor musun? Mhal'ın düşünceleri kafa karışıklığıyla doludur. *Onu neden tanıyorsun?*

Bana geri dön, Mhal, aşkım. Zihinsel "sesimi" olabildiğince yatıştırıcı ve cazip hale getiriyorum.

Bana geri dön, her şeyi açıklayacağım. Onlar yüzünden tehlikede değiliz.

Ama onlar bizim bölgemizde! Zihni öfkeli.

Biliyorum. Bizimle konuşmak istiyor olmalılar. Onlara *özür dileteceğiz*, söz veriyorum.
Kovan gibi kokuyorlar-
Biliyorum. Sadece yanıma gel, lütfen? Gel y a n ı m d a dur. Sana söz veriyorum.

Tehdit.

Mhal'ın bana inanmadığı açık ve onu petrol kulesine geri döndürmek için epeyce dil dökmem gerekiyor. Döndüğünde bile tepesine tüneyip kısa bir mesafe ötede gökyüzünde tembel tembel dönüp duran diğer ejderhaya dik dik bakıyor. Buradan, ejderhanın sırtında bir binici olduğunu görebiliyorum, ancak kim olduğunu anlamak için çok uzakta.

Mhal'ın yanıma gelmesi ve birkaç memesini sıkması için biraz daha ikna etmek gerekiyor. İki ayaklı formuna geçtiğinde rahat bir nefes almak istiyorum. Büyük çıplak bedeninin üzerine bir pelerin atıyorum ve yüzünü öpücüklerle kaplıyorum. *Şimdi beni hatırlıyor musun?*

Ben biliyorum. Neden benim bölgemde bir başkası var? Diğer ejderha yine kulenin etrafında uçarken eli koluma kenetleniyor ve beni sahiplenerek yakınında tutuyor. *Neden onunla savaşmadım?*

"Senden yapmamanı istemiştim," diyorum ona. "Jurik ve Rachel. Onlar benim arkadaşlarım. Bizimle konuşmak istiyor olmalılar."

Mhal bana inanmayan bir bakış fırlattı.

"Benim için mi?" diye soruyorum, ona yalvaran bir bakış atarak. "Sadece konuşmaya geliyorlar. Bana zarar vermeyeceklerini biliyorum. Rachel benim arkadaşım."

Arkadaşa ihtiyacın yok. Ben varım.

Kendi kendime gülümsüyorum çünkü bu kulağa inanılmaz derecede somurtkan geliyor. "Onlarla konuşmam tamamen sana ait olmadığım anlamına gelmiyor Mhal. Sadece onlara merhaba demek istediğim anlamına geliyor. Rachel benim için iyi bir arkadaş oldu." Külot programında geçirdiğim zamanlara, Rachel'ın yemeğinden parçalar paylaşmasına ya da başka bir kız çok saldırganlaştığında beni ve Manda'yı korumasına dair anılarımı hatırlıyorum. Ranzalarımızda oturup saatlerce hiçbir şey hakkında konuşmadığımız geceler.

Ona değer veriyorsun. Düşünceleri isteksiz. *Pekâlâ. Yuvamıza gelebilirler... ama kalmayacaklar.*

"Tabii ki hayır." Kollarımı boynuna doluyorum ve mutlu bir öpücük için onu aşağı indiriyorum. "Teşekkür ederim, Mhal."

Zihni homurdanıyor, ki bunu çok sevimli buluyorum. *Onlara inmelerini söyleyeceğim.*

JENNY

Mhal'ı tekrar öpüyorum, alt dudağını çekiştiriyorum ve ona daha sonrası için zihinsel bir söz gönderiyorum. Sonra bir elimi saçlarıma götürüp kıyafetlerimle birlikte düzeltmeye çalışıyorum. Normalde ben

Saçlarımı dağınık bir şekilde düğümlüyorum, böylece rüzgâr saçlarımı dağınık hale getirmiyor, ama arkadaşlarımı karşılayacaksak güzel görünmek istiyorum. Sanki bir akşam yemeği partisi veriyormuşuz gibi onlara ikram edeceğim yiyecek ve içecekleri düşünüyorum. Kaynamış ve kaymağı alınmış biraz suyum var. Çok iyi bir su değil ama eski çay poşetleri de bulduk ve lezzetin çoğunu onlar gizliyor. Gerçi fazladan yiyeceklerimizin hepsi gitti. Öğle yemeğinde yiyeceğim birkaç et artığım var ama belki de onun yerine onları paylaşmalıyım.

Hayır, diyor Mhal kesin *bir* dille. *Onları hemen ye. Yemeğinizi başkasına vermenizi istemezler.*

Otoriter ses tonuna dilimi çıkarıyorum ama kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Bu bakışı bilirim. Bu bakış bana, ben onun istediğini yapana kadar yerinden kıpırdamayacağını söylüyor. Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle ayağa kalkıyorum, "aşk kulübesi" adını verdiğim yere geçiyorum ve ağzıma kurumuş bir parça et atıp çiğniyorum.

Ve su istiyor, çay sürahimizi göstererek.

Yüzümü ona çeviriyorum ama eti çayla yıkıyorum, inatçı dostuma (sevgiyle) bakarken yiyip içiyorum. *Çok inatçısın*, *diye* gönderiyorum ısırıklar arasında.

Biliyorum. Söz konusu sen olunca öyle olmak zorundayım. Kendinle ilgilenmiyorsun. Başkalarının ihtiyaçlarını kendi önüne koyuyorsun.

Yapma.

Hemen Bethany ve oğlunun zihnimdeki görüntüsünü çekip alıyor. *Sen açken hissetmediğimi mi sanıyorsun? Bu ikisine yemeğinizi verdiğinizde minnettar olmadıklarını?*

Minnettarlardı! Öfkeyle çiğniyorum. *Olmadıklarını nereden biliyorsun?*

Çünkü o senin kafanın içinde. Yiyeceklerinizi ve giysileriniz için harcadığınız emeği bir kenara bıraktınız çünkü kaybolmuş ve yalnızdınız. Birileri için önemli olmaya ihtiyacın vardı. Yeni bir aile istedin. Artık bunların hiçbirine gerek yok çünkü ben varım. Ben kuru eti çiğneyip ona ters ters bakarken o yanıma geliyor ve parmağıyla çenemi yukarı kaldırıyor. *Ve senden asla bir yemek çalmayacağım.*

Her şeyi yanlış anlamışsın.

Yok, diyor ve ikimiz de doğruyu söylediğini biliyoruz.

Zihin okuyucularla tartışmak berbat bir şey. Çiğnemeye devam ediyorum, diğer ejderhanın kanatlarını çırparak yaklaşmasını izliyorum. Mhal kadar yaralı değil ve ejderhamı daha çok

sevdiğime karar veriyorum. Çok daha tehlikeli görünüyor. Sanki bir şeyler görmüş ve diğer taraftan çıkmış gibi.

Yaralarımı beğenmene sevindim, diyor Mhal o mağrur ve eğlenen ses tonuyla. *Ağzının her gece onların üzerinde olduğunu düşünürsek.*

Şikayet mi ediyorsun? Son kalan etleri yıkamak için çayımı yudumlarken karşılık veriyorum.

Asla. Ağzının üzerimde olması hoşuma gidiyor. Eğer bir şey varsa, cesaretlendiririm.

Bir zihin okuyucuyla tartışmayı kazanamamanızın bir başka nedeni de budur - her şeyi sekse çevirirler.

Mhal'ın düşünceleri eğlenceyle doluyor ve sonra düzgünce önüme geçerek aşk kulübemizin dışını görmemi engelliyor. *Güvende olduklarından emin olana kadar arkamda kal.*

Tabii ki güvendeler. Onlar benim arkadaşlarım. Parmaklarımı yalıyorum.

Salorian'ın eli altında gönüllü olarak yaşayan arkadaşlarınız.

Kraliçenizin de öyle olduğunu eklemeliyim. Düşünceleri öfkeyle ve ardından ihanetle alevleniyor ve duygularını incittiğimi fark ediyorum. O önümde korumacı bir şekilde dururken bile ona arkadan dokunmak için elimi uzattım. *Öyle demek istememiştim.*

Biliyorum. Düşüncelerinde hissedebiliyorum. Her şey yolunda.

Kollarımı beline doluyorum, yanağımı sırtına yaslıyorum. *Onlar gittiğinde, bunu telafi edeceğim.*

Şimdi gitmelerini söyleyeyim mi? diye soruyor Mhal. Düşüncelerimdeki panik parıltısı karşısında eğlendiğini hissettiriyor. Şimdi sadece benimle dalga geçiyor. *Ben sadece şaka yapıyorum, ateşlerim. Geliyorlar. Gerekirse onlarla konuşun, sonra da onları yuvamızdan sonsuza dek kovalayacağım.*

Biri kulübemizin yarım yamalak duvarlarına vururken arkasından bakıyorum. "Merhaba," diye sesleniyor tanıdık bir ses. Bu Rachel ve kalbim sevgiyle çarpıyor. "İçeri girebilir miyiz? Burası biraz rüzgârlı!"

Ben daha soramadan Mhal'ın düşünceleri bana cevap veriyor: Elbette arkadaşlarım içeri girebilir. Rachel'a eşi Jurik eşlik ediyor ve bu da Mhal'ın her an tetikte olacağı anlamına geliyor. Dostumu sıkıyorum ve sesleniyorum. "İçeri gelin!"

Bir an sonra, girişin üzerine eğdiğimiz kapı açılıyor ve Rachel içeri giriyor, gözleri irileşmiş bir halde odada beni arıyor.

"Rachel," diye sesleniyorum mutlulukla, Mhal'dan uzaklaşarak. Arkadaşıma sarılmak için kollarımı uzatıyorum. Rachel'ın pek sarılmayı sevmediğini biliyorum ama bana doğru gülümsüyor ve öne doğru adım atarak bana sarılıyor. Arkadaşımı sıkıca kucaklıyorum ve kucaklaşırken kocaman, yuvarlak bir göbeğin bana baskı yaptığını hissedince şaşırıyorum.

Geri çekilirken aşağı baktım ve Rachel hamileydi. Ağır bir şekilde hamile. Giydiği bol kıyafetlerin gizlediği yuvarlak karnına bakarken şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıyorum.

"Biliyorum," diyor Rachel ve bir eliyle karnını ovuşturuyor. "Gömleğimin altına bir basketbol topu tıkılmış gibi görünüyor, değil mi?"

Ona bakakaldım. "Gerçekten... hamile misin?"

Sırıtıyor. Yüzü dolgunlaşmış, artık eskisi kadar zayıf ve aç değil. Yüzünün bir tarafını kaplayan ve alt dudağını ikiye bölen bir yara izi karmaşası var ama Rachel'ın ifadesini seviyorum çünkü çok

açık, arkadaş canlısı ve tanıdık. "Eğer kastettiğin buysa, dikkat çekmek için numara yapmıyorum."

Oh. "Ben demek istemedim-"

"Biliyorum." Tekrar karnını ovuşturuyor. "Sadece takılıyorum. Bunun şokunu kesinlikle anlıyorum. Drakoni'lerin gebelik süresinin insanlardan çok çok daha kısa olduğu ortaya çıktı. Kim bilebilirdi ki?" Başını eğiyor ve arkasında duran büyük, altın adama bir el sallıyor. "Evet, evet, sen biliyordun. Teşekkürler, tatlım."

Bana çok tanıdık gelen yoğun ve sahiplenici bir bakışla Rachel'ı izleyen Jurik'e bakıyorum. Aynı yoğun bakışı Mhal'ın beni izlerken yüzünde de görmüştüm. Jurik elbette değişmemiş görünüyor; hâlâ her zamanki gibi garip bir şekilde çıplak, saçları gevşek ve omuzlarına dökülüyor. Onu sessizce Mhal'la karşılaştırıyorum ve ejderhamın yara izlerine ek olarak daha asil bir ifadesi var.

Bunu daha mı *çok seviyorsun*? Mhal düşüncelerimi böldü. *Beni mi tercih ediyorsun?*

Tabii ki biliyorum. Drakoni'me dönüp bakıyorum ve hâlâ ona giydirdiğim pelerini taktığını fark ediyorum. Önünü gizlice bağlayıp kapatıyorum ve sonra ona gülümsüyorum. *Bunu giymeye devam et.*

Size ait olana başka kadınların bakmasını istemediğiniz için mi?

Aynen öyle. Ona sahiplenici bir düşünce gönderiyorum ve Mhal'ın zevki zihnimde yuvarlanıyor. Kim demiş ilgi açgözlülüğünü sadece erkekler yapar diye? Mhal'ın evreninin merkezi olmayı ve onun benim olmasını seviyorum. Ve onun da benim ilgimin tadını çıkarmasını seviyorum. Benim sahipleniciliğim onun zihninde deliliğin tehdit ettiği pek çok "pürüzlü" noktayı yumuşatıyor. *İyi olacak mısın*? Ona sessizce soruyorum. *Dışarı çıkıp rüzgarın içine girelim mi, böylece onları daha fazla koklamak zorunda kalmazsın?*

Kokuları düşündüğüm kadar rahatsız edici değilmiş, diye itiraf ediyor. *Yoğun bir şekilde çiftleşmişler ve kovanın kokusu sadece hafif. Seni burada istiyorum, çünkü burası senin en sevdiğin yer. En rahat olduğun yer burası.* Ağzını saçlarıma sürtüyor. *Bana fazla gelirse sana söylerim.*

Öyle olsa iyi olur. Bir an için ona doğru eğildim ve sonra geri çekilip "misafirlerimize" baktım. Kötü bir ev sahibesi oluyorum, dikkatim arkadaşlarım yerine drakoni eşime odaklanmış durumda.

Ama Rachel beni eğlenerek izliyor ve özür dileyen yüz ifadem karşısında elini sallıyor. Sanki aklımı okumuş gibi, "Merak etme," diyor. "Ben de her zaman özel bir sohbetin içinde kayboluyorum. Anlıyorum." Bir elini karnına koyuyor ve etrafına bakarak içeriye doğru birkaç adım atıyor. "Vay canına." Duvarlara astığımız bayraklara, posterlere ve küçük aşk kulübemizi kaplayan lunapark eşyalarına hayranlıkla bakıyor. "Burada tam bir düzen kurmuşsunuz."

"Sanırım üzerinde lunapark treni yazan plastik kupalara pek talep yok," diyorum neşeyle ve kupalardan birini elime alıyorum. "Sen de ister misin?"

"Ben de bir tane isterim," diyor Rachel gülerek. Teklif edilen kupayı alıyor ve yaralı yüzünde parlak bir gülümseme beliriyor. "Vay canına, bu anılarımı canlandırdı. Uzun zamandır buraya gelmemiştim. Bir keresinde annemle babam beni doğum günüm için götürmüştü, biliyorsun."

"Benim de." Bu düşünceye özlemle gülümsüyorum. "Çocukken en sevdiğim yerdi."

"Sanırım buz pateni pistini daha çok sevdim," diye itiraf ediyor Rachel ama kupayı göğsüne bastırıyor. "Buraya yerleşmene ne sebep oldu?"

"Mhal," diyorum kolayca. Daha fazla açıklamaya gerek yok.

Kıkırdıyor. "Bu işe yarar, evet." Rachel elini beline götürerek etrafına bakınıyor. "Sormaktan nefret ediyorum ama bir yere oturabilir miyim? Karnımdaki bu bebek kalçalarımı mahvediyor."

"Oh, Tanrım, elbette." Aşk kulübesinin etrafına saçtığımız sandalyelerden birinin üzerindeki pislikleri temizleyerek ilerliyorum. Kumaş yığınımı topluyorum ve en sevdiğim pembe kanepenin diğer ucuna taşıyorum. "Sen şuraya otur," diyorum ona, bir otelden aşırdığımız büyük, aşırı doldurulmuş kahverengi sandalyeyi göstererek. Pembe koltuğa oturuyorum ve Mhal iğrenç derecede parlak bir pelerin dalgasıyla hemen yanıma çöküyor.

Kıkırdamamak için kendimi zor tutuyorum çünkü o kıyafetin içinde dünyanın en cafcaflı büyücüsü gibi duruyor.

Jurik bir süre bizi izledikten sonra Rachel'ın sandalyesinin yanına çömeliyor ve kolunu sandalyenin bir kenarına dayıyor. Bu sırada Rachel minderlerin içine daha da gömülüyor. "Tanrım, bu sandalye çok güzel. Nereden aldın bunu? Bir tanesini Fort Dallas'a geri götürmek istiyorum. Son zamanlarda bunun dışında oturduğum her şey rahatsızmış gibi geliyor... bu da muhtemelen asla içinden çıkamayacağım anlamına geliyor." Derin bir iç çekiyor ve karnının üst kısmını okşuyor. "Hızlandırılmış hamilelik için üç kez şerefe, değil mi?"

Merakla dudağımı ısırıyorum. "Tam olarak ne kadar hızlandırılmış? Sorabilir miyim? Yoksa ayrıldığımızdan beri zamanın nasıl geçtiğini anlamadım mı?"

Bir an düşünüyor, sonra Jurik'e bakıyor. Gözleri altının çeşitli tonlarıyla dönüyor ve ona cevap verdiğini biliyorum, sonra bana dönüyor. "Yaklaşık iki aylık hamileyim sanırım?"

Çenem düştü.

JENNY

[redacted] karnına bakardım. Çok yuvarlak, çok hamile karnına. Rachel uzun boylu ve ince yapılı, o yüzden bu kadar hamile olması bana delice geliyor.

Halkınız arasında bir kadının çocuk doğurması için normal bir zaman değil mi? Mhal uzanıp saçımın bir tutamını çekiştirerek soruyor. Kolu arkamda duruyor ve pelerininin tekrar açıldığından oldukça eminim ama Jurik'in rahat çıplaklığı Mhal'ınkiyle uğraşmamı biraz aptalca hissettiriyor.

Düşüncelerimi okuyan ejderham, pelerininin bir köşesini gizlice aletinin üzerine geri çekti. *Daha mı iyi?*

Gülümsememeye çalışarak yanağımın içini ısırıyorum. *Teşekkür ederim.*

"Biliyorum," diyor Rachel. "İki ay. Üç civarında doğum yapmamız gerekiyor. Neyse ki ateş püskürtme ve şekil değiştirme olayı onlar büyüyene kadar gerçekleşmiyor." Eşine tekrar bakıyor. "Kendi dünyalarında bir çeşit geçiş töreni."

Ateşlerini alan Mhal kabul *ediyor*.

Vay canına. Bebekler söz konusu olduğunda ateş püskürten ya da şekil değiştiren canlıları düşünmemiştim bile. Hamile kalırsam iç organlarımda yaratacağı tahribatı hayal edebiliyorum ve endişeyle karnıma dokunuyorum. "Sanırım bu... iyi bir şey?"

"Karnımda kocaman, hareketli bir bebek olduğuna göre? Ben öyle düşünmek istiyorum." Rachel kıkırdıyor. Kolunun kütüğüyle karnını ovuşturuyor. Bana elini Yarık'ın ortaya çıkışını takip eden kaos ve ayaklanmalarda kaybettiğini söylemişti. Yine de eksikliğini hissettiğini asla anlayamazsınız çünkü tek eliyle pek çok insanın iki eliyle olduğundan daha becerikli. "Ama ben mutluyum."

"Sevindim." Ona gülümsüyorum çünkü gerçekten de mutlu görünüyor. Rachel beni her zaman kavgacı ve dirençli biri olarak etkilemiştir ama şimdi... oturmuş görünüyor. Hatta ışıl ışıl. Kendine ve etrafındaki dünyaya son derece güveniyor. Ve uzanıp Jurik eline dokunduğunda, bu beni onun adına mutlu ediyor. Huzuru ve neşeyi bulmuş -bu dünyada zor bulunan iki şey. "Siz ikiniz harika ebeveynler olacaksınız, bunu biliyorum."

Sırıtışı genişliyor. "İster inanın ister inanmayın, buraya bebeklerden konuşmaya gelmedik. Ya da en azından bebeğimiz hakkında."

Duraksadım, kafam karıştı. "Yapmadın mı?" Burada olması için bir neden düşünemiyordum ve bir yanım, ben de hamile kalırsam ne beklemem gerektiğini bileyim diye hamileliğini bana bildirmek için mi uğradığını merak ediyordu. Ben... Mhal'ın bebeğine hamileyim. Kendi ailemiz. Bu fikir hoşuma gitti ama buranın bebek büyütmek için doğru yuva olacağından emin değilim. Akan bir su ve yağmur yağdığında akmayan bir çatı isterdim.

Bebek istiyor musun? Mhal'ın düşünceleri benimkileri delip geçiyor, gürleyerek ön plana çıkıyor.

I

sana bir tane vereceğim. Ben sana bir düzine vereceğim.

Hâlâ çiftleşme ve birinin diğer yarısı olma fikrine alışmaya çalışıyorum. Bunun benim için olacağını hiç düşünmemiştim, külot programına katıldığımda bile. Bize ne için orada olduğumuzu söylediklerinde bile. Bu benim için pek mümkün görünmüyordu. Ancak son birkaç hafta içinde pek çok şey değişti ve ben de bu fikri düşünmeye başladım. Çocuk sahibi olmak ister miydim? Hamile olmak ve Rachel gibi parlamak ister miydim? Bu dünyada hiç hastane ve çok az doktor olsa bile mi? Okullar olmasa? Çok az medeniyet olsa bile mi?

Sanırım hâlâ isterdim. Böyle bir dünyaya çocuk getirmek bencillik mi bilmiyorum ama sahip olduğum her bebeği çok severdim ve Mhal'ın da seveceğini biliyorum. Bana karşı özenli ve şefkatli, her zaman ne isteyebileceğime dair çok dikkatli ve düşünceli. Kendi içinde "kaybolduğunda" bile kokumu tanıyor. O da gittikçe iyileşiyor. Savaş formundayken bile zihnindeki kaos eskisi kadar kötü değil.

Sana çocuklar verirdim, diyor bana, düşünceleri ateşli ve sahiplenici. *Artık sana sahip olduğum için bundan daha büyük bir mutluluk olamazdı benim için.*

Ona gülümsüyorum ve elimi onunkinin içine kaydırıyorum, parmaklarımız birbirine geçiyor.

Rachel sandalyesinde hafifçe öne doğru eğildi. "Şimdiden hamile olup olmadığını sormak için iyi bir zaman."

Ona göz kırpıyorum. Mhal ve bebeklerle ilgili düşünceler o kadar dikkatimi dağıtmıştı ki konuşmamızı unutmuştum. "Ben mi? Hayır... Sanmıyorum."

"Ama emin değilsin?" Rachel bana meraklı bir bakış attı.

"Hiç düzenli olmadım," diye itiraf ediyorum. "Bunu biliyorsun. En ufak bir stres bile bir ya da iki ayı atlamama neden oluyor."

"Doğru. Şimdi hatırladım." Parmaklarını sandalyenin kollarına vuruyor. "Ben ve Manda senkronize olmuştuk ama sen hiç olmamıştın. Hmm. Mhal son zamanlarda kokunun değişip değişmediğini söyledi mi? Eğer hamileysen, senden önce kokusunu alabilecektir."

Koltuğumda doğrulup elini daha sıkı sıkıyorum. "Bana mı soruyorsun?"

"Mhal'a soramam Jenny. Drakoniler sadece eşleriyle ya da diğer drakonilerle konuşur ve Mhal Jurik'le hiç konuşmaz." Bana sıkı bir gülümseme veriyor. "Ona Jurik'in Azar yüzünden burada olmadığını ve kimsenin onun zihnini ele geçiremeyeceğini söyleyebilirsin."

Ona hiçbir şey söylemiyorum. "Jurik'le konuşmak istemiyorsa, bu onun hakkı. Kimseye güvenmediği için onu suçlamıyorum." Başımı sallıyorum. "Jurik'e hayatın pahasına güvendiğini biliyorum, ben de sana hayatım pahasına güvenirdim ama Mhal'ın durumunu da anlamalısın. Siz hâlâ kalede yaşıyorsunuz."

Mhal'ın düşüncelerinde bir merak ve gurur duygusu var. Rachel'la konuşmamı dinliyor ve bir şeyleri aktarmayı reddetmem hoşuna gidiyor. *Beni savunuyorsun. Sen gerçekten de iyi ve vahşi bir dostsun.*

Tabii ki seni savunuyorum. Sen bana aitsin, ben de sana, unuttun mu?

"Peki, ona hamile olup olmadığını sorabilir misin? Jurik ve beni bu işin dışında tut." Beni inceliyor.

"Yüzün daha dolgun, ama bunun sebebinin yük taşıman mı yoksa tüm yemeklerini nankörlere dağıtmayı bırakman mı olduğuna karar veremiyorum."

Rachel her zaman biraz açık sözlü olmuştur ama bunu duymak beni utandırdı. "Nankör değiller.

Bethany'nin zor bir durumu var."

"Bu arada zor bir durum seçti. Ve seçmeye de devam ediyor. Kantinde kumar oynamayı ailesini beslemekten daha çok seven bir koca. Onun seçimleri bunu sizin sorununuz yapmaz."

Mhal bana *arkadaşının haklı olduğunu* söyledi. *Bütün yemeklerini dağıtmandan hoşlanmadım. Yiyecek ve güvenlik için değilse neden kendini Salorian'ın kontrolü altına sokasın ki?*

Sen de mi!

Ben her zaman senin beslenmenden yana olacağım, diyor Mhal. Kolunu koruyucu bir şekilde omuzlarıma doluyor ve beni kendine doğru çekiyor, sessiz bir özür olarak başımın tepesine bir öpücük konduruyor. *Eğer bu diğer dişiyi bir daha görürsen, ona yemek vermeyeceksin. Gerekirse onun için avlanacağım ama önce senin karnın doyacak.*

Tamam, *tamam,* homurdanıyorum. *O zaman hamile olup*

olmadığımı sormama gerek var mı? Hamile değilsin. Olsaydın

bilirdim. Kokun değişirdi.

Rachel da öyle dedi. Arkadaşıma bir bakış attım. "Hamile değilim." Yüz

ifadesi aydınlanıyor. "Olmak ister misin?"

"Um...ne?"

"Bu bir arkadaş için garip bir istek ama... hamile kalmana ihtiyacım var." Rachel yüzünü buruşturur. "Aslında buna ihtiyacım var. Hepimizin ihtiyacı var."

JENNY

Onu doğru duyduğumdan tam olarak emin değilim. "Özür dilerim... Ne?"

"Bir bebeğiniz olmalı." Rachel bize işaret ediyor. "Sen ve Mhal. Ve sana ihtiyacımız var.

kaleye geri dönün."

"Bize bunu soramazsın," diye gürlüyorum, böyle bir konuyu açmasına bile şaşırarak.

"Hangi kısım? Kale kısmı mı, bebek kısmı mı? Sanırım kale kısmı benim için biraz bencilce. Seni geri istiyorum çünkü arkadaşlığını özledim ve orada güvende olacağını düşünüyorum."

Konuyu değiştirmeye mi çalışıyor? Bize söylediği her şey kafamı karıştırıyor. Kaleye geri mi dönelim? Çünkü bizi orada mı istiyor? Uzanıp Mhal'ın elini tutuyorum. "Salorian Lordu Azar kaleden ayrıldı mı?"

Rachel küçük bir iç geçirdi. "Yani onun bir Salorian olduğunu mu anladın? Mhal'ı nasıl köleleştirdiğini düşünürsek, sanırım bu kesin. Hayır, hâlâ orada. Ne yazık ki, sanırım onun zavallı kıçına yapışıp kaldık." Bir el sallıyor. "Ama o sizin için bir sorun teşkil etmeyecek."

Sorun değil mi? "Mhal'ı köleleştirdi." Kelimeleri ısırarak çıkarıyorum, onun rahatlığı karşısında şok oluyorum. "Onu nasıl savunabilirsin?"

Arkadaşım yine başını sallıyor. "Onu savunmuyorum. Bence o pisliğin teki. Ama sen ve Mhal bağlı olduğunuz için onu ele geçiremez. Dahası, onun kaleye dönmesini bir zombiden daha çok istiyor, bu yüzden ona bir daha dokunmaz. Devralması için yeni bir ejderha bulur ve Mhal'ı yalnız bırakır." Nazikçe titriyor ve karnını tekrar ovuşturuyor. "Kulağa onun tarafındaymışım gibi geldiğini biliyorum ama yemin ederim değilim. Onu senden daha fazla sevmiyorum. Kaleyi koruduğunu ve işleri yürüttüğünü biliyorum ama bu onun iyi bir adam olduğu anlamına gelmez. Ben onu... gerekli bir kötülük olarak görüyorum."

Ve sanki bu düşünce onu iğrendiriyormuş gibi yüzünü buruşturuyor.

Tamamen kayıtsız kalan Jurik'e bakıyorum. Ne düşündüğünü anlamak imkânsız. Ara sıra Rachel'a dokunması dışında ifadesini boş, gözlerini nötr tutuyor. Belki de haftalardır Mhal'ın etrafında olduğum için bana bu kadar sarsıcı geliyordur. Onun her düşüncesini hissedebiliyorum, bu yüzden o kibirli bakışını takındığında bile ne düşündüğünü biliyorum.

Kibirli olduğumu mu düşünüyorsun?

Ona doğru dönüyorum. *Sadece burnunun ucuyla bana baktığında. Günde yarım düzine kez yaptığın gibi.* Düşüncelerimi alaycı hale getiriyorum. *Kibirliliğini seviyorum.*

Burnunun ucuyla bana bakıyor, yüzünde o mağrur ifade. Bunu kasıtlı olarak yaptığını biliyorum... ve sonra düşünceleri aptallıktan ciddiliğe dönüşüyor. *Kaleye geri dönmek istemiyorum.*

O Slavelord'un yakınında olmak istemiyorum.

Seni suçlamıyorum. Ve geri dönmeyeceğiz. Senden bunu istemezdim. Zihnimdeki koruyuculuğu hissetmesine izin verdim. *Özür dilese de umurumda değil, geri dönmeyeceğiz.*

Rachel'a bunu söyledim. "Sen benim arkadaşımsın ve sana değer verdiğimi biliyorsun ama Mhal'ı tekrar o duruma sokmayacağım. Geri dönmeyeceğiz. Azar'ın sorumlu olmasının doğru olduğunu düşünmüyorum. Ejderhaları yakalayıp akıllarını almasının da doğru olduğunu düşünmüyorum." Başımı sallıyorum, elim Mhal'ın kalçasında. "Dallas Kalesi'ni koruduğunu biliyorum ama bunu yapmanın daha iyi bir yolu olmalı."

"Söylediğin her şeye katılıyorum," diyor Rachel, sesi makul. "Ve bunun beni bir pislik yaptığını biliyorum ama yine de geri dönmeni istemek zorundayım."

Sana söylemediği bir şey var, Mhal beni bilgilendiriyor. *Jurik'le konuşmam gerekiyor mu?*

Elim kalçasında sıkılaşıyor. Mhal'ın diğer ejderhalarla konuşurken ne kadar şüpheci olduğunu biliyorum. Başından geçenlerden sonra onu suçlamıyorum. *Suçlamana gerek yok. Onu görmezden gel. Sadece benimle konuşmalısın.*

Ona güvenmiyorum, Mhal itiraf ediyor. *Sadece sana güveniyorum. Birkaç kez elini uzattı ama ben onu ittim. İhanet etmektense sessizliği tercih ederim.* Düşüncelerinde soğuk ve acı bir ton var.

Bu bende ona sarılma isteği uyandırıyor. Zavallı ejderham. Sadece hayal edebiliyorum. Rachel'la yüzleşirken bile ona sevgi dolu, koruyucu bir düşünce gönderiyorum. "Mhal geri dönmeyecek ve onu suçlamıyorum. Ve eğer buraya bize bunu söylemek için geldiysen, vaktini boşa harcıyorsun."

Rachel'ın yüz ifadesi sempatikleşir. "Biliyorum. Ama birinin sana gerçeği söylemeyi hak ettiğini düşündüm. Çünkü hoşuna gitmeyecek ama duymaya ihtiyacın var. Ve bir kez duyduğunda, geri geleceksin."

"Yanılıyorsun-"

"Keşke olsaydım." Rachel aniden çok yorgun görünüyor. Yüzü gerilmiş bir halde tekrar karnını ovuşturuyor ve Jurik uzanıp büyük, koruyucu bir eli karnının tepesine koyuyor. Birbirlerine bakıyorlar ve sonra bana dönüyor. "Keşke bunların hepsi kafamın içinde olsaydı. Güven bana. Ama değil." Elini Jurik'in elinin üstüne koyuyor. "Keşke ben de kaçabilseydik. Jurik'le çiftleştiğimiz anda kaleyi arkamda bırakmaz mıydım sanıyorsun? Her lanet gün kaçmayı hayal etmediğimi mi sanıyorsun? Gwen'in yapmadığını mı sanıyorsun?"

Bunu duyduğuma şaşırdım. "Ben... Gwen'in onun arkadaşı olduğunu sanıyordum." Uzun boylu, zayıf, siyah kadını ve ejderhasını düşünüyorum. Rachel Jurik'le çiftleşmeden önce ortaya çıkmışlardı ve o zamandan beri kafamda Azar'la ilişkilendiriliyorlar. "Öyle değiller mi?"

Rachel güler, sesi alaycıdır. "Bence Gwen ondan benden daha çok nefret ediyor olabilir. Ama gerçekten güçlü bir görev duygusu var. Dünyanın tekrar yok olduğunu görmek istemiyor." Jurik'e doğru bakıyor. "Özellikle de her an doğum yapmak üzereyken."

Hamile mi? "Bu bebekler de neyin nesi?"

Mhal bana *henüz doğum yapmadığını* söyledi. *Hissederdim.*

Şaşkınlıkla arkadaşıma bakıyorum ama o bu konuda bir açıklama yapmıyor.

Rachel'ın yüzündeki yorgun ifade derinleşiyor. "Sana söyleyeceğim şeyden nefret edeceksin ama arkadaşın olarak bilmeyi hak ettiğini düşünüyorum. Buradaki büyük böcekleri gördün mü? Ev kedisi büyüklüğünde olanları?"

Omurgama bir ürperti yayılıyor. Devasa böcekleri düşünerek olduğum yerde donup kalıyorum. Geçen gün korkuluklara oturup beni izleyen böceği... Sanki bir şekilde burada olduğumu biliyormuş gibi. Sanki beni takip ediyorlarmış gibi.

Korku geri döner. Korku, her zaman rüyalara eşlik eden o yağlı, iğrenç hisle birlikte. Asla temiz olamama hissi. "Onları gördün mü?"

İç çekiyor. "Kim yapmadı ki? Son zamanlarda kalenin her yerindeler. En kötüsü de nereden geldiklerini biliyorum."

"Yarık mı?" diye sordum. Bu daha önce düşündüğüm bir şey değil ama cevap aklıma geldiği anda biliyorum. Yarıktan geliyorlar. Bir şekilde. Tıpkı drakonilerin yaptığı gibi, böcekler de uçarak geliyor ve burayı evleri haline getiriyorlar. Hailey'nin cesedinin zihnimdeki görüntüsü geri geliyor ve dehşetle ürperiyorum.

"Nereden biliyorsun?" Rachel şaşırmış görünüyor.

"Sadece bir tahmindi." Mhal'ın bacağına yapışıyor, onun sessiz varlığından güç alıyorum. Normalde düşünceleri benimkilerin üzerinde olurdu ama Rachel geldiğinden beri çok sessiz. "Ben de onları rüyamda gördüm."

Rachel hemen gerilir. Tekrar karnına dokunuyor ve öne doğru eğiliyor. "Hamile olmadığına emin misin?"

"Hayır. Neden?"

"Çünkü hamile kaldığımdan beri Rift'le ilgili rüyalar görüyorum." Jurik'in elini sıkıyor. "Gwen de öyle. Bebekler yüzünden." Öne, sandalyenin kenarına doğru kayıyor. "Rüyalarında ne gördün?"

Dudaklarımı yalıyorum, çünkü kemik gibi kurumuşlar. "Böcekler. Bir sürü böcek. Rüyamda uyandığımda odamdaydım ve onlar oradaydı. İçeri girip yatağımın etrafını sarıyorlardı. Duvarları, her yüzeyi kaplamışlardı. Her yeri. Sanki hep beni izliyorlarmış gibi hissederdim. Bana bakıyorlardı. Ve bana hissettirdikleri..."

"Kirli mi?" Rachel soruyor. Başımı sallıyorum.

Tekrar arkasına yaslanıp Jurik'e endişeli bir bakış atıyor. "Böcekler hakkında gördüğüm kadar rüya görmüyorum."

"Ne gördün?" Boş boş yankıladım. Bununla ne demek istedi?

"Rift'te." Bana gergin, garip bir gülümseme veriyor. "Jurik ve ben Yarık'a uçtuk çünkü Azar'ın söylediklerine inanmadım."

"Peki ne gördün?" Soruyorum ama midem bulanıyor. Sanki cevabını zaten biliyor gibiyim.

Rachel titriyor. "İnsan ya da drakoni değil. Bu başka bir şey. Şeytani bir şey. Belirsiz kavramlar dışında onu nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum ama böcekleri dışarı gönderiyor. Sanki onun casusları gibiler. Onları keşif yapmaları ve bir şeyleri kontrol etmeleri için gönderiyor ve bu yüzden sizi bu kadar doğal olmayan ve hasta hissettiriyorlar. Bizim dünyamızdan değiller. Ya da bizim

boyutumuzdan. Bu açık bir yara, Yarık. Ve açık bir yaraya ne olur biliyor musun?"

"Enfeksiyon kapıyor," diye fısıldıyorum.

"Evet. Ve şu anda içeri girmeye çalışan bir parazitimiz var."

Sözleri tüyler ürpertici. Bethany ve oğlunun böcekleri yediğini düşünüyorum. Onları görmenin bile beni ne kadar hasta ettiğini düşünüyorum ve gökyüzünde başka bir şeyin, ürpertici ve şeytani bir şeyin bizi izlediğini hayal ediyorum. Rüyalarımı istila eden ve orada da beni izleyen bir şey ve ürperiyorum.

Mhal'ın eli koruyucu bir hareketle enseme gidiyor. Beni kendine doğru çekiyor ve ben de kollarının rahatlığına ihtiyaç duyarak memnuniyetle ona sarılıyorum. *Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Tıpkı rüyalarındaki gibi, seni koruyacağım. Seni her zaman koruyacağım.*

Başımı sallıyorum ama içim rahat değil. Bu sadece benden ya da Mhal'dan daha büyük bir şeymiş gibi geliyor. O beni koruyabilir, bundan hiç şüphem yok. Ama zihnimde Yarık'ı, gökyüzündeki büyük, titreşen, açık yarayı canlandırmadan edemiyorum. Bir gün yırtılıp açılan ve her şeyi değiştiren yara. "Sence gerçekten bir şey gelecek mi?"

"Biliyorum," diyor Rachel. "Bu yüzden hâlâ kaledeyiz. Bu yüzden Azar'ın ejderhalarını şimdilik elinde tutmasına izin veriyoruz. Adamı sevmiyorum -yarın bir uçurumdan düşse muhtemelen alkışlardım- ama ona ihtiyacımız var."

Yüzümü buruşturuyorum. "Ona neden ihtiyacımız olsun ki? Sen ve Jurik Dallas Kalesi'ni koruyabilirsiniz. Kimsenin köleleştirilmesine gerek yok-"

Rachel başını sallayarak sözümü bitirmeden sözümü kesti. "Anlamıyorsun Jenny. Bu Dallas Kalesi'nden daha büyük bir şey. Sadece biz değiliz. Tüm dünyayı ilgilendiriyor. Kulağa çılgınca ve aptalca geldiğini biliyorum ama herkesi kurtarmak için bebek yapmalıyız."

Kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. "Haklısın. Kulağa çılgınca geliyor."

Ağzı seğiriyor. "Keşke komik olsaydım ama çok ciddiyim. Hamile kalmalısın çünkü dünyanın senin bebeğinin yardımına ihtiyacı var. Elde edebileceğimiz tüm yarı-drakoni bebeklere ihtiyacımız var."

"Bebekler," diye yankıladım. "Buraya gerçekten bebek yapmamızı söylemeye mi geldin?"

Güçlü isimlerle doğuyorlar, diyor Mhal aniden.

Doğrulup arkadaşıma bakıyorum. *Ne demek istiyorsun?*

Bebekler. Benimle konuşanlar, bana konuşmamamı söylediklerin. Eşimin bakışları şaşırtıcı derecede net, saçma sapan konuşmasına rağmen gözleri canlı altın rengi. *Güçlü isimleri ve güçlü zihinleri var. Salorian bunu kullanmak isteyecektir. Zeki biri ve imparatorluğunu genişletmek için her şeyi yapacaktır.*

Bu pek güven verici değil. "Tüm bunların bebeklerle ilgili olduğuna inanamıyorum."

"Bu doğru," diyor Rachel bana. "Kulağa saçma geldiğini biliyorum ama yarı insan, yarı drakoni olan bebeklerin bir tür ekstra güçlü zihin bağlantısı var. Azar hepsinin birlikte çalışıp Yarık'ı kapatabileceğini düşünüyor."

Bebekler. Kulağa gülünç geliyor. Ama arkadaşımın bana bakışı son derece ciddi. Rachel bir

şakayı uzun süre taşıyacak biri değil, o yüzden buna inanıyor olmalı.

"Paniğe kapılmadan önce," diyor Rachel. "Sana ne bildiğimi ve neye dayanarak çalıştığımı söyleyeyim. Sen

Çocuklar seçimlerinizi buna göre yapabilirsiniz. Mhal Jurik'le konuşmak isterse Jurik onunla düşüncelerini paylaşmaya hazır. Eğer istemiyorsa, bunu da anlarım. Savunmasız bir konumdasınız." Bize bakarken bakışları net ve dürüst. "Kabul etmesi zor ama yardımınıza ihtiyacımız var ve neden istediğimizi anladığınızda herkes için doğru kararı vereceğinizi umuyorum."

Mhal'a dönüyorum ve kalçasını biraz sıkıyorum.

Eee? Jurik'le konuşmamı ister misin?

Nasıl rahat ediyorsan öyle yapmanı istiyorum. Eğer onunla konuşmaya hazır değilsen, konuşmak zorunda değilsin. Yeterince basit. Ben senin tarafındayım.

Elimi ağzına götürüyor ve tenime bir öpücük konduruyor. *Eğer bu bir tuzaksa, geri dönmeme yardım edecek misin?*

Eğer bu bir tuzaksa, ilgili herkesi yok edeceğim, ona şiddetle söz veriyorum. *Çok kana susamış*. Onun adına bu kadar vahşileşmem hoşuna gidiyor. *Hem de çok.* Ve Mhal'ın düşüncelerini Jurik'e açtığı anı hissedebiliyorum.

MHAL

Tonun dünyası bana bir şey öğretti - bu dünyanın bana dayattığı her şeye zihinsel olarak "kapalı" kalmak, kendimi açmaktan çok daha kolay. İki bacaklı formumdayken Eşim yanımdayken ve onun düşünceleri benimkilere karışırken, dünyanın geri kalanını dışarıda bırakmak çok kolay. Kendiminkine dokunan drakoni zihinlerini, zihnimin kenarlarına doğru bağırmaya çalışan çocukları görmezden gelmek. Onları uzaklaştırıp sadece Jenny'ye odaklanıyorum.

Ve şimdi kendimi açılmaya zorlamak zorundayım. Eskiden olduğum gibi olmak için... artık zar zor hatırlayabildiğim bir zamanda.

Ama eşimin kafası karışık ve mutsuz. Arkadaşlarına güvenmek istiyor ama onlar ona korkunç, karanlık şeyler anlatıyorlar ve benden ona güven vermemi istiyor. Onun için gerçeği bulmamı. Bunu Jurik'le zihinlere dokunarak yapabilirim, kendimi tekrar riske atmam anlamına gelse bile.

Onun için kendimi her zaman riske atacağım, bu yüzden cevap kolay.

Kanatlarımı açmaktan, merkez benliğimin etrafına ördüğüm zihinsel duvarları indirmekten daha kolay. Bunu yaptığım an, sanki rahatlamış gibi hissediyorum. Gevşemiş. Rahat.

Ve yine de... hala aklımda. Hala Mhal. Hâlâ kendim.

Jurik beni dürtüyor, zihinlere dokunmak için sessiz bir istek. İçgüdülerim tedirginlikle alevlense de, bunun bir tuzak olabileceğinin, Salorian'ın şu anda bile geri dönmeye çalışıyor olabileceğinin farkında olarak kendimi bağlantıya izin vermeye zorluyorum.

Ben onunla *değilim*, diyor Jurik ve düşüncelerinde doğruluk payı var. *Zihnimi araştırın. Doğruyu söylediğimi göreceksiniz.*

Düşüncelerini zorluyor ve araştırıyorum. O da benim gibi, geçmişi söz konusu olduğunda dağınık, ancak eşi ve taşıdığı çocuk konusunda tamamen odaklanmış durumda. İnsan kovanı, dişisinin benimkine söylediği gibi, Salorian'ın insanlar üzerindeki efendisi, onları hizada tutuyor ama aynı zamanda Yarık için de endişeleniyor. Oradaki kötülüğün uzandığını hissetti ve eşinin rüyalarında da bunu hissetti. Bana zarar vermek istemediğine ikna olduğumda, beni çocuklara doğru yönlendiriyor. *Onlarla konuştun mu?*

Benim zihnime dokundular ama ben onları ittim. Eşim bundan hoşlanmadı. Bunun bir tuzak olduğundan endişelendi.

Onlar bebek, diye yanıtlıyor Jurik. *Bu dünyadan doğmuş güçlü isimleri olan bebekler. Bizim zihinlerimiz bu topraklar tarafından dağılmış ve bağlanmış durumda ama onlarınki öyle değil. Onlar sayesinde Yarık'tan gelmeye çalışan her neyse onunla savaşabileceğiz. Bu yüzden eşinizden bir çocuk sahibi olmalısınız. Bu güçlü çocukları yapmak için tüm çiftleşmiş drakonilerin üremesine*

ihtiyacımız var.

Bunu nasıl yapacaklar? Ben sorarım. *Onlar sadece çocuk.*

Sallavatri ya da Luminoura ile tanışmalısın. Onlar size gösterecektir. Onun düşünceleri kolaydır. *Biz yapmayız*

kötü nedenlerle sizi insan kovanına geri çekmeye çalışıyor. Rachel arkadaşını yanında istiyor ki birbirlerine destek olabilsinler. Eşini önemsiyor ve onu ailesi olarak görüyor.

Yüzünde endişeli bir ifadeyle beni izleyen Jenny'ye bakıyorum. Yüz hatlarımı inceliyor, araya girip beni korumak için bir neden arıyor ve zihni benimkinin kenarında titreşiyor, benim için orada olduğunu, benim onu koruduğum kadar onun da beni koruduğunu sessiz bir şekilde hatırlatıyor.

Ona sessiz bir sevgi patlaması gönderiyorum. *Ateşlerim. Her şey yolunda mı?*

Jurik ile konuşuyorum. Her şey söyledikleri gibi. Yarık'ta şeytani bir şey var ve bu dünyayı korumak için çocuk yapmamızı istiyorlar. Bebekler güçlü zihinsel güçlerle doğuyorlar ve eğer onlardan yeterince yaparsak, Yarık'tan gelmeye çalışan şeyi, rüyalarımıza uzanan şeyi durdurabileceklerine inanıyorlar.

Zaten çocuğumuz Rachel'ı rüyalarında korumaya çalışıyor, diye ekliyor Jurik, düşüncelerimin sınırlarını dinleyerek. *Bir çocuk eşiniz için de bunu yapardı.*

Jenny'yi daha da fazla koruyabilme düşüncesi, ondan bir çocuk yapma, bir aile kurma fikri kadar çekici. Ama eğer sadece kullanılacak bir araçsa değil. *Saloryalı benim bir araç olduğumu düşündü ve bana bir hiçmişim gibi davrandı. Bir çocuğu böyle bir hayata zorlayamazdım.*

Jurik *yara izlerine* dikkat çekiyor. *Bizim dünyamızda bir savaşçı mıydın?*

Ona *Kraliçe'nin Muhafızı olduğumu* söyledim. Pek bir şey hatırlamıyorum ama zihnimde bu unvan büyük bir onurla ilişkilendiriliyor... Bir Salorian'ın zihnime girmesine izin verdiğim için benden alınan onur. *Bu konuda konuşmak istemiyorum*, diyorum ona ve düşüncelerimi kapatıp onu dışarı itiyorum.

Jurik gözlerini kırpıştırıyor, bu benim kovulduğumu anladığını gösteren tek işaret. Arkadaşına dönüyor, hava onların sessiz iletişimiyle ağırlaşıyor.

Her şey yolunda mı? Arkadaşım bana soruyor. Jenny'nin düşünceleri şiddetle doluydu. *Kız tekmelemem mi gerekiyor?*

Sorun yok. Şimdilik onunla konuşmam bitti. Burnumun ucuyla küçük gruba bakıyorum, sonra ayağa kalkıp uzaklaşıyorum. Düşüncelerim eşime dokunmaya devam ediyor, ondan memnun olduğumu bilmesini sağlıyorum ama arkadaşlarıyla oturmayı bıraktım. Onların kokuları yuvamıza sinmiş durumda ve Jurik'in düşünceleri sanki onunla tekrar konuşmamı bekliyormuş gibi açık ve çıplak.

İstemiyorum. Bir Kraliçe Muhafızı...şey, bilmiyorum. Ama o benim dengim değil ve bana ne yapmam ya da yapmamam gerektiğini söylemesinden hoşlanmıyorum.

Kendi adıma karar vereceğim, bana dayatıldığı için değil.

KADINLAR bir süre daha konuşuyorlar, Jenny'nin dikkati dağılmış düşünceleri aklıma girip çıkıyor. Arkadaşını gördüğü için mutlu ve bebek hakkında birçok soru soruyor. Kovandaki başka bir arkadaşı hakkında sorular soruyor ve bu arada elindeki artıklarla arkadaşının bebeği için kıyafet yapmayı planlıyor.

Jurik'in eşine renkli pelerinlerinden birini veriyor ve her iki dişi de renkler karşısında yüksek sesle mutlu sesler çıkarıyor.

Jenny onunla birlikte olmaktan hoşlanıyor. Mutluluğu, Jurik'in eşinin getirdiği haberlerden duyduğu şaşkınlık ve endişeyle savaşıyor.

Arkadaşıma *bu anın tadını çıkarmasını* söyledim. *Başka şeyleri daha sonra düşüneceğiz. Şimdilik arkadaşınla birlikte ol.*

Böylece konuşuyorlar ve arkadaşımın tercih ettiği aromalı suyu içiyorlar ve Jenny bir sürü atılmış şeyi bir pakete tıkıştırıyor ve arkadaşının bunları kendisiyle birlikte geri götürmesi için ısrar ediyor. Onun bu çabası beni çok eğlendiriyor - Jenny değer verdiği kişilere özen göstermeyi seviyor, bu tüm plastik kupalarımızı arkadaşıyla birlikte geri göndermek anlamına gelse bile.

Daha fazlasını alabiliriz, diyor Jenny bana neşeyle. Arkadaşıyla ilgilenmek onu mutlu ediyor ve bu yüzden beni de memnun ediyor. Jurik'in bana açık bir notla birlikte zihinsel bir veda dokunuşu göndermesiyle ayrılıyorlar. Tekrar ulaşırsam ve menzilindeyse, iletişimi memnuniyetle karşılayacaktır.

Kraliçe'nin Muhafızı olmasa ve dolayısıyla benim dengim olmasa bile, sanırım bu onun nezaketi.

Jenny yanıma geliyor ve Jurik'in savaş formuna geçişini ve eşini kürek kemikleri arasına bağlanmış koltuğa nazikçe yerleştirişini izlerken onu yakınımda tutuyorum. Karnındaki çocukla hantal olsa da ayağa kalkmayı başarıyor ve Jurik sabırla beklerken daha fazla kayışla uğraşıyor.

Ne yapıyorlar? Jenny'ye soruyorum.

Sanırım emniyet kemeri kullanıyor. İlginç bir konsept. Düşünceleri, eğer binmesi gerekirse birkaç sağlam kemeri bir araya getirip sırtıma nasıl oturtabileceğiyle ilgili. *Tabii bana izin verirsen.*

Neden sana izin vermeyeyim?

Jenny'nin düşüncelerinde eğlence kıvrılıyor. *Bazen kim olduğumu unutuyor musun? Ah.*

En azından göğüslerimle oynayana kadar. Sonra hemen hatırlıyorsun.

Bu tür hatırlatmalarda bir *sorun görmüyorum*, diye takılıyorum, eşimin alnına dökülen bir tutam saçını geriye doğru tarayarak. *Belki de sırtıma oturup göğüslerinle oynamalısın ki dikkatim hep senin üzerinde kalsın.*

Zihnindeki imge aramızda dolaşırken kahkahalar atarak homurdanıyor.

Böyle anlarda başkalarına ihtiyacım olmuyor. Sadece Jenny'me, onun büyüleyici zihninin benimkine dokunmasına, burnuma gelen kokusuna ihtiyacım var. Dünyanın geri kalanı umurumda değil. Bu andan başka hiçbir şey umurumda değil.

Ben de mutluyum, Jenny beni gönderiyor. *Ama Mhal, endişeleniyorum. Ya Yarık konusunda haklılarsa? Rachel yalan söylemez, yani gerçekten büyük bir şeyin yaklaştığına ve bunu sadece çocukların durdurabileceğine inanıyor. Onun küçük oyunlarına alet olmak istiyor muyuz?*

Bilmiyorum. Kendi çocuğumuz olmasını istiyorsak bu bir oyun mu?

Bana bakıyor, gözleri parlıyor. *Bir aile düşüncesi hoşuma gidiyor, ama bu yere bakıyorum ve bunu neden birine yapayım ki diye düşünüyorum. Neden onları bu dünyaya getireyim ki? Belki de eskiden nasıl olduğunu hatırladığım içindir. Her şey çok harika ve kolaydı.*

Pişmanlık düşüncelerimi dolduruyor. *Ama şimdi değil.*

Hayır, kolay değil. Dönüyor ve kollarını belime doluyor. *Ama sen varsın ve bu her şeyi daha iyi yapıyor.*

Bir çocuk bize sahip olabilirdi, belirtiyorum.

Yani bir tane istiyorsun?

Ben de senin gibiyim, bir ailem olsun istiyorum. Çocuklarım ve eşimle dolu bir yuva. Onları bu dünyaya getirebilir miyim? Bunu dikkatlice düşündüm. *Benim gibi zihin karmaşasından etkilenmeyeceklerini bilseydim, o zaman evet. Bunun kötü bir dünya olmadığını, sadece çok farklı bir dünya olduğunu ve drakoni için yaratılmadığını öğreniyorum. Ama bir çocuk? Evet, bu dünyaya bir çocuk getirirdim, çünkü onu korur ve ona bakardım, sen de öyle yapardın.*

Ama ya işler daha da kötüye giderse? Ya Rachel'ın dediği gibiyse ve Yarık enfeksiyon kapmış bir yaraysa? Bunu nasıl düzelteceğiz? Dedikleri gibi yapıp sırf işimize yarayacak diye çocuk mu yapacağız?

Bilmiyorum. Uyuyacağız ve sabah nasıl hissedeceğimize bakacağız.

Başını sallıyor ve yüzünü göğsüme yaslıyor, düşünceleri kafa karışıklığı içinde dönüp duruyor. Dünyayı sarsan bir olay yaşamış ve bir diğerinden dehşete düşmüş. Bunu çok iyi anlıyorum. Burada, onun dünyasında mahsur kaldım ama bu onun beklediği dünya da değil. İkimize de ait değil.

Ama çocuklarımıza ait olabilir.

Jenny bana bakıyor, ağzında bir gülümseme kıvrılıyor. "Sence bebekleri Rachel'a mı yoksa Jurik'e mi daha çok benzeyecek?"

Jurik'in eşini hayal etmeye çalıştım ve omuz silktim. *Yüz hatları etkileyici değildi.*

"Gerçekten mi? Yara izleri bile mi?"

Onları fark etmedim.

Gözleri büyüdü. "Nasıl fark etmedin?" Beni yakından inceliyor. "Bana onun zihnindeki görüntüsünü tekrar gösterir misin?" Gösteriyorum ve Jenny şaşkınlıkla başını eğiyor. "Benimle ilgili imgeni mi göstereceksin?"

Garip bir istek ama dediğini yapıyorum.

Yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Mhal, tatlım, gözlüğe ihtiyacın var mı?"

Neye ihtiyacım var? Gözlerin ve burnun üzerine takılan tuhaf bir mekanizmaya dair zihninde canlanan imgeye kaşlarımı çatıyorum. *Neden böyle bir şeye ihtiyacım olsun ki?*

"Görmene yardımcı olmak için! Senin için her şey bulanık!"

Gözlerimi iyice kısarsam değil. Öyle yapıyorum ve yüzü daha net görünüyor, parlak gözleri eğlenceyle dans ediyor. *Gördün mü? Sorun yok.*

Jenny kıkırdar. "Bir gözlükçü bulup sana takman için gözlük alacağız. Buna inanamıyorum. Benim vahşi drakoni savaşçım miyoptur."

Buna gerek yok, diye homurdanıyorum. Kusurlarıma işaret etmesinden hoşlanmıyorum. Görüşüm onunki kadar net mi? Hayır. Ama bana gayet iyi hizmet ediyor.

Jenny tekrar, "Bence sana gözlük almalıyız," diyor.

Ve dostumu hiçbir şeyden mahrum bırakamayacağım için, görünüşe göre bu "gözlükleri" alacağız.

JENNY

Rachel ve Jurik'ten öğrendiklerimiz yüzünden düşüncelerim karmakarışık, bu yüzden Mhal'a gözlük almak gibi küçük şeylere odaklanıyorum.

Bu fikre tamamen karşı olduğunu hissedebiliyorum ama benimle dalga geçmeyi seviyor. Bunca zaman zihnindeki resimlerin bulanık olduğunu düşünmüştüm çünkü zihindeki resimler böyledir. Ta ki Rachel'ın yara izlerini fark etmediğini söyleyene kadar. Rachel'ı çok seviyorum ve bence çok güzel, ama onunla tanışan birinin ilk fark ettiği şey yara izleri oluyor. Yüzünün bir tarafını kaplıyorlar ve alt dudağı izlerden biriyle ikiye ayrılıyor. Gözden kaçırmak imkansız. Onu tanıdıktan sonra pek fark etmezsiniz ama bir yabancı fark eder.

Durumumuzu düzeltemeyeceğime göre, en azından Mhal'a gözlük alabilirim.

Mhal, onu nasıl idare edeceğim konusunda rahat olduğum kadar çok kez yer değiştirdi. Savaş formuna geçtiği anda kafası karışıyor ve yönünü kaybediyor, düşünceleri tam bir kaos. Kuyruğunu kırpıştırıyor ve kanatlarını açıyor, saldırganlık zihninde bir fırtına gibi kopuyor.

Hemen ona ulaştım.

Mhal, tatlım. Düşüncelerimi sevgi dolu ve en önemlisi sakin tutuyorum. *Benim. Beni hatırladın mı?*

Hayır. Ama düşünceleri karışık. Eğiliyor, büyük ejderha kafası kokumu alırken üzerimde geziniyor. Ona tanıdık geliyorum ama sorularını yanıtlayan bulmacanın parçası onu yanıltıyor.

Benim. Senin Jenny'n. Arkadaşın.

Jenny. İsmin tadına bakar ve iyi bir isim olduğuna karar verir. *Neden insansın?*

Kıkırdıyorum. *Hep öyleydim, hep öyle olacağım. Beni hala bunun için seviyor musun?* Uzanıp burnunu okşuyorum.

Bir drakoni eşim olacağını düşünmüştüm, diye itiraf ediyor ve saf Mhal'ın kibri düşüncelerinden akıyor. *Ama ben senin kokunu daha çok seviyorum.*

Benim yaptığım birçok şeyi daha çok seviyorsun, diye söz veriyorum ona, tüm ukala özgüvenimle. Burnuna bir öpücük konduruyorum.

Beni bir yere götüreceğini söylemiştin, aşkım.

Öyle mi yaptım? Ama beni pençelerinin arasına aldı ve en mükemmel hazineymişim gibi göğsüne yasladı. *Unutmuş olmalıyım.*

Her şey yolunda. Düşüncelerimi anlayış ve şefkatle dolduruyorum. *Hepimiz bazen unutuyoruz.* Ona nereye gitmek istediğimi zihnimde canlandırıyorum. Belirli bir gözlük dükkânı bilmiyorum ama çok uzakta olmayan bir alışveriş merkezinde olası bir aday olabilir ve hiç değilse otoyol boyunca uçup ne bulabileceğimize bakabiliriz.

Beni ağzına götürüyor ve burnunu şefkatle yanağıma sürtüyor. *Nasıl oluyor da seni*

unutuyorum? Sık sık unutuyorum, değil mi?

Ne zaman yer değiştirsen, ona hatırlatıyorum. Ben de onunla düzenli olarak bu konuşmayı yapıyorum. İlk başta

beni üzdü, ama şimdi anlıyorum. Bu dünyada drakoni olmanın bir başka tuhaflığı. Düşünme biçimlerinde burada olmakla bulanıklaşan bir şeyler var-Rachel, Jurik'in de kafasının karıştığını ve savaş formundayken her zaman daha kötü olduğunu söyledi. Ama bana karşı asla saldırgan değil ve beni hatırladığında sevgi dolu ve tatlı biri oluyor.

Kim olduğumu hatırlatmaktan daha kötü şeyler de olabileceğini düşündüm. Bu yüzden pullarına sürtünüyorum, burnunu okşuyorum ve düşüncelerimi şefkatle dolduruyorum. *Uçmaya gidebilir miyiz?*

Tabii ki. Aç mısın? Seni besleyeyim mi? Düşüncelerindeki kafa karışıklığı yerini daha çok korumacılığa bırakıyor. *Neye ihtiyacın var?*

Ben iyiyim, ona söz veriyorum. *Gidip uçalım ve ne bulabileceğimize bakalım, olur mu?*

Mhal gökyüzüne yükseliyor ve Rachel gibi süslü bir eyerim olmasa da kendimi tamamen güvende hissediyorum. Mhal beni körelmiş pençeleriyle sıkıca kavrıyor, beni göğsüne bastırırken sıkıca tutuyor. Ona gitmesini söylediğim yere uçuyor ve sonra bir binanın ardından diğerinin yanından süzülürken düşünceleri benimkilere yaslanıp onay istiyor. Şehrin bu bölümünde tıkış tıkış bir sürü dükkân var, hepsi harap ve yıpranmış, tek bir tanesi bile gözlükçü değil. Tam umudumu yitirmek üzereydim ki, potansiyeli olan bir şey fark ettim. Tabela eski ve soluk, ancak gözlük imgesi bariz ve Mhal'a aşağı inmesini söylememe gerek kalmadan kafamdan alıp harekete geçiyor.

Bizi bir zamanlar meyve suyu dükkânı olan ve muhtemelen şimdi hamamböcekleri için bir sığınak haline gelen yerin yanındaki terk edilmiş eski otoparka indiriyor. Beni ayağa kaldırdığında kıyafetlerimi düzeltiyorum ve ona bakıyorum. *Benim için iki bacaklı formuna geri dönecek misin?*

Neden?

Bu hep tartıştığımız kısım. O beni korumak için savaş formunda olmayı tercih ediyor ama ben bir ejderhaya gözlük sığdıramıyorum. *Çünkü benim ölçülerimde olmana ihtiyacım var*. Göğüslerimi avuçluyorum ve onun bakışları altında meme uçlarımı baştan çıkarıcı bir şekilde okşuyorum. Gözlerinin siyah-altın karışımından neredeyse tamamen altın rengine dönüşmesini izlemek beni tahrik ediyor ve meme uçlarım sertleşerek elbisemin kumaşına sürtünüyor.

Uyarılmam havaya değdiği anda Mhal yer değiştiriyor. Bir nefes sonra beni kendine doğru çekiyor, ağzı ağzımın üzerinde aç, eli göğüslerime gidiyor. *Alay. Benim güzel, alaycı eşim.*

Ben de onu öpüyorum, sonra kendimi geri çekilmeye zorluyorum. "Önce gözlükler," diye söz veriyorum ona, elimi uzatarak. "Sonra sevişebiliriz."

Bir hayal kırıklığı iniltisini bastırıyor ama ona uzattığım eli tutuyor. *Çok inatçısın.*

Sadece gülüyorum, çünkü bu tencere dibin kara, seninki benden kara değil de nedir?

Mağazanın cam kapıları paramparça ve içeri adım attığımız anda kalbim sıkışıyor. Duvarda çerçeveler ve kırık bir ayna var ama çerçevelerin içinde lens yok. Tabii ki yok. Gözlük için reçeteniz olması gerekiyor. Hayal kırıklığına uğramış bir halde ilk çerçeveyi elime alıyorum ve kırık aynadaki yansımama bakarak iç çekiyorum. Geriye bakan Jenny eskiden tanıdığım Jenny değil. Eskiden yumuşak, narin bir çocuktum, duygularım kolayca incinirdi. Bu Jenny daha sert, vahşi, rüzgârda

savrulan saçları ve boktan şeyler görmüş bir ifadesi var.

Ve şu anda Jenny, buraya gelmeden önce gözlükleri düşünmediği için çok kızgın. I

Kaşlarımı çatarak etrafıma bakıyorum. Yolculuğun boşa gitmesinden nefret ederim.

Bu kadar üzülme. Parmakları çıplak kolumu okşuyor, sonra dönüp çevremize bakıyor. *Burada kullanabileceğimiz bir şey yok mu? Eminim bir şeyler bulabilirsin*. Düşünceleri şefkat dolu. *Sen her zaman yaparsın.*

Mmm, sanırım öyle. Arka odalardan birinin kapısını açıp içeri bakıyorum. Bir dosya dolabı, birkaç eski klasör, bir masanın üzerinde eski bir bilgisayar monitörü ve bilgisayar yok - muhtemelen atılmış. Merakımdan bir dosyayı açıyorum ve... dosyanın içinde bir gözlük var.

Bunlar hiç alınmamış reçeteler.

"Mhal, buraya gel," diye sesleniyorum heyecanla. Dosyaya zımbalanmış plastik torbadan gözlükleri çıkarıp ona uzatıyorum. "Bunları tak ve bana nasıl göründüğünü söyle."

Katlanmış gözlüğü elinde tutuyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. *Nasıl takacaksın?*

Oh. Tamam. Ona nasıl çalıştıklarını göstererek kolları açıyorum ve burnuna kadar götürüyorum. Kenarlarında basketbol karikatürleri olan çirkin bir çift - neden? - ama görüşüne yardımcı olacaklarsa, önemli değil. "Eee?" Ona soruyorum.

Mhal burnunun ucuyla bana bakıyor. *Bunun yardımcı olması mı gerekiyor?*

"Göster bana," diyorum ve kafama gönderdiği görüntü her zamankinden daha bulanık olduğunda yüzümü buruşturuyorum. "Evet, bu hiç iyi değil. Tamam, çıkar şunları. Belki başka bir çift bulabiliriz."

Dosya dolabının bir sonraki çekmecesi gözlüklerle dolu, ben de bir çift gözlük daha çıkarıp ona uzatıyorum, o da bir sonrakine geçmeden önce takıp test ediyor. Birlikte gözlük alışverişi yapan mutlu bir evli çift gibi rahat ve evcimen bir ortamımız var.

Öyle miyiz*?* diye soruyor, bir çift kocaman böceğe benzeyen çerçeveyi burnuna sokup etrafına bakarak. "Ne miyiz?"

Mutlu bir çift mi? İstediğin her şeye sahip misin?

Kafasında yeni bir şeyin zihinsel görüntüsü yanıp sönüyor. Rachel gibi hamile olan beni. Oh. Bu onun istediği bir şey. Durup yüzünü inceliyorum. "Hiç kimsem olacağını düşünmemiştim," diye itiraf ediyorum. "Babamdan başka. O öldükten sonra, bu dünyanın beni de çiğneyip tükürmesinin an meselesi olduğunu düşündüm. Bir yıl içinde ölmüş olacağımı düşündüm. Ama seninle... Geleceği düşünüyorum. Ve bunun neleri içerdiğinden henüz tam olarak emin değilim ama bu beni umutla dolduruyor."

Çocuk istediğimi söylesem rahatsız olur musun? Büyük boy gözlüğünü çıkarıp kare çerçeveli siyah bir inek gözlüğü takıyor ve yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. *Oh.* Bize en yakın duvara bakıyor. *Üzerinde bir resim var. Bunlar sadece leke değil.*

Dönüp hayranlıkla baktığı göz çizelgesine bakıyorum. "Onlar sadece leke değil, hayır. Yazıyorlar."

Uzanıp çizelgedeki büyük E harfinin izini sürüyor. *Gözlerimin bu kadar kötü olduğunu fark etmemiştim.* Kaşlarını çattı ve bana şüpheci bir bakış attı. *Kusurumu diğer Kraliçe Muhafızlarına*

söylemeyecek misin?

"Neden yapayım ki?" Masanın kenarına oturdum, memnun bir şekilde, o odada dolaşırken, gözlerini

Her şeyi.

İnsanlar dağınıktır. Şuraya yığılmış eşyalara bak. Eğilir ve hepsi gözlük takmış mutlu bir ailenin reklamına bakar. Resme bakar, bakışları ailenin yüzleri üzerinde gezinir. *Çocuk istiyor musun*? diye soruyor açıkça. *Bu kadar kusurlu olmama rağmen mi?*

"Her şeyden önce, kusurlu değilsiniz," diye belirtiyorum. "Pek çok insanın görme sorunu var. Kimseye söylemeyeceğim ve gözlüğü benden başka kimsenin yanında takmak zorunda değilsin. İkincisi de... Çocuk isteyip istemediğimi bilmiyorum. Bunu bir iki gün düşünebilir miyim?"

Tabii ki.

Yüzündeki gözlüğü eğlenerek ve şefkatle düzeltmesini izliyorum. "Bu berbat dünyaya çocuk getirmekten çok, gözlüğe ihtiyaç duymak gibi bir 'kusura' üzülmen çok komik."

Mhal bana dönüyor ve heybetli burnuna taktığı gözlükler onu daha da kibirli gösteriyor. Yine de görünüşünü seviyorum. Kibirli ama bir o kadar da vahşi. *Onları getirecek başka bir dünya olmadığına* dikkat çekiyor. *Görünüşe göre, Yarık daha karanlık şeylerle kirlenirse benimkine geri dönemem. Ve bu dünyanın içinde iyi şeyler var.*

"Ne gibi?"

Bana doğru geliyor. *Anneleri. Bu gözlükler. Aşırı uzun boynuzları olan şu lezzetli yaratıklar.*

Saçma listesine kıkırdıyorum. "Yani uzun boynuzların tadını seviyorsun diye çocuk mu yapmalıyız?"

Hayır, çocuk sahibi olmalıyız çünkü onları istiyoruz, bunun dışında özel bir nedenimiz yok. Mhal ellerini omuzlarıma koyuyor ve ardından alnıma bir öpücük konduruyor. *Ama bugün karar vermiyoruz, unuttun mu?*

"Tabii ki hayır."

Mhal tamamen hareketsiz, bakışları uzak. *Hâlâ bebeklerden uzak durmamı mı istiyorsun?*

Oh. "Seninle mi konuşuyorlar?"

Menzillerindeki herkesle konuşurlar. Henüz düşüncelerini nasıl yumuşatacaklarını bilmiyorlar. İşte, size göstereceğim. Zihnini biraz daha açıyor ve sonra bunu hissediyorum.

Kafama megafonla vurulmuş gibi. *AÇLIK*, diye bağırıyor bir çocuk. *AÇ. VE ISLAK. MUTSUZ.*

Sesin ne kadar güçlü olduğuna şaşırarak irkiliyorum. Belirgin bir düşünceden ziyade bir his. Bebek "aç" kelimesini bilmiyor, bu yüzden duygularını yayınlıyor ve çok, çok gürültülü ve huysuz. Ve genç. "Bu da kim?"

Adı Luminoura. Babasının ve annesinin isimlerini bilmiyorum ama bazen düşüncelerinde onların yüzlerini paylaşıyor. Emziren ve annesine bakan bir bebeğin bakış açısından bir kadının zihinsel bir görüntüsü sunuluyor. Kadın gülümsüyor, siyah, kıvırcık saçları ve zeytin rengi teni bana tanıdık geliyor. Onu Fort Dallas civarında gördüğümü fark ediyorum ama adını hatırlamıyorum.

Hayır, bekle. Ben söylüyorum. "Sasha," dedim aniden. "Muhafızlardan biriyle çıkıyordu. Ejderhalar tarafından öldürülen biriyle." Onu bir süredir kalede görmemiştim ve sanırım artık nedenini biliyorum. Bir gardiyanla takılıyordu.

ejderha ve onun bebeği vardı.

Son zamanlarda ejderhalarla bebek sahibi olmak moda oldu.

Mhal bana dönüyor, düşünceleri heyecanla parlıyor. Heyecanını hissedebiliyorum - Sasha ve ejderhasıyla tanışmak için değil, çocuğu görmek için. *Onları görmeye gitmek ister misin?*

Onları görmeye mi gideceksin? Sasha ve bebeği

mi? Hemen şimdi mi? Nasıl reddedebilirim?

MHAL

Savaş formuna geçtiğim an, bu dünyanın düşünceleri ve kokuları etrafımı sarıyor. Kaos zihnimi karartıyor ve bu çılgınlığın içinde kayboluyorum. Hayal kırıklığına uğrayarak hırlıyorum,

Çünkü bitmek bilmeyen görüntü seli ve girdap gibi dönen yabancı kokular her şeyi bastırıyor.

Mhal, sabırlı ve tatlı bir sesle seslenir.

Ayaklarıma bakarak onu takip ediyorum. Kanatlarımı hüsranla karıştırıyorum, düşüncelerime saldıran her neyse onu alevlendirmeye hazırım.

Benim, Mhal. Senin Jenny'n. Eşin. Gel kokumu içine çek ve beni hatırla. Eliyle istediği şeyi yapmamı işaret eden bir işaret yapıyor.

Bir an için dehşete kapıldım. Ben Kraliçe'nin Muhafızıyım. Neden bir insanla çiftleşeyim ki? Çünkü bu dişi öyle biri - yüzü insanların tuhaf renginde, saçları koyu, gözleri o tuhaf, değişmeyen renkte bana bakıyor. Eğiliyorum, yalan söylerse onu çenemle yakalamaya hazırım-

Kokusunu içime çektiğim an aşinalık üzerime çöküyor.

Jenny. Benim yumuşak, güzel, kırılgan insanım. Eşimin zihnimdeki görüntüleri canlanıyor, bana dokunduğunda attığı kahkahalar, onu sahiplendiğimde yüzünde beliren yumuşak, savunmasız ifade. Damarlarındaki ateşimin kokusunu alabiliyorum, kalçalarının arasındaki tohumumun kokusunu alabiliyorum. Bu gerçekten de benim eşim. Nasıl unutabilirim ki?

Her şey yolunda, diyor bana o yumuşak, harika ses tonuyla. Eli burnumu okşuyor. *Bu dünya kafanı karıştırıyor. Sana hatırlatmaktan çekinmem.*

Başımı ona sürtüyorum, kokusundan memnunum. Gerçekten çekici, misk kokulu, taze ve soluması son derece büyüleyici. Burnumu karnına dayayıp tüm gün boyunca kokusunu içime çekebilirim.

Ne hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musun? diye soruyor, elleri terazimin üzerinde hoş bir şekilde geziniyor. *Bebeklerden birini ziyarete gidecektik. İstediğini söylemiştin.* Zihni kısa bir süre önce yaptığımız konuşmayla doluyor, ne kadar uğraşsam da kendi anılarımda bulamadığım bir konuşma. Her şey bulanık. Onun kokusundan başka bir şeye odaklanmaya çalıştığımda düşüncelerimi kaos ve çılgınlık dolduruyor.

Onun yerine ona odaklanıyorum. Zaten en çok onu seviyorum.

Zihnime yüksek sesli, rahatsız edici bir düşünce hücum ediyor. Açlıkla birlikte parlıyor ve sonra hemen yatışıyor. Beslenme düşünceleri ve anne sütünün tadı çocuğun düşünceleri arasında geziniyor. Luminoura. Şimdi hatırlıyorum. Birçok kez elini uzattı ama ben onu ittim.

Gel, Luminoura bana söyledi. *HER ŞEY İYİ. KARNIM DOYDU VE BIRAZDAN UYKUM*

GELECEK. Onun
Mutluluk zihnimde dolaşıyor, bulutların bir kısmını dağıtıyor.

Evet. Luminoura ve ailesini ziyaret edecektik. Yarı-drakoni çocuklardan birini görme arzusu her yere yayılmış durumda ve eşim kollarını kaldırdığında onu pençelerimin arasına alıyorum. Elinde bir

Elinde küçük bir tüp var ve benim elime yerleşirken Jenny terazimi okşuyor. "Merak etme. Gözlüklerin bende."

Benim... gözlüklerim mi? Temiz yüzlerin, Jenny'nin bana bakarkenki parlak gülümsemesinin zihnimdeki görüntüsü kafamın içinde geziniyor. Şimdi hatırlıyorum. Gözlükler.

Sırrımız. Merak etmeyin. Jenny'nin düşünceleri sevgi dolu. *Luminoura'yı nasıl bulacağımızı biliyor musun? Habersiz gelmemize kızacaklar mı?*

Bu çocuklar söz konusu olduğunda hiçbir şey habersiz değildir, diye cevap veriyorum ve Jenny gülüyor.

Luminoura'nın büyüleyici bir şekilde yönünü şaşırmış düşüncelerini takip ederek havalanıyorum. Onunkiler benimkilerin vahşi kaosu değil, daha saf, daha tatlı bir şey. Bir bebeğin dalgınlığı, annesinin yüzünün bir kolajı, yemek izlenimleri, babasının düşüncelerinin kendi düşüncelerine dokunması ve Luminoura'nın Sallavatri'ye, bana ve bölgedeki diğer drakonilere yönelik kendi zihinsel erişimleri. Artık onun düşüncelerini engellemediğime göre, benimkilerin arasından geçip gidiyorlar, hoşnut ve güçlü bir şekilde. Benim zihnimi de daha güçlü, daha dirençli hissettiriyorlar ve acaba efendisi, çocuğunun sürekli yanında olmasıyla zihnen daha mı güçlü?

Ben uçarken Jenny'nin düşünceleri sürekli benimkilere dokunuyor, aşağıda gördüklerine dair gözlemleri kafamın içinde dolaşıyor. Şurada eski bir restoran var. Şu bir hırdavatçı. Şurada ayakkabıdan başka bir şey yok. Benzin istasyonu denen bir şey var, insanların "arabalara" yakıt doldurduğu yer. Jenny'nin düşünceleri bana eskiden nasıl çalıştıklarını bile gösteriyor ve ben büyüleniyorum. İnsanlar arabaların içine giriyor ve araba zemini kaplayan tüm düz yollarda kendi kendine hareket ediyordu. Artık benzin istasyonlarında "gaz" kalmadığı için, tüm metal arabalar yollarda boş ve terk edilmiş bir şekilde duruyor.

Luminoura'nın zihni güçleniyor ve ben uzakta yüksek bir bina görüyorum. Bir banka binası, diyor Jenny tabelayı okuyarak. Harfler kırılmış ve kuş yuvaları tabelanın kıvrımlarına sıkışmış. Tabelanın yazısının hemen üzerinde, binanın çatısında büyük bir açıklık var ve biz yaklaştıkça, büyük bir erkek drakoni gökyüzüne çıkıyor ve bir uyarı borusu öttürüyor.

Jenny tutuşumda sertleşiyor, kafasında bir korku titreşimi var.

PAPA, diye sesleniyor Luminoura, babasının borazan sesine sevinerek. Ona beni de içeren bir dizi düşünce ve duygu gönderiyor.

Hemen, diğer erkek-Dakh-oturur. *Seni o mu davet etti?*

Evet. Görmek istiyoruz, geri gönderiyorum. *Drakoni ve insan kanı taşıyan bir çocuğa bakmak istiyoruz. Gelin o zaman. Senden hoşlanıyor.* Dakh'ın sesi agresifliğini kaybeder ve gökyüzünde dönmeye başlar,

yuvasına doğru geri dönüyor. Bu bölgenin her yerinde onun kokusu var. İyi işaretlenmiş ve yerleşmiş, yani bir süredir buradalar.

Herkesin bu bölgenin bana ait olduğunu bilmesini sağlarım, diye karşılık verir Dakh, düşünceleri vahşetle doludur. *Ben izin vermedikçe kimse eşime ve çocuğuma yaklaşamayacak.*

Tabii ki.

"Her şey yolunda mı?" Jenny endişeli bir şekilde bana soruyor.

Sorun yok. Dakh, kendi bölgesine girdiğimizde yapacağı gibi bize bir uyarı gönderdi. Her şey yolunda. I

Onu rahatlatmak için sarılmak istiyorum ama uçmaya konsantre olmalıyım. Kanatlarımı kaldırıyorum, açıyı ayarlıyorum, böylece binanın kenarından yukarı çekilebiliyorum. Vücudumu sabitlemek için arka ayaklarımı kullanarak yerleşiyorum ve çevremizi inceliyorum. Burada zeminde bir kırılma var ve aşağıda bir ev düzeneği görüyorum. Bir yatak, bir mutfak -Jenny'nin zihni kelimeleri benim için dolduruyor- ve bir kanepe var. Ve bize doğru yürüyen, üzerinde yumuşak, soluk bir elbise olan Luminoura'nın annesi, kucağında bebek.

Yavaşça pençelerimi indiriyorum ve Jenny'yi yere, onun önüne koyuyorum. *Her şey yolunda mı?*

"Teşekkür ederim Mhal," diyor dostum tatlı bir gülümsemeyle. "Üstünü değiştirip bize katılacak mısın?"

Dakh'a bakıyorum. Savaş formunu koruyarak karşımda dinleniyor. Yan yatıyor ama düşünceleri hiç de rahat değil. Dikkatli. Dikkatli. Eşini korumak için savaşa gitmeye hazır bir koruyucu. Ben buradayken form değiştirmeyecek.

Ama Luminoura'yı kendim görmek istiyorum.

Havada yer değiştirerek aşağı atlıyorum ve eşimin yanına yere indiğimde bir kez daha iki bacaklı formumdayım. Diğer formumdan kalan son kas hafızası kalıntılarını silkeliyorum - gözlerimi kapatırsam kanatlarımı hala hissedebiliyorum - ve ayağa kalkarken omuzlarımı yuvarlıyorum.

Jenny hemen önüme geçiyor, utanç düşüncelerini alevlendiriyor. "Pantolonu olmayacağını unutmuşum. Giyebileceği bir havlunuz var mı?"

Sence daha önce hiç penis görmemiş midir? Kollarımı arkadan omuzlarına dolayarak ve kokusunu içime çekmek için başımı eğerek eşime takılıyorum. *Onun bir bebeği vardı, biliyorsun. Neye benzediğini biliyor.*

Evet, ama evinin etrafında aletleriniz dışarıda dolaşırsanız bunun kaba olduğunu düşünebilir, Jenny kibarca cevap verir.

Eşimin düşüncelerine göre diğer dişi -Sasha- sadece gülümsüyor. "Çok fazla çıplak drakoni gördüm, bu yüzden bir tane daha beni korkutmuyor. Yine de garip bulursan ona bir havlu getiririm. Bazen bizim düşüncelerimizle onlarınkini aynı hizaya getirmek zor oluyor."

Sonra diğer dişi bana bakıyor ve bebeğini uzatıyor. Burada olma sebebimizi biliyor. Luminoura bir yumruğunu ağzına sokuyor ve hem çenesini hem de parmaklarını salyayla kaplıyor. Küçük bacakları çılgınca tekmeliyor ve tüm drakonilerin parlak, dönen gözleriyle bana bakıyor. Başının üstündeki saçlar annesininki gibi kalın siyah buklelerden oluşuyor ve teni daha önce hiç görmediğim bir kehribar tonunda.

Bir drakoni'de, hele bir dişide hiç görülmemiştir.

Kendime rağmen mecbur kalarak uzanıyorum ve bebeği kollarının altından tutarak alıyorum. *Selamlar*, diyorum ona.

Küçük bacaklar havaya tekme atıyor ve Luminoura yüksek sesle cıvıldıyor. *MHAL*, diye bağırıyor kafamın içinde mutlulukla. *MHAL MHAL MHAL.*

Sırıtıyorum ve onu göğsüme yaslıyorum. *Sen çok ama çok gürültücü küçük bir savaşçısın.*

Keyifli kahkahası zihnimde o kadar gürültülü ki irkiliyorum... ama sonra ben de gülüyorum.

JENNY

Mhal'ın bebeğe sırılsıklam aşık olacağını bilmeliydi.

Onun tarafından büyülenmiş durumda. Zihninde Luminoura'nın onun bebeklik düşüncelerini paylaştığını hissedebiliyorum.

-çoğu bebek gibi bağırıyor- ve o hepsine bayılıyor. Açlık onu tekrar vurana ve Luminoura annesini isteyene kadar onu saatlerce tutuyor. Sasha o zaman kızını Mhal'dan alıyor ve bir an için eşim o kadar mahrum görünüyor ki kalbim sızlıyor.

Bebeklerle konuşmamızın nasıl gideceğini bir şekilde biliyorum.

O özel biri, değil mi? Mhal bana soruyor, emzirirken bakışlarını çocuktan zar zor ayırabiliyor. Normalde erkeğimin başka bir kadının çıplak göğsüne yoğun bir şekilde baktığını görmek beni rahatsız ederdi ama Mhal'ın düşünceleri benim kafamın içinde ve Sasha'ya hiç ilgi duymuyor. Onun hayranlığı bebekle. *Kızımız ya da oğlumuz da tıpkı böyle olurdu. Zihni çok güçlü ve aklı başında.*

Önümdeki bir bardak suyu yudumluyorum. Sasha da bize biraz kurabiye pişirdi. Bir süre önce eski bir bakkalda kahverengi şeker zulası bulmuş -hepsi tuğla gibi sert- ve pişirmek için oradan buradan biraz kırpmış. Kurabiyeler Before'dan hatırladığım gibi değil; sert ve kuru ama yine de kaledeki sürekli domates ve mısır bazlı yemeklerden sonra bir ikram. Mhal'ın bebek ateşi hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum. Bir yanım bunun sevimli olduğunu düşünüyor. Koca, tehlikeli bir adamın şişman, kıpır kıpır bir bebek tarafından dize getirilmesini kim sevmez ki?

Yine de bir yanım sonuçları hakkında endişeleniyor. Eğer bir bebeğimiz olursa, onu korkunç bir kadere mi mahkum edeceğiz? Yarığı kapatmaya yetecek kadar çocuk doğacağını varsayıyoruz. Ya olmazsa? Ya bazıları diğerlerinin güçlü zihinleri olmadan doğarsa? O zaman ne olacak? Berbat bir dünyada mı sıkışıp kalacaklar?

Babamı düşünüyorum. O her zaman güçlüydü ama annem öldükten ve bu yeni dünyada birlikte yalnız kaldıktan sonra sertleşti. Beni her zaman korudu ama çoğu zaman, Yarık geldiğinde annem yerine benim ölmüş olmamı dileyip dilemediğini merak ettim. Ya da belki de ikimizin de ölmesini diledi, böylece tek başına devam edebilecekti. After'da yanında bir çocuk olmadan hayat çok daha kolay, özellikle de bir kız çocuğu.

Bebeğimin ailesine yük olduğunu hissetmesini isteyeceğimi sanmıyorum. İşler zaten yeterince zor.

Kimse sana yük olamaz, diye düşünüyor Mhal kendinden emin *bir* şekilde. *Sen baban değilsin.*

Bunu biliyorum. Ve o iyi bir babaydı. Öyle olmadığını düşünmeni istemiyorum. Benim için doğru olanı yaptı.

Benimle ilgilendi. Her zaman güvende olduğumdan emin oldu.

Sana ve çocuğumuza yapacağım gibi. Baban elinden gelenin en iyisini yaptı ama o bir Drakoni

değildi.

Kraliçe'nin Muhafızı da değildi. Çocuğumuz tüm muhafızların en iyisine sahip olacak... bana.

Kurabiyemin içine bir eğlence homurtusu bastırıyorum.

Sasha bana bakıyor. Mesafeli de olsa kibar bir ev sahibiydi, kafası şüphesiz eşiyle yaptığı konuşmalar ve bebeğiyle ilgilenmekle doluydu. Yine de inanılmaz atıştırmalıkları var. Kurabiyeler onu benim kitabımda birinci sınıf yapıyor ve buna ek olarak, suyunun tadı temiz ve hoş. Bana gülümsüyor ve aramızdaki tabaktan bir kurabiye çalıyor. "Bugün biraz dikkatim dağıldıysa özür dilerim."

"Habersiz geldiğimiz için özür dilerim."

"Luminoura'dan habersiz değildi," diye itiraf ediyor Sasha, bebeği göğsünde beslerken izlerken. "Dakh'a her şeyi anlattı."

"Sen değil misin?"

Sasha'nın güzel yüzünde hüzünlü bir ifade beliriyor. "Onun düşüncelerini duyamam. Sadece drakoniler duyabilir." Serçe parmağını kızının yanağında gezdiriyor ve ona sevgi dolu bir gülümseme veriyor. "Merhaba demek için biraz daha beklemem gerekecek."

"Ah. Fark etmemiştim." Bir bebeğin annesi olmak, onu besleyen kişi olmak ve buna rağmen iletişim zincirinin dışında kalmak ne kadar tuhaf ve izole edici bir his olmalı.

"İlk başta garipti," diye itiraf ediyor Sasha. Kurabiyesinden bir ısırık daha alıyor ve sonra onu bırakıp kızını diğer göğsüne yatırıyor. "Aslında Dakh'ı gerçekten kıskanıyordum, çünkü burada bu küçük insanı yarattık ve görünüşe göre şimdiden babasıyla avaz avaz konuşuyor ve ben hiçbir şey duyamıyorum. Dakh konuşmaları benimle paylaşıyor ve zihnini açıyor, böylece ben de onları hissedebiliyorum ama aynı şey değil."

"Anlıyorum." Onun yerinde olsam, sanırım ben de kıskanırdım. Hatta kızardım. Bu düşünebileceğiniz bir şey değil ve sonra sizin dışınızda herkesin konuştuğunu öğrenmek? Garip hissettiriyor olmalı.

Sasha ejderhasına şefkatle bakarak, "Yine de bir bakıma aralarındaki bağdan memnunum," diyor. Dakh tamamen sessiz ve tetikte kaldı ve varlığımızdan pek hoşlandığını sanmıyorum.

Dakh'ın hiçbir şeyi çok sevdiğini sanmıyorum... eşi ve çocuğu Mhal'*ın* teklifleri *dışında.*

"Mhal... mücadele ediyor mu?" Sasha'nın sorusu hassas, bakışları açık bir şekilde benden Mhal'a doğru bakıyor. "Delilikle mi? Çocuklar sürekli kafalarının içinde olduğu için bazı drakonilerin artık daha sakin olduğunu duydum. Dakh da Luminoura geldiğinden beri daha çok kendi kafasının içinde. Onun varlığı benim yapamadığım şekilde onu rahatlatıyor."

Ben mücadele etmiyorum, diyor Mhal o mağrur ses tonuyla.

Sadece elini tutuyorum ve yorum yapmıyorum. Daha akıllıca görünüyor.

Sasha bir süre daha kızının üzerine titriyor. Bebek yemeğini bitirdiğinde ayağa kalkıp adımlarını hızlandırıyor ve Luminoura'nın gazını çıkarırken sırtını ovuyor. "İsmini sen mi buldun?" Anneyi çocuğuyla birlikte izlerken soruyorum.

"Hayır," diyor Sasha gülümseyerek. "Dışarı çıktı ve adını dünyaya ilan etti. Bence hepsi edecek. Drakoniler de isimleriyle doğarlar. Sanırım. Dakh her zaman Dakh olduğunu söylüyor. Bir zamanlar

Dakh'tan "daha fazlası" olduğunu ama şimdi sadece... Dakh olduğunu." Gülümsemesi özür dileyici bir hal alıyor. "Ben

bunun bir anlamı olmadığına eminim."

Bana öyle geliyor, diyor Mhal düşünceli bir şekilde. *Adımla ilgili hatırlayabildiğim tek şey Mhal, ama bu kadar kısa, aşağılayıcı bir isme sahip olmak ve buna rağmen Kraliçe'nin Muhafızı olmak da garip geliyor. Küçük isimli olanlar benim dünyamda küçük varlıklardır. Sanırım ismim bir zamanlar daha uzundu ama artık tamamına sahip değilim.*

Sen geldiğinden beri kaybolan bir parça daha mı?

Belki, diye düşünüyor Mhal. *Belki geri kalanlar bir gün geri döner. Belki de dönmez. Belki de geri kalanı kızımıza verilir.*

O zaman bir tane içiyor muyuz? Parmağımın ucuyla eline dokunuyorum. *Karar verildi mi?*

Hiçbir şeye karar verilmediğini söyledi, ses tonu yumuşatıcıydı. *Ben sadece bu konudaki düşüncelerimi biliyorum. Bu senin bedenin. Her ne olursa olsun, isteklerine saygı duyacağım.*

"Bize soracak başka sorularınız var mı?" Sasha sessiz bir sesle soruyor, eli Luminoura'nın sırtında nazik bir okşayışla aşağı yukarı hareket ediyor.

Mhal'a dönüyorum.

Bebeği tekrar tutabilir miyim? diye soruyor.

Bir gülümsemeye karşı koyuyorum. "Mhal, Luminoura'yı tekrar tutup tutamayacağını bilmek istiyor."

Sasha, battaniyeye sarılı bebekle öne çıkarken bile, "Muhtemelen sadece uyuyacak," diye uyarıyor. "Ve çok salyası akıyor."

Bunu kesinlikle umursamayan Mhal'a iletiyorum. Yüzünde bir sevinç ifadesiyle bebeği alıyor ve tıpkı Sasha'nın yaptığı gibi omzuna yatırıyor. Bebek ağzı açık bir şekilde (ve salyaları akarak) dostumun omzunda uyuyor. Ve...tamam. Tam yumurtalıklarıma vuruyor. Harika bir baba olurdu.

Tekrar Sasha'ya bakıyorum. Dakh'a bir kez daha sevgi dolu bir bakış fırlatıyor, belli ki onunla sohbet ediyor. Sonra tekrar karşımıza oturuyor ve bir kurabiye daha alarak rahatlıyor. "Bebek bakıcılığı yapmanız için sizi daha sık çağırmalıyım," diyor yorgun bir neşeyle. "Oturup kitap okuyacak zamanım olmasını çok isterdim ama yeni bir bebekle bunu yapmak çok zor. O uyuduğunda ben de uyumak istiyorum."

Kalabiliriz. Onu bütün gece kucağımda tutacağım, diyor Mhal mutlulukla. Düşünceleri şu anda çok mutlu. Dakh'ın Sasha'nın dediği gibi "durulmasına" şaşmamalı. Bunu görüp de bir bebek istememek çok zor, sırf Mhal'a zihinsel berraklık kazandırmak için. Yine de kendime bebeğin kendi başına bir birey olacağını ve bunun hızlı bir çözümden daha fazlası olduğunu hatırlatıyorum. Bu, hayatımızı nasıl yaşayacağımızı tamamen değiştirecek bir şey. Bunu mantıklı bir şekilde düşünmek ve dürtülerle yönlendirilmemek istiyorum.

Ben de Sasha'ya baktım. "Lord Azar ve onun küçük planı hakkında ne düşünüyorsun?"

Omuz silkiyor. "İstediği kadar plan yapsın. Fort Dallas'a geri dönmeyeceğiz. Ailemi onun yanına götürmeyeceğim."

"Yarıktan bir şey geldiğini söylediklerinde diğerlerine inanıyor musun o zaman?" Merak ediyorum.

Sasha başını sallar, yüz ifadesi asıktır. "Buna inanıyorum. Bunu hissettim. Eğer hamile kalırsan, sen de hissedeceksin. Sanki hamile kaldığında seninle konuşuyormuş gibi." Nazikçe titriyor ve üstümüzde Dakh tedirgin oluyor.

"Planının işe yarayacağını mı düşünüyorsun? Bebeklerin bir şekilde Yarık'ı kapatmasını sağlamak mı?"

"Bunun onun planı olup olmadığını bilmiyorum," diye itiraf ediyor Sasha, "Ya da sadece onların doğal eğilimlerini mi kullanıyor. Luminoura'nın doğduğu andan itibaren hem beni hem de Dakh'ı koruduğunu biliyorum. Yarıktaki şey rüyalarımıza girmeye çalıştığı an, onu yok ediyor. Yani Azar'ın olayların kilit noktası olacağını mı düşünüyorum? Hayır. Bence o sadece mümkün olduğunca çok insanın bebek sahibi olmasını sağlamaya çalışıyor çünkü kendi postunu kurtarmak istiyor."

"O zaman Luminoura'nın yardım etmesine izin verecek misin?"

Sasha kıkırdar. "Bu çok hoş. Eşin aracılığıyla Luminoura'nın zihnini hissettin. Sence onu durdurabilir miyim?"

Haklı.

JENNY

W Geç saatlere kadar kalıyoruz. Sasha akşam yemeği hazırlıyor, basit bir et karışımı ve bahçeden topladığı taze kabak ve soğanı baharatlarla karıştırıyor. Mhal bebeği tutuyor

Tüm zaman boyunca Dakh'la, Sasha'yla yaptığım konuşmaların içine girip çıkan sohbet dalları halinde konuşuyor.

Sasha'yı hiç iyi tanıyamadım. Onu Fort Dallas civarında gördüm ama tanımıyordum. Sasha tam bir kitap kurdu ve özellikle aşk romanlarını çok seviyor. Yarım düzine kez okuduğu bir kitaptaki karakterleri ballandıra ballandıra anlatarak en sevdiklerini bana iteliyor. Bana birkaç kitap ödünç vermeyi teklif etti, ancak onları geri getireceğime söz vermem koşuluyla ve nihayet ayrıldığımızda, karnımız tok, yeni arkadaşlar ve bir okuma listesiyle.

Bu sefer, Mhal savaş formuna geçtiğinde, kafası o kadar da karışmamıştı. Sadece bir anlık kafa karışıklığından sonra beni hatırlıyor ve sonra bizi eve uçuruyor, giderken Luminoura ve Dakh ile zihin teması kuruyor. Bana *onları sevdiğimi* söyledi. *Tekrar ziyaret etmek istiyorum. Daha önce hiç arkadaşım olmamıştı.*

Ama sen Kraliçe'nin muhafızıydın, hatırladın mı?

O farklıydı. Sadakatimiz sadece kraliçeye idi. Birbirimizle dost olmamız teşvik edilmiyordu.

Bana Kraliçe Muhafızlığı günlerini anlattıkça, kulağa asil bir onur gibi gelmiyor ve kraliçenin onları sadece uygun korumalar olarak kullandığı gibi geliyor. Bu düşünceyi kendime saklamaya çalışıyorum, ama Mhal yine de onu seçiyor.

Bundan hoşlanmıyor ama yanıldığımı da söylemiyor.

"Yuvamıza" indiğimizde, yardım edemem ama Sasha'nın diğer binadaki rahat yeriyle karşılaştırıyorum. Kulübemi daha önce de seviyordum ama şimdi sanki bir kulübe gibi geliyor. Rüzgâr bizi kırbaçlıyor, bu akşam serin ve yürüyüş yolunun üstündeki derme çatma kulübeme adımımı attığımda duvarlar takırdıyor ve rüzgârın bir kısmı duvarlar boyunca uzanan büyük çatlaklardan ıslık çalarak içeri giriyor. Bu ev bana çok geçici geliyor.

Ayrıca bana bir bebek yetiştirmek için en kötü yer gibi geliyor. Sanki her şeyi yeni gözlerle görüyorum. Önceden her şeye "yeterince iyi" gözüyle bakıyordum. Rahat mıyım? Yeterince iyi. Yiyecek yemeğim var mı? Yeterince iyi. İçecek suyum var mı? Yıkanmak için yeterli mi? Giyecek bir şey? Yeterince iyi.

Ama yeterince iyi bir bebek için işe yaramaz. Yeterince iyi uzun vadede işe yaramaz.

Hâlâ anı yaşadığımı fark ediyorum. Yarını, gelecek yılı ya da on yıl sonrasını düşünmüyorum. Eğer anı yaşarsam, bu ev -bu hayat- yeterince iyi.

Eğer değilse... büyük değişiklikler yapmak zorundayız.

Mhal iki ayaklı formuna bürünüyor ve kulübeye giriyor. Etrafımıza bakıyor ve benim gördüğüm gibi onun da gördüğünü biliyorum. *Yuvamızdan memnun değilsin,* diyor düşünceli bir *şekilde*.

"Ben mutluyum. Her şeyden olduğu gibi memnunum. Ama daha fazlasını istiyorsak..."

Anlıyorum. Kaynamış suyumu koymak için kullandığım plastik kovayı eline alıp içindekileri inceliyor. *Dakh ve arkadaşının temiz, taze suları vardı. İsteyebilecekleri her şeye. Bizde bu yok.*

"Kalenin de bir doktoru var," diyorum usulca ve ona Melina'nın zihnimdeki görüntüsünü gönderiyorum. "Eğer bir bebeğimiz olursa, bir doktorun orada olmasını istiyorum. Aksi takdirde tehlikeli olur."

Peki sana bir çocuk vermemi ister misin, dostum? Mhal'ın düşünceleri şehvetle alevleniyor. Bana doğru ilerliyor, kollarını bedenime doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. Göğsüne bastırıyorum, başımın arkasını kavrayıp beni yakın tuttuğunda kendimi ne kadar korunaklı hissettiğimi seviyorum.

"Bir tane istediğini biliyorum," diye fısıldıyorum. "Sadece kafamı şimdiki zamandan geleceğe çevirmeye çalışıyorum. Bazen bunu görmekte zorlanıyorum." Kollarımı beline doluyorum, katı vücudu benimkine karşı sıcak. "Komik ama eskiden yaygın olan şeylerden biri de iş görüşmesine gittiğinizde size 'beş yıl sonra kendinizi nerede görüyorsunuz' diye sormalarıydı. Bu, gelecek hakkında düşünmenizi sağlamak içindi. Babam After'da bunu hep alaycı bir şekilde söylerdi. Sanki dünya ona en büyük şakayı yapıyormuş gibi çevremizi işaret eder ve "Beş yıl sonra kendini nerede görüyorsun?" derdi. Bazen bunu düşünürüm. Belki de bu yüzden ileriyi görmekte zorlanıyorum."

Beş yıl sonra kendini nerede görüyorsun? diye soruyor Mhal. Hâlâ başımı kucaklıyor, boynumu açıkta bırakacak şekilde beni eğiyor, sonra eğilip oraya öpücükler konduruyor, ihtiyaçtan titrememe neden olacak şekilde boğazımla sevişiyor. *Hayatının nasıl olacağını düşündüğünü benimle paylaş. Görmek istiyorum.*

Düşüncelere dalıp gidiyorum. Beş yıl sonra kendimi nerede görüyorum? Bu mükemmel bir soru. Kafamda bu fikirle oynuyorum, nerede olmak istediğimi hayal ediyorum. Kendimi ideal yerimde, ideal hayatımı yaşarken hayal ediyorum. Bir çiftlik hayal ediyorum. Yiyecek için sebze tarlaları, gölge için ağaçları ve göz alabildiğine yeşilliği olan bir yer. Tatlı su için bir kuyu. Temiz, açık hava. Fort Dallas'ın metal kaplı beton "güvenli" evlerini hayal etmiyorum. Aslında Fort Dallas'ın hiçbir şeyini hayal edemiyorum. Kendimi kendi sebzelerimi yetiştirirken, kendi yaptığım kıyafetleri giyerken hayal ediyorum... yanımda eşim varken.

Küçük bir çiftliğimiz olsaydı, Mhal bizi koruyabilirdi. Bölgesini yakınlarda dolaşıp bir şeyleri alevlendirebilecek diğer drakonilere karşı güvende tutabilirdi. Bir kaleye kapanmamıza gerek kalmazdı. Sadece kendimiz olmamız gerekirdi.

Biz mi?

Bizi çocuklarla birlikte hayal ettiğimi fark ettim. Ben sebzelerimle ilgilenirken Mhal ve çocuklarımız da benimle birlikte orada. Biz küçük, mutlu bir aileyiz, sessiz, rahat ve herkesten uzakta. Her şeyi teker teker ele alıyoruz ama özgürüz. Mutluyuz.

Sanırım çocuk istiyorum. Sadece Azar'ın sunduğu gelecek versiyonunu istemiyorum. Geleceğimin başkalarına yardım etmeyi ya da kalede ihtiyacı olanlarla ilgilenmeyi içermediğini

fark ettiğim için bile kendimi suçlu hissediyorum. Ben sadece sadelik istiyorum. Sessizlik istiyorum.

Mhal'ı, bir aileyi ve kendimize ait küçük bir yer istiyorum.

Mhal boynumu tekrar öpüyor, dişleri vücudumda tüylerimi diken diken edecek şekilde tenimi hafifçe sıyırıyor. *Azar'ın teklif* ettiği *hiçbir şeyi kabul etmek zorunda değiliz,* diyor bana. *İstersek*

geleceği kendimiz yaratmalıyız. Kaleye geri dönmemize gerek yok. Asla geri dönmemize gerek yok. Seni güvende tutacağım.

Elbisemin bağcıklarını çekiştiriyorum, sade giysiyi göğüslerimde tutan büzgü ipini çözüyorum. *Peki ya Yarık? Rachel'ın uyarısı ne olacak?*

Bırak da dünyanın sorunlarını başkaları üstlensin, diyor Mhal bana. Aşağı doğru inip göğüslerimden birini avuçluyor ve dudaklarına götürüyor. Vücudumda alevlenen zevk dalgasıyla nefesim kesiliyor, kollarım ona dolanıyor ve diliyle meme ucumu okşarken onu kendime doğru çekiyorum. Tanrım, ağzı çok iyi hissettiriyor. Bir tepeyi sertleşene kadar yalayıp sonra diğerine geçerken inliyorum, başparmağı terk edilmiş göğsümü okşuyor. *Sen ve ben kendi yolumuzu çizeceğiz ve başka kimseye ihtiyacımız olmayacak.*

Bu fikri sevdim. Çok hoşuma gitti.

Mhal'ın düşünceleri benimkilerle karışıyor. Dudaklarını tenimde ne kadar sevdiğimi, aç ağzının vücudumda dalgalanan arzuyu ne kadar çok gönderdiğini hissediyor. Bir iniltiyle beni kaldırıyor ve yatağımıza götürüyor. *Benim güzel, mükemmel eşim,* diyor bana, tekrar tekrar. Benim her şeyim. *Benim tatlı, yumuşak Jenny'm*.

Yumuşak mı? Bu düşünceye gülerek alay ediyorum. *After'da hiçbir şey yumuşak değildir.*

Beni yatağa o kadar nazik bir şekilde yatırıyor ki nefesim kesiliyor. Yoğun altın gözlerindeki bakış ihtiyaç dolu. Ama sen yumuşaksın. *Düşüncelerin yumuşak, çünkü başkalarına yardım etmek istemek senin doğanda var.* Üzerimdeki son giysiyi de çıkarıyor ve sonra ayağımı öpüyor. *Bu yumuşak.*

Kıkırdıyorum, çünkü nasırlı ayağım yumuşak değil, en ufak bir şekilde bile.

Tam burada yumuşaksın, diyor ve kemerimin iç kısmını öpüyor.

İnliyorum, sıcak ihtiyaç vücudumda alevleniyor. Bu tür şeylerden hoşlandığımı hiç bilmiyordum, ama ağzı libidomda her türlü çılgınlığı yapıyor. *Başka nerem yumuşak*? Soruyorum, bunun utanmazca yönlendirici bir soru olduğunun tamamen farkındayım.

Sıcak kahkahalar zihnimde yuvarlanıyor. Drakoni'm çok tembel ve seksi bir tonda şöyle diyor. *Burada yumuşaksın.* Ve eğilip dizimin iç kısmını öpüyor. *Ve sen de burada çok yumuşaksın.* Öpmeye devam ediyor, uyluğumun iç kısmı boyunca ilerliyor. *Ama en yumuşak yerin burası, tam ortası.*

Kalçalarımı iyice ayırıyor ve başını eğerek göbeğimi yalıyor.

Mhal'ın bana kaç kez oral seks yaptığı önemli değil, ben her zaman daha fazlası için açım. Beni tattığında aklından geçen zevk parıltısını seviyorum, dilini kıvrımlarımda gezdirmekten ne kadar hoşlandığını, dilinin ucunu çekirdeğimin derinliklerine sokmayı ve onunla beni memnun etmeyi ne kadar sevdiğini seviyorum. Bunu bağlantılı düşüncelerimiz aracılığıyla hissetmek, hiç şüphelenmediğim ekstra bir zevk katmanı ekliyor ve beni her zamankinden daha ateşli hale getiriyor. Ağzına karşı kıpırdanıyorum ve o da bunu beklediği için bir koluyla beni sabit tutuyor, böylece beni terk edilmiş bir şekilde dilleyebiliyor.

Bu beni inanılmaz derecede tahrik ediyor. İnliyorum, kalçalarımı oynatıyorum ve klitorisimi çalıştırırken, hassas et parçasıyla alay edip emerken ağzıyla buluşmaya çalışıyorum. Hangi titremenin yakın olduğum anlamına geldiğini biliyor ve avını yakalamış bir avcı gibi vücudumun en ufak hareketlerini takip ediyor. Asla dayanamıyorum

ve daha orgazmın bacaklarımda yükseldiğini bile hissedemeden, yoğun bir zevk dalgasıyla boşalıyorum. Dilini klitorisime doğru fiske vurmaya devam ederken kaybolmuş bir şekilde haykırıyorum, anı olabildiğince uzun süre sürüklüyorum.

Kendimi tam olarak toparlayamadan üzerime atlıyor, beni sertçe öpüyor, siki kıvrımlarıma sürtünüyor. İri vücudunu benimkine sürtüyor, bana iri ve kaslı olduğunu ve bana sahip olduğunu hatırlatıyor. Sikinin başını girişime yerleştirirken usulca haykırıyorum. O ilk vuruşta her zaman çok büyük, çok güçlü hissediyor, sanki beni içten dışa sahipleniyor, vücudumu yeniden ele geçiriyor ve ihtiyaçlarına uygun olarak kullanıyor.

Onun tarafından sahiplenilmeyi seviyorum, çünkü bana dokunurken ne kadar dikkatli ve saygılı olursa olsun, doyurulması gereken aç ve muhtaç bir yanı var ve bu hiçbir zaman kendi kurtuluşuna yaklaştığı zamankinden daha belirgin değil. Odağı daralıyor ve sonra dünyada hiçbir şey -ve her zaman meşgul olan kafasında hiçbir şey- bizim birleşmemizden başka bir şey yok. Aletinin bedenime girmesi ve bunun verdiği his dışında var olan hiçbir şey yok. Onun uyarılmışlığı her zaman benim uyarılmışlığımı harekete geçirir ve o uçurumun kenarına geldiğinde, bir kez daha muhtaç ve istekli olurum. Lezzetli sürtünme, sikinin içime kesinlikle acımasızca vurması beni tekrar kenara itiyor ve serbest bırakıldığında, onunla birlikte gidiyorum, aynı anda doruğa çıkıyorum.

Ben ikinci kez boşalırken onun da aynı anda doruğa ulaştığını hissetmek inanılmaz. Bu, zevk dalgalarının daha uzun sürmesini sağlıyor ve aramızdaki afterglow o kadar puslu ve hoş ki güneş ışığının tadını çıkarmak gibi.

Bunu bana külotumu teslim ettirdiklerinde söylemeliydiler. Bu tür şeylerin anlaşmanın bir parçası olduğu söylenseydi bir ejderhayla çiftleşmeye hazır olurdum. Elimi Mhal'ın terden nemlenmiş sırtında gezdiriyorum ve kendimi... mutlu hissediyorum.

JENNY

Aşk kulübesinin dışındaki yürüyüş yoluna oturun ve gökyüzünü izleyin.

Rüya görüyorum, farkındayım.

Böceklerden biri parmaklığın üzerine uçuyor ve orada tüneyerek beni izliyor. Gözleri neredeyse zekice parıldıyor ve otururken bir bacağını kaldırıp yüzünü temizliyor ve ben onun rahat olmaya çalıştığı izlenimine kapılıyorum. Kısa bir süre sonra, başka bir böcek ona katılıyor. Ve sonra bir başkası.

Yukarı baktığımda, kargalar gibi tünemiş bir sürü görüyorum.

Bir şey yapmayacağınızı biliyorlar, bu yüzden dışarı çıkıyorlar.

Yanımdaki kişiye dönüyorum. Tanımadığım küçük bir çocuk. Saçları bulanık, soluk bir sarı, teni benimkiyle aynı tonda. Burnunun ucuyla bana bakıyor ve bu ifade çok ama çok tanıdık geliyor. Rüya yüzünden gözlerini göremiyorum. Saçları onları örtüyor ama içimden bir ses gözlerinin derinliklerinde dönen drakoni-altınını görebileceğimi söylüyor.

"Kimsin sen?" diye sordum.

"Kim olduğumu biliyorsun," diye yanıtlıyor.

"Hayır, istemiyorum," diye başlıyorum ama sonra duruyorum. Burnunun ucuyla bana bir kez daha bakıyor ve korkuluklara daha fazla böcek uçarken bile ağzım kuruyor. Şimdi onu kaplıyorlar ve yaklaşmakta olan bir karanlığı hissedebiliyorum, korkuluğun hemen ötesinde gizlenen bir şey. Görünmeyen ama her zaman olduğu gibi kirli bir şey. Çocuk bana yaklaşıyor, küçük elini benimkine koyuyor ve bana dokunduğunda her şey geriye doğru yıkanıyor. Böcekler kayboluyor. Kirli his kayboluyor.

Çocuk beni güvende tutuyor.

"Kim olduğumu biliyorsun," diyor tekrar ve bana gülümsüyor.

Boğazımda bir düğüm oluşuyor, çünkü biliyorum. Kim olduğunu biliyorum. "Sen benim oğlumsun," diye fısıldıyorum. "Değil misin?"

Başını sallıyor.

"Senin... bir adın var mı?"

"Arthromathan," diyor bana gururla. "Ama bunu hatırlamayacaksın. Doğduğumda sana tekrar söyleyeceğim." Elimi daha sıkı tutuyor. "Yardım etmelisin anne. Eğer etmezsen, diğerlerinin hiç şansı olmaz."

"Diğerleri ne?" Ben soruyorum.

"Doğmayı bekleyenler tabii ki. Onları göremiyor musun?" Etrafımıza bakıyor, gözlerini gökyüzüne dikiyor.

Gökyüzünde böcekler ve canavarlar görmeyi umarak yukarı bakıyorum ama hiçbir şey yok. Sadece yumuşak, kabarık bulutlar ve pembemsi mor bir gün batımı. En sevdiğim. "Ben kimseyi görmüyorum."

"Oradalar." Elimi sıkıyor. "Ama bu gerçekleşirse doğma şansları olmayacak."

"Yarıktaki şey mi?"

O-Arthromathan, güzel, uzun bir isim, diye düşündü Mhal, başını salladı, dağınık saçları gözlerinin önündeydi. "Önce diğerlerine yardım etmelisin. Babama söyle. Denedim ama yumruk gibi kapalı. Bu yüzden senin rüyandayım, onun değil."

"Tamam," diyorum, büyülenmiş bir halde. Elimi tutan çocuğa bakıyorum, yüzünü, adını, sesini ezberlemek istiyorum, ama onun yerine sadece belirsiz duygulara kapılıyorum. Henüz gerçekleşmemiş şeylerin anıları. Hareketleri ve alışkanlıkları, mesela uzun burnuyla bana bakışı. Bunu ezberlemek istiyorum ama bakarken bile hatırlamayacağımı biliyorum. İstiyorum ama içimden bir ses hatırlamayacağımı söylüyor. "Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum Arthromathan'a, yanında durmak için hareket ederek. Şu anda bile bulanık görünen yüzüne bakıyorum. İnsan çocuğuyla ilk kez karşılaştığında ona ne der? "Bana geldiğin için mutluyum."

"Başını sevdim anne. Umarım tekrar gelirim, ama gelemeyebilirim." Bana gülümsüyor, aralık dişli bir gülümseme. "Ama yine de döneceğim."

"Ben burada olacağım." Elini elimden çektiğinde ağlayacak gibi oluyorum. "Lütfen gitme. Biraz daha benimle kal."

Arthromathan, "Sana sadece Yarık'taki şeyi anlatmak için geldim," diyor. "Çiftliğini daha sonra alacaksın ama şimdilik savaşmak zorundasın."

Başımı salladım. "Anlıyorum."

Uzaklaşıyor, sonra duraksıyor. Arthromathan bana doğru koşuyor ve küçük kollarını omuzlarıma dolayarak beni sıkıca kucaklıyor. Baharat ve sabun gibi kokuyor, ejderhayla karışık küçük bir çocuk ve bu koku o kadar tanıdık ki gözlerimde yaşlar birikmesine neden oluyor çünkü bu anı saklamak istiyorum ama yapamayacağımı biliyorum. "Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum bebeğim." Ben de ona sarılıp sıkıca kavrıyorum.

"Gitmem gerekiyor. Yine de yakında döneceğim. Üzülme." Uzaklaşıyor ve sonra gölgelerin içinde dans ediyor. Gidişini izliyorum, kalbim hem acıyor hem de sevinçle doluyor. O giderken, ışık da onunla birlikte gidiyor gibi...

Karanlıkta kalıyorum ve o kaybolduğu anda böcek kanatlarının vızıltısını duyuyorum.

SARSILARAK UYANDIM.

Mhal bana doğru uzanıyor, düşünceleri endişeyle akıyor. *Uyanmışsın. Nihayet.*

Kaşlarımı çatarak elimi alnıma götürdüm. Bunun bir rüya olduğunu biliyorum ama aynı zamanda... çok gerçekçi geldi. Sanki dokunabileceğim kadar canlı görüntüler beynimin içinde dağılıyor, ama odaklanmaya çalıştığımda dans ederek uzaklaşıyorlar. Onları kaybedeceğimi biliyorum. Tüm rüyalar gibi, kafamın içinde sürükleniyorlar ve

aynı hızla kaybolur.

Kabus görüyordun. Sana ulaşmaya çalıştım ama ulaşamadım. Ne oldu? Beni kendine yaklaştırdı, koruyuculuğu had safhadaydı.

"Sanırım orada benimle birlikte başka biri daha vardı."

Kimi?

Kafamın içinde bir anı parçası beliriyor. "Oğlumuz."

Oğlumuz mu? diye yankılanıyor. Eli karnımın üzerinde geziniyor ve zihninin uzanıp aradığını hissedebiliyorum. Onu tatmin eden bir şey bulmuş olmalı, çünkü bir sonraki anda memnuniyetle derin bir iç çekiyor. *Oğlumuz.*

Mhal'ın saçlarını okşuyor, anıların dalgalanışını takip etmeye çalışıyorum. Şimdiden uzaklaşıyorlar, bu da kalbimi kırıyor. Onun küçük yüzünü tekrar görmek, sesini duymak istiyorum ama bu beni hızla geride bırakıyor. "Bana adını söyledi ama ben çoktan unuttum. Çok da güzel bir isimdi. Long. Hoşuna giderdi."

Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Mhal'ın düşünceleri duygu dolu.

"Yakında, dedi. Onunla yakında buluşacaktık." Parmaklarımı Mhal'ın tel tel altın sarısı saçlarında gezdiriyorum. "Ve kaledeki diğerlerine yardım etmemiz gerektiğini söyledi."

Drakoni dostum bana karşı geriliyor. *Neden?*

"Çünkü eğer bunu yapmazsak bir geleceğimiz olmayacak." Parmaklarımı saçlarında gezdirmeye devam ederek onu rahatlatıyorum. "Ama eğer geri dönersek, gücün bizde olduğundan emin olacağız. Ve onun bunu bildiğinden emin olacağız."

Düşünce tarzını seviyorum.

Gecenin geri kalanında ve sabaha kadar konuşuruz. Sonunda planımız basit. Doğum yaparken doktorun yanımda olması için kaleye geri dönüyoruz. Henüz hamile olup olmadığımdan tam olarak emin değiliz ama rüyamdan sonra, henüz değilsem bile yakında olacağım. Rüyamda çocuğumla "tanıştıktan" sonra kalan tüm şüphelerim ortadan kalktı.

Oğlumu yanımda istiyorum. Onun için bir gelecek istiyorum ve bu geçici olarak kaleye geri dönmem anlamına gelse de döneceğim. Mhal ve ben, Azar'ın amacı bizimkiyle uyuştuğu sürece onun planına uyacağız. Bize verdiği yatakta uyuyacağız, yemeğini yiyeceğiz ve aynı fikirdeymişiz gibi davranacağız.

Yarık güvende olduğu ve dünyamıza yönelik tehdit ortadan kalktığı an, biz de yok olacağız.

O zamana kadar planlarım var. Dallas Kalesi'nin efendisinin yardımımızı istiyorsa yerine getirmesi gereken talepler için planlar.

MHAL

Jenny son eşyalarımızı da çantalara doldururken sakin. İnsan kovanına arkadaşları için hediyelerle dönmek istiyor. Bütün gününü kovana götürmek üzere küçük ıvır zıvırlarla dolu çantalar doldurarak geçirdi - sevdiği sonsuz plastik kupalardan daha fazlası, küçük aynalar ve sabunlar, üzerlerinde "rollercoaster" adı verilen garip şeylerin resimleri basılı eski havlular ve en önemlisi de son birkaç haftadır üzerinde çalıştığı dikişler. Aşağıdaki yerden topladığı her bir giysi parçasını kumaş kareler halinde kesmiş ve bunlardan yeni şeyler yaratmak için çok çalışmış. Parlak renklerde birkaç pelerin ve daha yumuşak kumaşlardan battaniyeler var. Etekleri ve giymeyi sevdiği birkaç elbisesi var.

Başka insanlar için de kıyafetler yapmış. Küçük bir pelerini katlayıp çantalardan birine koyarken onu izliyorum. "Bu Bethany'nin oğlu Michael için," diyor bana. "Hep bu yırtık tişörtle dolaşıyor ve havalar değişirken üşüyecek diye endişeleniyorum." Düşünceleri sevgi dolu ama endişesini hissedebiliyorum.

Onun için endişeleniyorsun. Ve onun için.

Jenny başını sallar. "Onun için daha iyisini istiyorum ama o kötü seçimler yapıyor. Başlangıçta çok fazla tercihi olduğunu sanmıyorum ama onu kocasından uzaklaştırmanın bir yolunu bulsak bile yine de ona geri döneceğini biliyorum. Sanırım kendini sadık hissediyor. Bunun aşk olup olmadığını bilmiyorum." Yatağımıza geri oturdu ve iç geçirdi. "Sana bu kadar kötü davranan birini nasıl sevebilirsin?"

Onu yiyeyim mi?

Gözlerini kırpıştırarak bana döndü. "Ne?"

Onu yiyeyim mi? Tekrar ediyorum, oldukça ciddiyim. *Savaş formundayken kendimi unutmuş gibi yapabilirim, ki bu o kadar da zor değil. Onu bana gösterebilirsin ve ben de onu yiyebilirim. İnsanlar en sevdiğim yiyecek değil ama bu bir sorunu çözer.*

Ağzı açık kalıyor. "İnsanları mı yedin, Mhal?" Dehşete kapıldı.

Zihnimi yokluyorum. *Belirli kişileri hatırlamıyorum ama çılgınlığın içinde kaybolduğum zamanlar olduğundan eminim. Hepiniz ısırık büyüklüğündesiniz. Bu sizi ya da arkadaşınız olan herhangi birini yiyeceğim anlamına gelmiyor*. Düşünceleri sıkıntılı hislerle çalkalanmaya devam ettiğinde omuz silkiyorum. *Kendimi çok uzun zamandır halkınızla savaş halinde görüyorum. Bazen savaşta en kolay çözüm en iyisidir. Bu, böyle yapmaya devam edeceğim anlamına gelmiyor, özellikle de seninle çiftleştikten sonra.*

Jenny düşünceli bir şekilde dudaklarını büzüyor.

Eşimin yanına gidiyorum ve yatakta yanına oturuyorum. Bu düşünce şimdiye kadar hiç aklına

gelmemişti ve benim ondan ne kadar farklı olduğumu fark ediyor. *Çok farklıyım*, kabul ediyorum. *Ben Drakoni'yim. İnsan olmadım ve asla olmayacağım. Bu demek değil ki insanlığı takdir edemem ve ona değer veremem.*

insan eşim. Onu kendime doğru çekiyorum, sırtı göğsüme yaslanıyor. Bacaklarımı dışarı doğru kaydırıp arkasına oturuyorum ve savaş formumdayken yaptığım gibi onun etrafında kıvrılıyorum. Savaş formumdan farklı olarak, eğilip onun yumuşak, güzel kokulu boynunu öpebiliyorum. *Şimdi benden nefret mi ediyorsun?*

"Hayır," diye cevap veriyor hemen ve düşüncelerinde hiç tereddüt yok. "Ama belki... artık insan yemiyorsundur? Uzun boynuzluları seviyorsun. Onlara sadık kal."

Daha önce de söylediğim gibi, o zamanlar savaş vardı. Boynuna bir öpücük daha konduruyorum ve sonunda yumuşayarak bana doğru eğiliyor. *Artık savaşta değilim. Diğer tarafla güçlerimi birleştirdim. İltica ettim.* Onu öpmeye devam edebilmek için saçlarını kaldırıyorum ve boynunu daha fazla ortaya çıkarıyorum. *Ve dilimin üzerinde olmasını istediğim tek insan sensin.*

Düşünceleri inliyor. Kendi kendine bu yorumun geleceğini bildiğini, dikkatim çiftleşmeye yönelmeden önce tatmaktan ancak bu kadar uzun süre bahsedebileceğimi söylüyor.

Çiftleşmeyi sevdiğimi belirtiyorum. *Dişim kollarımda sıcak ve istekli. Neden böyle hoş şeyler düşünmeyeyim ki?* Göğsünü okşuyorum. *İnsan kovanının pis kokusuna dönmeden önce dişimi kokumla kaplamayı neden düşünmeyeyim? Bunda bir sorun görmüyorum.*

Göğüs uçlarını okşarken iç çekiyor, bana yaslanıyor ve düşünceleri tembel bir zevkten yarına ve dönüşümüzün ne getireceğine dair belirsiz düşüncelere dönüyor. "Ya Azar taleplerimize boyun eğmezse?" diye soruyor endişeyle.

Sonra gideriz. Daha dostane bir kale arayacağız. Drakoni ve insan çiftleşmesi olan başkaları da olacak sanırım. Gelmekte olan şeyi durdurmaya hevesli başkaları da olacaktır. Onun yerine diğerlerine yaklaşacağız. Unutmayın, ona yaklaşacağız çünkü onda bizim istediğimiz bir şey var, bizde de onun istediği bir şey. Pes etmiyoruz. Yollarımız bir an için aynı yerde buluşacak.

"Aynı fikirde olduğumuz sürece," diyor Jenny usulca, meme ucunu yuvarladığımda sesi bir solukta kesiliyor. Düşüncelerinden sıcak bir zevk akıyor.

Dilimle eşimin kulak memesini okşuyorum, zihnim eşime sahip çıkma ihtiyacıyla dolu. Jenny'ye *her zaman aynı fikirde olduğumuzu* söylüyorum. *Sen ve ben biriz. Her zaman.*

ERTESİ SABAH, dostuma veda öpücüğü veriyorum -bu her zaman biraz veda gibi hissettirir- ve savaş formuna geçiyorum. Biçim değiştirdiğim anda tamamen kaybolmayı bekliyorum ve bir an için öyle oluyorum. Bu dünyanın sesleri ve kokuları duyularımı boğuyor ve bu çok fazla. Beni altına çekmekle, zihnimi batırmakla ve beni aşağı sürüklemekle tehdit ediyor.

Sonra, aynı hızla... temizlenir.

"Mhal?" diye sesleniyor eşim, bana doğru uzanarak. Rüzgâr saçlarını ve elbisesini ince bedeninin etrafında dalgalandırıyor ve yüzü teslim olmuş gibi. "Beni hatırladın mı?"

Eğiliyorum ve burnumu ona sürtüyorum. Kokusu bana hatırlatmadan önce bile onun kim

olduğunu biliyorum. Jenny. Eşim. Çocuğumu taşıyan kişi. Havadaki bir ipucunun kokusunu alabiliyorum.

Kokusu ateşimle daha da zenginleşiyor, derinleşiyor. Ve her zaman olduğum gibi kaybolmuyorum.

Seni hatırlıyorum, Jenny'm. Salorian'dan bir şeyler talep etmek için insan kovanına uçuyoruz, değil mi?

"Hatırlıyor musun?" Şaşırdı. Bana bakarken elleri ağzımın üzerinde geziniyor. "Normalde kim olduğumu hatırlamazsın..."

Ona *kafamın rahat olduğunu* söylüyorum ve kokusunu içime çekiyorum, çünkü bu beni her zaman *rahatlatıyor*. *Bugün iyiyim.*

"Neden acaba?"

Kokusundaki hafif değişiklik burnumu gıdıklıyor. *Bildiğimden şüpheleniyorum.*

JENNY

T Fort Dallas barikatının tepesinde uzanan ölü gözlü ejderhaların görüntüsü beni soğuk, çaresiz bir öfkeyle dolduruyor. Bu doğru değil. Rachel'ın onları serbest bırakmayacağını söylediğini biliyorum çünkü

Onları kaleyi güvende tutmak için kullanıyor ama onları bu halde görmek ve Mhal'ımın, kibirli, sinir bozucu, harika dostumun da aynı durumda olduğunu bilmek bana acı veriyor.

Düşüncelerini duyabiliyorum. Onun eğlencesi kafamın içinde dolaşıyor.

Kibirli olduğunuzu belirtiyorum. Buna *hakkın var*. Soğuktan donmuş elim göğüs pullarına dayanıyor. Mhal beni göğsüne yakın tutarak uçuyor ve sırtı yanımıza almak için hazırladığım tüm eşyalarla dolu. Bu bana Rachel'ın eyerini ve bunun uygulanabilirliğini düşündürüyor. Hamileyken o şeyin içine nasıl girip çıkıyorsun? Ama o gayet iyi idare ediyor gibiydi. Tepemizde uçarken, drakonilerden biri yukarı bakıyor, gözleri o korkunç, boş gri ve durumun yanlışlığını hatırlıyorum. Bunun devam etmesine izin verilemez. Bir insanı diğerini yok ederek korumak çözüm değil.

Ve Drakoni'ler de insan.

Yani evet, bu iş bugün bitiyor.

Kalenin etrafında birkaç kez dönerek kaledeki diğer drakonilere ve Azar'a varlığımızı fark etmeleri için zaman tanıyoruz.

Jurik beni selamlamak için elini uzattı. Vaan da. Bu kabul edilebilir mi? Düşünceleri kargaşa dolu. Diğer drakonilerle konuşmak istiyor. Dakh, Sasha ve bebekleriyle tanıştıktan sonra Mhal zihinsel "kabuğundan" biraz daha çıkmaya başladı. Onlara eşlerinin hamileliklerini, benim gibi rüya görüp görmediklerini, yavrularıyla konuşup konuşmadıklarını sormak istiyor ama geçmişin gölgesi kafasının üzerinde asılı duruyor. *Bir Kraliçe muhafızının arkadaşı olmaz,* diye hatırlatıyor bana. *Onlarla konuşmamalıyım.*

Kiminle istersen konuşabilirsin, dedim ona zorla. *Geçmişte Kraliçe'nin muhafızı olabilirdin ama şimdi sen Mhal'sın, her geçen gün daha da güçlenen güçlü bir savaşçı. Kraliçesi yerine eşini ve halkını koruyan bir drakoni.*

Benim insanlarım. Fikrin etrafında dönüyor ve hoşuna gittiğine karar veriyor. *Halkım, eşim ve çocuğum. Hepsini koruyacağım.*

Ona mutlak bir sevgi pususu gönderiyorum, kafasını mutlulukla dolduruyorum. *Bu doğru. Olduğundan daha fazlası olabilirsin. Burada olmak her şeyin sonu anlamına gelmiyor. Biz yeni bir şeyin başlangıcıyız, daha iyi bir şeyin.*

Bu da hoşuma gitti.

Aşağıda, insanlar barakalardan dışarı akıyor. Diğerlerinin arasına karışmış iki altın rengi çıplak beden görüyorum, bunlar diğer drakoniler olmalı -Gwen'in Vaan'ı ve Rachel'ın Jurik'i. Aşağıya doğru dönerken, ben

akıcı, soluk cüppeler giymiş soluk bir figürün ilerlediğini görür. Azar.

Ugh. Sanırım tüm bunları atlatsak iyi olacak.

Bir kişiyi daha yememe izin verecek misin? Düşünceleri Azar'ın yüzüyle doluyor. *Söz veriyorum, o sonuncu olacak.*

Hayır! Eğer onu yersen, seni bir daha asla

öpmem. Onu bu kadar çok mu seviyorsun?

Hayır, seni öpmeyi seviyorum. Ondan hiç hoşlanmıyorum... ama ondan hoşlanmamam ölmeyi hak ettiği anlamına gelmez, değil mi? Eğer etrafta dolaşıp hoşlanmadığım herkesi öldürseydim... Duraksıyorum, uygun bir bağlantı düşünmeye çalışıyorum.

Tam olarak olduğun gibi olurdun, çünkü herkesi seviyorsun. Mhal'ın düşünceleri eğlendirici bir sıcaklıkla dolu. *Ondan hoşlanmadığını söylüyorsun ama nefret de etmiyorsun çünkü kaledeki dişileri koruyor. Yöntemleri yanlış olsa bile, yaptığı takdir ettiğiniz şeyler var.*

Sadece... savunmasızlar. After'da kimse kadınları kollamaz. Bunu yapması ona kitabımda birkaç puan kazandırıyor. Ama sadece birkaç puan. Zavallı Manda'ya attığı tokadı düşünüyorum. *Çok, çok az*.

Pazarlık yaparken bu tokadı aklımda tutacağım, çünkü geri adım atmayacağım. Bir talep listemiz var ve eğer kabul etmezse başka bir yere gideceğiz. Evreni kurtarıyor olmamız umurumda değil - eğer bunu başkalarını ezerek yaparsak, biz de kötü adamlar oluruz.

Cesaret, diyor Mhal bana. *Sonuna kadar*

arkandayım. Biliyorum aşkım.

Kalabalığın arasına, kasıtlı olarak durdukları yere yakın bir yere iniyor ve onları kendi cüssesine yer açmak için dağılmaya zorluyor. Aceleyle yollarından çekilmelerini izlemekten duyduğu hazzın sırıtışını hissedebiliyorum. Azar'ın da kaşlarını çatmasına neden oluyor ki bunun iyi hissettirdiğini biliyorum. Sonra beni nazikçe önüne yatırıyor ve savaş formunda kalarak koruyucu bir şekilde üzerimde beliriyor.

Etrafımdaki insanlara bakıyorum, biraz rahatsızım. "Ah, merhaba."

Azar öne çıkıyor, gülümsemesi muzaffer. "Görüyorum ki aklın başına gelmiş ve işleri benim yöntemimle halletmeye karar vermişsin," diyor. "Güzel."

"Yanlış," diyorum hemen. "Bir talep listesiyle geri döndüm."

Yüzü bulutlanıyor ve öfke adeta içinde titreşiyor. "Siz kadınların bu talepleri de neyin nesi?"

"İşbirliğimizi istiyorsanız," diye devam ediyorum, sesim rahat. Sanki o konuşmuyormuş gibi davranıyorum. "Siz de bize küçük bir şey vermelisiniz. Eğer birlikte çalışmayı kabul edersek, harika. Değilse, başka bir kaleye geçeceğiz."

Sessizlik.

Salorian -Mhal'ın Azar'ın halkına verdiği isim- ikimize de dik dik bakıyor. O kadar uzun süre sessiz kalıyor ki endişeden tüylerim diken diken oluyor. Bizi zorlamak için sinsice Mhal'ı ele geçirmeye mi çalışıyor? Hemen ejderhama uzanıyorum. *Zihnini mi zorluyor? Bir şeylerin peşinde*

mi?

Mhal'ın düşünceleri kendinden emin ve kolay. *Yapamaz. Duvarların tepesinde beş ejderhası var. Daha fazlasını tutabileceğini sanmıyorum. Bir zamanlar daha fazlasına sahipti sanırım ama hepsiyle başa çıkamayacağını düşünüyorum.* Düşünceleri bir an için bulanıklaşıyor ve ölü gözlü ejderhaların "yüzlerini" kontrol ediyor. *Yanlarında yeni bir tane daha var. Benim yerime.*

Onun düşünceleri ekşi. Benimkiler öfkeyle patlıyor. *Bunu bugün durduracağız*, dedim ona. *Hemen şimdi.*

Bakışlarımı Azar'a ve toplanan izleyicilere çeviriyorum. Melina da onlarla birlikte, bir doktor ya da After'daki herhangi biri için çok uygunsuz olan renkli elbiselerinden birini giymiş. Yüzü ifadesiz, ağzı sıkı ve bize mi yoksa Azar'a mı kızgın bilemiyorum. Rachel ve Gwen kısa bir mesafe ötedeler, yüzlerinde neşeli ifadeler var. Arkalarında drakoni arkadaşları bizi izliyor.

Mhal bana *onların bizimle olduğunu* söyledi. *Jurik ve Vaan da Azar'ın hareketlerinden hoşlanmıyor. Onu durdurmaya çalışmışlar ama o şehri korumak için onlara ihtiyacı olduğunda ısrar ediyor.*

Artık öyle değil. Bunun için yeni planlarımız var.

Boğazımı temizleyip bir adım öne çıkıyorum. "Öncelikle şunu söylememe izin verin-"

"İçeride," diyor Azar kesin bir dille. "Hepiniz içeri." Melina, Rachel, Gwen, Jurik ve Vaan'a, sonra da bana ve Mhal'a eliyle işaret ediyor. Dönüp milislere ters ters bakıyor. "Siz görev yerlerinize dönün."

Grup dağılıyor. Rachel bana hızlı ve heyecanlı bir başparmak işareti yapıp yerleşkeye doğru ilerliyor ve ben de cesaretleniyorum.

Azar Mhal'a ters ters bakmaya devam ediyor. "Bunu içeride yapıyoruz dediğimde hepimizi kastediyorum. Ejderhanın bir güven göstergesi olarak yer değiştirmesi gerekecek."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, onun buyurgan ses tonundan nefret ediyorum. "Ama sana güvenmiyoruz."

"O zaman bu müzakerelerle fazla uzağa gidemeyeceğiz, değil mi?" Dudağını bize doğru kıvırıyor, sonra Melina'nın eşliğinde yerleşkeye doğru uzaklaşıyor.

Mhal bana, *hiç kimseyi yemeyi bu kadar istemediğimi* söyledi. *Tadının ekşi ve lifli olacağını biliyorum.*

Onun bu gözlemi beni biraz olsun güldürüyor. Sistemimde dolaşan yoğun gerginliğin bir kısmını hafifletiyor. Dişlerim sıkılı, omuzlarım gergin ve savaşa gitmeye hazırmışım gibi hissediyorum - ve savaş az önce içeri girdi. Sanırım kaledeki herkesin önünde itibarını kaybetmek istemiyor. Ve biz kaleyi ondan almaya çalışmıyoruz.

Değil miyiz? Her şeyi o aşağılık adamın elinden almak isterdim.

Evet, ama sonra ne olacak? Çalıştırmak istemiyorum. Çalıştırmak istemiyorsun. Aslında istiyor ve insanlarla arası kötü değil, o yüzden bırak hayatlarını mahvetmeye devam etsin. Umurumda değil. Sadece şu Rift meselesini halledip geleceğimize devam etmek istiyorum.

Üstümü değiştireyim mi? Mhal eğiliyor ve burnunu yüzümün yan tarafına sürtüyor. *Yoksa dövüşümüze başlayalım mı?*

Milislerin dağıldığı ve birkaç endişeli yerlinin metal panjurların arkasından dışarı baktığı avluya bakıyorum. *Eğer savaşacaksak, burada olmamalıyız. Sanırım pazarlık yapacaksak ona bu küçük noktayı vermeliyiz. Şimdilik değiştir.*

Mhal *şimdilik değişmeyi* kabul ediyor. *O piçi sonra yeriz.*

Böyle kasvetli bir şeye bile olsa gülmek iyi hissettiriyor. Mhal bana bir kez daha sokuluyor, sonra iki ayaklı formuna geçiyor. Sırtındaki çantalar yere düşüyor, içindekiler etrafa saçılıyor ve bu manzara karşısında derin bir iç çekiyorum. Sanırım bunu beklemeliydim. Neyse. İçinde giysiler olan çantaya doğru ilerledim ve bir pelerin çıkarıp kalçalarına sardım. "Al. Bunu giy. Herkesin bana ait olana bakması konusunda ne hissettiğimi biliyorsun."

Bana bakışı son derece buyurgan ama düşüncelerindeki eğlenceyi hissedebiliyorum.

Çantaların ve içindekilerin dağınıklığı karşısında tereddüt ediyorum. Eğer onları sokakta bırakırsak, döndüğümüzde çalınmış olacaklar. Etrafıma bakındığımda kapının yanında bir nöbetçi görüyorum ve kendimden emin bir şekilde bu oyunu oynamaya karar veriyorum. Ona doğru yürüyorum ve eşyalarımızı gösteriyorum. "Azar'ın adamlarından bazıları için hediyeler getirdim. Çalınmalarına izin vermeyin. Yakında geri geleceğim. Anladın mı?"

Külot programındayken benimle alay eden asker bana sertçe başını sallıyor. "Eşyalarınız korunacak." Bana saygı dolu bir bakış atıyor ve anlıyorum ki tepki verdiği tek şey Mhal'ın varlığı değil. Gwen ve Rachel'ın içinde bulundukları garip pozisyona düşmüştüm; kalenin bir parçasıydılar ama kalenin bir parçası değillerdi. Milisler bana eskisi gibi davranamıyor, bu yüzden şimdi iyi muamele görüyorum.

O zaman ben de bundan faydalanacağım.

Başım dik, yanımda Mhal'la birlikte yerleşkeye giriyorum. Sade gri elbiseli bir kadın onu takip etmemizi işaret ediyor. Bir hizmetçi mi? Azar'ın hizmetkârları olduğunu bile bilmiyordum ama sanırım öyle. Bizi içeri götürmesine izin veriyorum ve bizi uzun bir koridordan geçirip mumlarla dolu bir odaya sokuyor. Güzel şamdanlar uzun bir toplantı masasını süslüyor ve duvarları bir müzeden alınmış tablolar süslüyor. Buradaki sandalyeler büyük ve ağır, o kadar çok oyma ahşaptan yapılmışlar ki savurganlığın zirvesi gibi görünüyorlar. Sanki bir Regency filminde gibiyim ve başımı çevirsem hizmetçiler gümüş tepsiler içinde on çeşit yemekle içeri doluşacak.

Aslında bu kötü bir fikir değil.

Masanın en ucuna, Azar'dan olabildiğince uzağa oturuyorum ve yanımdaki koltuğa vurarak Mhal'ın bana katılması gerektiğini işaret ediyorum. O oturuyor, sırtı kaskatı ve heybetli, ben de sanki hep böyle kibirli bir pislikmişim gibi sandalyemde uzanıyorum. "Akşam yemeğine ihtiyacımız olacak," diyorum. "İyi bir yemek. Askerlere ve programdaki kızlara verdiğin o boktan şeylerden değil. Gerçek yemek. Sizin yediğiniz şeyler. Ve filtrelenmiş taze su, tercihen soğuk."

Azar bana sert bir bakış atıyor. "Her zaman sessiz olanlardır," diye mırıldanıyor ama elinin yanındaki küçük metal zili çalıyor. Hizmetçi hemen geri dönüyor ve talimatları bekliyor. "Misafirlerim için akşam yemeği," diyor Azar, "misafirler" kelimesini vurgulayarak. "Ve bir sürahi soğuk su."

Kadın başını sallayıp dışarı çıkıyor ve ben masanın etrafına bakıyorum. Melina Azar'ın yanında oturuyor, sandalyesi onunkine çok yakın ve yüzündeki onaylamayan ifade değişmiyor. Arkadaşım

olmak zorunda değil. Gwen ve Vaan, Rachel ve Jurik'in karşısında oturuyor ve Rachel sırıtmadan duramıyor. Sanki neyin peşinde olduğumu biliyor ve bundan kesinlikle hoşlanıyor. Gwen'in dikkati dağılmış görünüyor, eliyle büyük tümseği ovuyor.

karnının. Patlamaya hazır görünüyor, çok hamile ve birkaç hafta önce neredeyse hiç görünmediği düşünüldüğünde bunu görmek şaşırtıcı.

Her şeyin ne kadar hızlı ilerlediğini bir kez daha hatırlatıyor. "Taleplerinizi söyleyin," diyor Azar soğuk bir sesle.

"Önce yemek yemek istiyorum," diyorum tatlı bir sesle. "Hamile bayanları bekletmek istemezsiniz, değil mi?"

İlgisi gözlerinde parlıyor. "O zaman hamile misin?"

"Ben öyle bir şey demedim." Rachel ve Gwen'i işaret ediyorum. "Onlar hamile. Muhtemelen yemek yemek istiyorlardır." "Her zaman," diye itiraf ediyor Gwen. "Her zaman."

Gwen'i çok sevdiğime karar verdim.

Azar parmaklarını masaya vuruyor ve Melina'ya bir bakış atıyor, o sırada hizmetkârlar içeri girip bardakları önümüze koyuyor ve soğuk suyla dolduruyor. Benimkini hemen yudumluyorum ve göründüğü kadar ferahlatıcı ve harika. Tatlı su öyle bir hediye ki, kalede ne kadar kolay bulunduğunu unutmuşum. Su tesisatı ve su sağlamak için hala çalışan birkaç pompaları var ve evlerinde su olmayanlar için kalenin diğer tarafında bir kuyu var. Su, kalenin lehine büyük bir artı.

Yemekler getiriliyor ve kalın mısır ekmeği tabakları, yeşilliklerle dolu kalın, etli bir çorba ile birlikte masaya konuyor. Harika görünüyor ve yemek için sabırsızlanıyorum. Bu manzara karşısında midem gurulduyor. Mısır ekmeği ve çorba barakalarda yediklerinden çok da farklı değil, ama aradaki fark kalite. Çorbanın içinde soğan, yeşillik ve hatta biraz patatesle birlikte büyük et parçaları olduğunu hemen anlayabiliyorum. Lord Azar için sadece en iyisi. Yemekten bir kaşık alıyorum ve ne kadar güzel olduğunu neredeyse yüksek sesle haykırıyorum.

Yüzün her şeyi gösteriyor, Mhal bana hatırlatıyor. *Ağzımı kalçalarının arasına soktuğum zamanki gibi görünüyorsun.*

Özür dilerim. Özür dilerim. Kaşığımı yere bıraktım ve daha fazla yemeden önce biraz beklemeye karar verdim. "Öncelikle, eğer Mhal ve ben geri dönersek, kalacak güzel bir odaya ve mahremiyete ihtiyacımız olacak. Ayrıca kışladan değil, aşçınızdan yemek istiyoruz. Sanırım her türlü malzemeye de ihtiyacımız olacak. Giysi, eyer, ayakkabı, ev eşyası..."

"Evimde misafir olacaksın," diyor Azar sıkıca. "Elbette bu bir hak olacak. Kalenin sunduğu her şeye erişimin olacak. Bana inanmıyorsanız arkadaşlarınıza sorun." Rachel ve Gwen'i işaret ediyor.

Mhal devreye giriyor. *Vaan ve Jurik kendilerine iyi davranıldığını söylüyor. Arkadaşlarının hiçbir eksiği yok.*

Gerçekten sadece Yarık'ı kapatmak için işbirliği yapmalarını istiyor.

Başımı sallıyorum, bakışlarım Gwen'in karnına kayıyor. "Hamileyken de tıbbi bakıma ihtiyacımız olacak."

"Bu da bir veridir." Lord, bunu sormamızdan dolayı biraz aşağılanmış gibi görünüyor. Melina'ya bakıyor. "Öyle değil mi canım?"

İfadesi çok daha az misafirperver. "Ben asla birinden ilgimi esirgemem."

Bu harika bir cevap değil ama ondan daha fazlasını da beklemiyorum. Melina'nın Azar'la her zaman anlaşmazlık içinde olduğunu, milislerin müdahalesi olmadan kliniğini yönetebilmek için onun yatağını paylaşmak ve metresi olmak zorunda kaldığını düşündüm. Ama bugün bana bakan kadın oldukça taş yüzlü.

Onun tarafında olması mümkün değil, değil mi?

Kimse onun tarafında olamaz, diyor Mhal açıkça. *Tabii halkımın köleleştirilmesinden hoşlanmıyorlarsa.*

Aynen öyle. Ama o her zaman buna karşıydı. Bunu defalarca söyledi. "Tüm talepleriniz bunlar mı?" Azar sert bir sesle soruyor.

"Sadece Yarık kapanana ya da etkisiz hale getirilene kadar ya da yukarıdaki tehdidin icabına bakmak için ne yapabiliyorsak onu yapana kadar burada olacağız," diye devam ediyorum. "Eğer bu iki ay anlamına geliyorsa, iki ay burada olacağız. İki yıl anlamına geliyorsa, iki yıl burada olacağız. Eğer yirmi yıl anlamına geliyorsa..."

"Tanrım, umarım değildir," diye mırıldanan Rachel, Jurik'e endişeli bir bakış fırlatıyor. Jurik onun omzuna rahatlatıcı bir el koyuyor.

"Ve" diye devam ediyorum, "Manda ve Daniels'ın evlenmesine izin verilmeli." Azar kaşlarını çatıyor, ifadesi donuklaşıyor. "Kiminle?"

Hiçbir fikri olmadığını bilmeliydim. Saf bir hayal kırıklığıyla içimi çektim. "Birkaç hafta önce milis askerlerinizden biri, külot programında olan Manda'yla evlenmek için izin istedi. Sen hayır dedin. Programdan ayrılırsa kaleden atılacağını söylediniz. Gidecek yerleri yok, bu yüzden kaldılar ama ikisi de mutsuz. Sırf aşık oldular diye hayatları mahvedilmemeli."

Omuz silkiyor. "Onlar umurumda değil. Bunca zamandır beslediğim dişilerden birini kaybetmeyi tercih etmem." Melina'nın ona attığı kızgın bakışı görmezden geliyor. "Ama yapılması gerekiyorsa, öyle olsun."

Şimdi işin zor kısmı geliyor. Yüzümdeki parlak gülümsemeyi koruyorum. "Ve rehin tuttuğunuz ejderhaları serbest bırakmanızı istiyoruz."

Azar çenesini sıkıyor. Bir an sonra su bardağını tokatlayarak masadaki yerinden uzaklaştırır ve bardak yakındaki duvara çarparak paramparça olur. Öfkeyle ayağa fırlar. "Çok ileri gidiyorsun-"

"Kes şunu," diyor Melina ona. Bana dönüp başını sallıyor. "Ben de bundan hoşlanmıyorum ama bunu herkesi korumak için yapıyor."

"Hayır," diyorum sakince, içim titriyor olsa da. Mhal'ın eli kalçamda, beni sıkıca tutuyor ve arkamı kolladığını hissettiriyor. Onu bu yönde dürtecek olursam Azar'ı yiyeceğini biliyorum ama birlikte çalışıyor olmamız gerekiyordu. Uzlaşmak. Bu konuda taviz vermeyeceğim. "Bunu kendini korumak için yapıyor."

Melina, "Bizi Yarık'taki şeye karşı korumak için hepsine ihtiyacı var," diyor.

"Bebekler herkesi koruyor. Sahip olduğu ejderhalar zombi. Hiçbir şey yapamazlar. Akılları gitmiş. Onları kaleyi korumak için kullanıyor elbette ama bu masada üç tane güçlü kuvvetli drakoni erkeği var. Bu bölgeye gelen herkese karşı kaleyi koruyabilirler. Şu anda esir tuttuklarınızı serbest bırakırsanız, daha fazlası muhtemelen bazı kadınlarla eşleşecektir.

programda var. Haftalardır kokularını tekrar tekrar kokluyorlar. Gitmelerine izin verirseniz birkaç eşleşme ve çocuk daha elde edebilirsiniz. Kale korunuyor.

"Yapmayacağım," diye tısları Azar. Melina sessiz kalır.

"Bunu yapmayacaksın," diye devam ediyorum, "çünkü kalenin kontrolünü elinde tutamayacağından korkuyorsun. Mesele şu ki, buradaki insanlara iyi bir lider oldun. Bekâr kızlar güvende ve korunuyor. Sokaklar eskisinden daha temiz ve milisler başıboş dolaşmak yerine sizi dinliyor. Dallas Kalesi harika değil ama her şey kontrolünüz altında ve bunu sizden almak istemiyoruz. Kimse bu lanet yeri yönetmek istemiyor. İstediğinizi yapın ama sırf size avantaj sağlıyor diye drakonileri köleleştiremezsiniz. Drakoni'nin sana yardım etmesini istiyorsan, bundan vazgeçmelisin. Bize göre siz düşmansınız. Her zaman düşman oldunuz. Uzlaşmanız gerekiyor."

"Tutsakları serbest bırakırsam kalenin tüm kontrolünü kaybedeceğim." Öfkeyle tutuşmuş görünüyor. Gözlerini daha önce hiç bu kadar karanlık görmemiştim. Her zaman alaycı ya da etkilenmemiş görünmeye dikkat ederdi ama şu anda tamamen öfkeli. Yemek masasının üzerinde bir fırtına bulutu oluşmuş gibi hissediyorum ve Mhal'ın elini tutmak için uzanıp düşüncelerimi onunkilere bastırıyorum ki Azar içeri sızamasın. "Bu gerekli bir kötülük."

"Öyle mi?" Melina sorar. Ellerini önünde kavuşturur. "Çünkü kaleyi koruyabilecek gibi görünüyorlar. Senin sadece kendini koruduğun doğru mu?"

Ona ince bir gülümseme veriyor. "Sen bile benimle değil misin, dostum? Anlıyorum. O zaman şunu dinle. O drakonileri serbest bıraktığım an, bunlar beni öldürecek." Masanın bizim tarafını işaret ediyor. "Dedikleri gibi, ben onların düşmanıyım. Ben bir Salorian'ım. Onlara göre, ölmem yaşamamdan daha iyi. Eğer kontrolümü bırakırsam, elimde hiçbir şey kalmaz."

"Eminim faydalı olmanın bir yolunu bulursun," diye sesleniyorum, mısır ekmeğinden bir ısırık daha almadan duramıyorum. Neden onun tadı diğerlerine verdiklerinden çok daha iyi? Bu gerçekten inanılmaz... ve biraz da haksızlık.

Melina tekrar konuşur. "Çocukların sesini yükseltmekte iyisin. Belki de köleleştirme yerine bu konuya odaklanabilirsin." Soğuk gözlerle Azar'a bakıyor. "Kalenin kontrolünü elinde tutacaksın çünkü herkes seni geçmişte ejderhalarla birlikte gördü. Onları her an geri çağırabileceğini düşünecekler. Kaleyi güvende tutmak için gönüllülerimiz varsa onları tutmanıza gerek yok."

Sessizlik çöküyor.

Azar Melina'ya derin bir ihanet ifadesiyle bakar, sonra kendini düzeltir. "Cevabımı sabah alacaksın." Hızlı adımlarla odadan çıkıyor ve herkesten çok Melina'ya kızgın olduğu izlenimine kapılıyorum. Bir an sonra Melina bir mırıltı halinde özür diliyor, peçetesini yere bırakıyor ve onu takip ediyor.

Artık odada drakoni ve arkadaşlarından başka kimse kalmadı.

Rachel bana baş döndürücü bir bakış attı. "Bu harikaydı, Jenny. İçinde olduğunu bilmiyordum!"

"Ben de bilmiyordum," diye itiraf ediyorum, kaşığımı tekrar elime alarak. Tüm bu güzel yemekleri hâlâ sıcak ve lezzetliyken yemeye kararlıyım. "Ama Mhal'ın neler yaşadığını öğrendikten sonra, onu öylece bırakmak yanlış.

devam ediyor." Dostuma şefkatli bir bakış fırlatıyorum. Her zamanki gibi sert ve kibirli bir ifade takınıyor ama ben ona bakarken ağzı hafif bir gülümsemeye dönüşüyor.

Onun o muhteşem gülümsemesinin tadını çıkarmak istiyorum.

Mhal bana *çok iyi iş çıkardığını* söyledi. *Daha önce bir Salorian'ın geri çekildiğini görmemiştim. Köşeye sıkışmış hissediyor. Güzel. Bırakalım biraz demlensin.*

Gwen boğazını temizler. "Umarım sonunda dinler. Hepimiz drakonileri hapsetmenin yanlış olduğunu görmesini sağlamaya çalıştık ama gerçekten masum insanları koruduğu zaman tartışmak zor oluyor. Ama haklısın, artık kalede yeterince drakoni var ve kimseyi isteği dışında tutmasına gerek yok. Umarım Melina onu haklı olduğumuza ikna edebilir."

Mhal'ın düşünceleri eğlenceyle doluyor ve ardından Gwen sessizce gülüyor. Dostuma bakıyorum ve gözleri altın gibi parlıyor. *Vaan, bizi insan olarak değil, sadece kullanılacak araçlar olarak gördükleri sürece Salorianlarla anlaşmanın imkansız olduğunu söylüyor.*

O zaman bizimle çalışmak zorunda olduğunu anlaması onun için gerçekten berbat olacak, diye belirtiyorum. *Çünkü ben ciddiyim. Eğer taleplerimize boyun eğmezse, kalmayacağız. Sana yaptıklarını her gün yüzüne vurmak istemiyorum.*

Mhal uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra bana saf bir sevgi dalgası gönderdi. *Seninle gurur duyuyorum, dostum. İradenin gücü beni çok mutlu ediyor. Birlikte muhteşem çocuklarımız olacak.*

Çorbamdan bir ısırık daha alırken ona bir sevgi dalgası gönderiyorum. "Sanırım bunun içinde tavuk var.

o."

"Muhtemelen," diyor Rachel. "Dostumuz Azar için en iyisinden başka bir şey yok. Bu arada herkes

başka kimse artık yemez."

Midem sıkışıyor ve sonra Bethany ile Michael'ı ve böcek dolu tencereyi hatırlıyorum. "Bir talebi unuttum," diye itiraf ediyorum, lezzetli çorbayı iterek. Şimdi bana Bethany'nin ateşin üzerinde fokurdayan yemeğini hatırlatıyor. Gwen'in de bir şey yemediğini fark ediyorum. Bir parça mısır ekmeğiyle uğraşıyor, yüzünde dikkat dağınıklığı var. Öte yandan Rachel, yemeği canla başla mideye indiriyor. "Azar'a kimsenin böcekleri yememesi gerektiğini söylemek istedim. Onlar... onlar yanlış. Onlar bu dünyadan değil."

Rachel homurdanıyor. "Sadece bir aptal bunları görür ve yemek gibi göründüklerini düşünür." "Bu kalede bir sürü aç aptal var."

Doğruldu, yüz ifadesi dalgındı ve haklı olduğumu biliyordu. Bir an sessiz kaldı ve sonra konuştu. "Her iki şekilde de haberi yayacağız. Kimsenin onlara dokunmadığından emin olun. Jurik ve ben bununla ilgileneceğiz. Bazen gerçekten aç olan bazı insanlar için avlanıyoruz ama bu sadece diğerlerini onları soymaya ve yiyeceklerini çalmaya teşvik ediyor. İyi bir cevap yok."

Asla olmaz. Ne zaman After'da birine yardım etmeye çalışsanız, aynı derecede çaresiz başka bir kişi bunu mahvediyor. Herkes mücadele ederken sinirlenmek zor.

Masanın en ucundaki Gwen keskin bir nefes alarak elini karnına götürür. Vaan hemen ayağa

fırlıyor, yüzünde kocaman bir sırıtışla arkadaşının üzerine eğilip sandalyesini çekiyor.

"Ne oldu?" Rachel benden önce soruyor.

Gwen yavaşça ayağa kalkıyor, yüzü gergin. Yuvarlak karnına dokunuyor. "Bebeğim."

MHAL

Salorianlı bizi gece için terk ettiğinden, Jurik ve eşi insan kovanında bize yer verilmesini sağladı. Jenny gidip kaledeki arkadaşlarını kontrol etmek istiyor ama yorgun, düşünceleri eski gücünü kaybetmiş. Salorian'a karşı koymak ondan çok şey götürdü ve daha fazla gurur duyamasam da, sabahki yüzleşme için dinlenmeye ihtiyacı var.

Bu yüzden eşimi kalması için ikna ediyorum ve onun güzel yüzünü daha iyi görebilmek için gözlüklerimi takıyorum. Yalnız olduğumuz için bu kırılganlığı gösterebiliyorum ama sadece ona. Jurik eşime banyodan bahsetmemi önerdiğinde, bahsediyorum. Jenny hemen parlıyor ve banyoya girip küveti suyla dolduruyoruz. Su ılık değil, bu yüzden Jenny soyunurken ağzımdan küvete ateş akıtıyorum ve banyoyu onun için ısıtıyorum.

Önce küvete giriyorum, sonra Jenny'ye bacaklarımın arasına oturmasını işaret ediyorum. *Gel*, dedim baştan çıkarıcı bir şekilde. *Seni yıkayacağım.*

Jenny kıkırdıyor, sesi parlak ve mutlu ve bana katılması için ikna olması gerekmiyor. Sırtını göğsüme dayayarak bacaklarımın arasına giriyor ve biraz kıpırdanıyor. "Burası biraz kalabalık."

Daha fazla alana ihtiyacım yok.

Bu onu daha çok güldürüyor. "Çünkü sen zaten her şeye sahipsin!" Islak eliyle dizimi okşuyor. Her iki dizim de suyun dışında kalıyor ve küvet yeterince uzun olmadığı için bacak bacak üstüne atmış durumda. Hareket ettiğimizde su yere dökülüyor ve her seferinde düşüncelerinde küçük bir suçluluk duygusu geziniyor. Su israfı. Suyu boşa harcamaktan hoşlanmıyor.

Bunu Salorian'ın suyu olarak düşün, dedim ona cesaretlendirici bir *şekilde*. *Keyfinize bakın.*

Düşünceleri küveti kaplayan şişelere kayıyor ve saçlarını yıkamak istiyor. Bunu onun için yapabilirim.

Bir tanesini elime alıp kokluyorum, sonra iğrenç bir koku yüzüme çarpınca öksürüyorum. *Bu pislik de ne?*

"Bu çiçek kokulu vücut yıkama suyu." Yine gülüyor.

Bu iğrenç.

"Evet, biraz sert." Sıraya dizilmiş küçük şişelere bakıyor. "İşte, bunu dene." Bana geri uzatıyor. "Ve belki bu sefer burnunun tamamını sokma."

Eşimin üzerine sürdüğüm şeyin kokusunu almak istedim. İnsan olan her şeyin bu kadar kötü koktuğunu bilmiyordum. Kovanınızdan tahmin etmeliydim. Şimdi bile, kokuların yıkaması bunaltıcı oluyor. Sadece Jenny'nin sürekli, yakın varlığı onları çok fazla olmaktan koruyor.

Dizimi sıkıyor, tüm alaycılığı gitmiş. "Senin için buradayım."

Biliyorum. Şişeyi açıyorum -bunun kokusu çok daha az rahatsız edici- ve kafasına büyük bir

parça sıkıyorum.

Jenny hemen ciyaklıyor. "Saçım ıslak değil!"

Böyle mi olması gerekiyordu?

Çılgınca gülüyor, sırtını bana yaslıyor ve ben onun mutluluğunu ve neşesini seviyorum. Eşim her şeye değer. İnsan kovanında aylarca ya da daha uzun süre geçirmek zorunda kalsam bile, ona sahibim. Önemli olan tek şey bu.

Saç yıkamanın nasıl olması gerektiğine dair zihinsel görüntüler gönderiyor. Islak saç, sonra şampuan. Sonra durulama. Sonra saç kremi. Sonra tekrar durulama. Büyük bir telaş gibi görünüyor, ama kokulu şeylerle telaşlanmaktan daha insani ne olabilir? İçimden omuz silkiyorum ve bir avuç su alıp başının üzerine döküyorum.

Jenny'nin eğlencesi öfkeye dönüşür ve küvette öne doğru kayar. *İşte, bunu kolay yoldan yapmama izin ver.* Uzak uca doğru hareket ediyor ve sonra arkasına yaslanıyor, tekrar patlamadan önce başını yüzeyin altına daldırıyor, yüzünden aşağı su akıyor. Bana yaslandı, gözlerini sildi ve eliyle işaret etti. "Şimdi yıkamaya başlayabilirsin."

Ses tonu da ruh hali kadar aptalca. Eğlenerek, garip sabundan kafasına biraz daha koyuyorum ve bu sefer sabun orada öylece durmak yerine köpürüyor. Ah. Bu daha hoş görünüyor.

"Nasılsın?" diye soruyor ben saçlarıyla uğraşırken. Saçları kolayca karışıyor, çabucak düğümleniyor. Saç telleri benimkilerden farklı olarak ince ve yumuşak; acaba çocuğumuzun saçları nasıl olacak, onun mu benim mi?

Her yerim köpük içinde, diye dürüstçe cevap veriyorum. Ellerim ıslak saçlarının derinliklerine gömülüyor ve ben masaj yaptıkça saçları daha da uzuyor.

"Hayır, demek istediğim... Kaleye geri dönmek nasıl gidiyor? Başın nasıl?" Düşünceleri benimkileri araştırıyor, temkinli ve şefkat dolu. Bunun benim için çok fazla olduğundan endişeleniyor. Bir süreliğine de olsa Salorian'la yaşamaya dönmem için çok şey istediğinden endişeleniyor.

Ama eşim yanımdayken... her şey farklı. Evet, kovanın kokuları kötü ama bunaltıcı değil. Evet, diğer zihinlerin gürültüsü var ama beni boğmuyor. Kafamda çok fazla şey varmış gibi hissettiğimde bile, eşim yanımda, bana demir atıyor. *Şaşırtıcı derecede iyiyim.*

"Sevindim." Alnındaki köpükleri siliyor ve düşünceleri gülümsemelerle dolu.

Bir an sonra, kızgın bir ses zihnimde yanıp sönüyor. *BURASI ÇOK SOĞUK! BU HIÇ HOŞUMA GITMIYOR!*

Vaan'ın düşünceleri hemen yeni zihne dokunur, yatıştırır. *Hoş geldin, oğlum.*

SOĞUK. AÇ! ÖFKELİ!

Senin adın ne ufaklık? Tunjozefren.

Arkadaşım adına sevindim ve her ikisine de gurur düşüncelerimi gönderiyorum. *Güçlü, iyi bir oğul için güçlü, iyi bir isim. Hoş geldin, Tunjozefren.*

Jurik de orada, yeni gelene hoş geldin dileklerini iletiyor. Bir an için, daha fazla zihin yeni geleni selamlamak için uzandığında ev gibi hissediyorum. Luminoura ve Sallavatri'nin

Dışarıdaki ve çok daha uzaktaki çocuklar Tunjozefren'le iletişime geçerek ona yalnız olmadığını hissettiriyor. Halkı tarafından desteklendiğini.

Ve kenarlarda gizlenen Salorian'ın varlığını hissediyorum. Saldırmıyor ama yine de var. Ona hoş karşılanmadığını bildiren öfkeli bir itiş gönderiyorum ve o da kayboluyor.

"Ne oldu?" Jenny omzunun üzerinden bana bakarak soruyor.

Bir an için ne sorduğunu anlayamıyorum. Kafamın içindeki gürültü o kadar yüksek ki - bebeklerin birbirlerini selamlamaları, mutlu duygular göndermeleri, Tunjozefren'in yeni doğan şaşkınlığı, Vaan'ın oğluna duyduğu sevinç - bir an için eşimin bunların hiçbirini duyamayacağını unutuyorum. *Vaan'ın eşi doğum yaptı. Oğulları Tunjozefren.*

"Oh!" Düşünceleri sevinçle doluyor. "Ona kıyafet dikmem gerekecek. Gwen ve Vaan çok mutlu olmalı."

Öyle. Arkadaşımın kafasından bir avuç köpük koparıyorum ve zihnimdeki gürültüye rağmen ona konsantre olmaya çalışıyorum. Kötü bir gürültü değil, her zamanki gibi değil. Bu, birbirine dokunmak için uzanan zihinlerin tanıdık, dostane bir karmaşası. *Temiz olman için daha ne kadar köpüğe ihtiyacımız var?*

Jenny bana kıkırdıyor. "Bu kadar yeter. Şimdi durulayalım." Ve küvette tekrar öne doğru kayıyor, köpüğü sallarken başını kalçalarımın arasına daldırıyor. Durulanırken düşünceleri dalgalanıyor. *Azar biliyor mu? Yeni bebeği?*

O oradaydı. Pusuda bekliyordu.

Sence taleplerimizi kabul edecek mi? Suyun içinden tekrar yükseliyor ve yüzünü siliyor.

Ben bunu düşünüyorum. *Bence başka seçeneği yok. Ya şimdiye kadar olduğu gibi devam edecek ve Vaan ile Jurik'i,* eşlerini *ve yavrularını kaybetme riskini göze alacak ya* da *bize teslim olmak zorunda kalacak. Her iki seçenekten de hoşlanmayacaktır ama eğer akıllıysa bizimle ittifak kuracaktır çünkü biz kalesini ondan almaya çalışmıyoruz. Bir şeyin kontrolünü elinde tutmak için savaşacaktır.*

Sence kuralları çiğneyip yine aklını çalmaya çalışır mı? Düşünceleri endişe dolu.

Salorianlara güvenilmez ama bunu denerse her şeyini kaybeder. Jurik, Vaan ve dostları buna izin vermeyecektir. Sırtından aşağı akan su damlalarından birine dokunuyorum. *Eğer biz üç çift bir arada olursak, bize boyun eğmek zorunda kalacak.*

"Umarım öyledir," diyor Jenny usulca. Ağırlığını kaydırıyor, arka tarafı kalçalarımın iç kısımlarına sürtünüyor.

Sertleşiyorum, çok ıslak, çok kaygan eşimin bana doğru bastırdığı hissinin tadını çıkarıyorum. *Biraz daha yıkayalım mı?* Parmak uçlarımla kollarını okşarken bile soruyorum.

Belki daha sonra? Düşünceleri zevkten bulanıklaşıyor ve arzusu artıyor. *Belki bunun yerine biraz başka bir şey yaparız?*

Onu kaldırıp kucağıma oturtuyorum ve bacaklarımı altına kaydırıyorum. Sikim şimdi onun arka tarafına baskı yapıyor ve o da kendini bana sürtüyor. Göğüslerini avuçluyorum, uçlarıyla alay

ediyorum. Çok duyarlı, yumuşağım,

güzel dostum. O tamamen mükemmel, Jenny'm. Sadece...mükemmel. *Burada mı yoksa yatakta mı çiftleşmek istersin?*

Bana karşı tekrar kıpırdanıyor, hareketleri kasıtlı. *Burada yapabilir miyiz?*

Oh, evet. Göğsüme yaslanana kadar onu geriye doğru çekiyorum ve bir elimi kalçalarının arasına kaydırıyorum. *Burada çok şey yapabiliriz. Dur sana göstereyim.*

Neredeyse benim için ne kadar kaygan olduğunu sevdiğim kadar çıkardığı zevk iç çekişini de seviyorum.

JENNY

Ertesi sabah, Mhal beni bir öpücükle uyandırdı. *Tutsak Drakoni gitmiş.*

Bu, üzerimde kalan tüm uykuyu silkeledi. Yataktan hızla kalktım ve

Odanın metal panjurlarını çekip açıyor ve sabahın erken saatlerinde gün ışığına bakıyorum. Güneş, barikatları oluşturan eski arabaların kırık camlarında parıldıyor ama üzerlerinde ejderha görmüyorum. "Emin misin?"

Kokuları eski. Bir süredir yoklar. Bir gecede bir şey oldu. Mhal arkama geçti ve ellerini omuzlarıma koydu. *Memnun olmadın mı?*

Dönüp ona bakıyorum. Gözlüklerini takmış ve gözlüklerin içinde çok sevimli görünüyor. Şimdiye kadar gördüğüm en vahşi, altın inek gibi. Bu dikkatimi dağıtıyor ve bir an için düşüncelerimi unutuyorum. "Memnun oldum," diyorum. "Sadece Azar'a güvenmiyorum. Neyin peşinde olduğunu merak ediyorum."

Gidip öğrenelim mi?

Çabucak giyiniyoruz. Parça parça elbiselerimden birini ve bir çift sandalet giyiyorum. Sonra Mhal'ın saçlarını tarıyorum, o gözlüklerini çıkarırken saçlarını gevşek bir sıraya sokuyorum. Gri eşofman altından başka bir şey giymiyor ve ağız sulandıracak kadar seksi görünmeyi başarıyor. Bu dikkatimi dağıtıyor, çünkü bir yanım onu yatağına geri götürmek istiyor.

Ama o kadar çok şey oluyor ki yapamıyoruz.

Odamızdan çıkar çıkmaz Vaan kolları yeni oğluyla dolu olarak yanımıza geliyor. Uyuyan bebeği hayranlıkla seyretmek için birkaç dakika duraklıyoruz -Tunjozefren kalın siyah bukleleri ve altın rengi teniyle çok güzel bir küçük akar. Bu kadar küçük bir bebek için dili dolaştıran bir isim gibi geliyor ama drakoniler bu isimden çok memnun ve isimlerin onlar için çok şey ifade ettiğini biliyorum.

Vaan bebekle birlikte odasına döndüğünde, Mhal elimden tutup beni dışarıya, sabahın ilk ışıklarına götürüyor. Dallas Kalesi her zamanki gibi görünüyor. Yerleşke milislerle kaynıyor, arazi temiz ve düzenli, yeşillik ya da yanabilecek şeylerden arınmış. Birkaç sokak ötede, kalenin geri kalanı metal kaplı barakalarda ve şehrin geri kalanını oluşturan, bir araya toplanmış yeniden tasarlanmış binalarda toplanıyor. Her şeyin kokusu beni çarpıyor ve bunun zavallı Mhal ve hassas burnu için ne kadar kötü olduğunu ancak hayal edebiliyorum. Gidip dönene kadar kalenin ne kadar kirli ve güzel kokulu olduğunu fark etmemiştim.

Umarım uzun süre burada kalmayız.

Dünya güvende olduğunda çiftliğimizi bulacağız, diye güvence veriyor dostum, rahatlatıcı elini omzuma koyarak. *Kovanın kenarlarına bak. Ne görüyorsun?*

Gözlerimi ellerimle siper edip barikata bakıyorum. Ejderhalar gitmiş, tamam. Gökyüzü açık ve bir zamanlar kalenin koruyucuları kayıp. Bir an için, içimi bir parça

Panik. "Bugün ejderha saldırısı günü değil, değil mi?" Azar ejderhalarıyla gelmeden önce kaleyi düzenli olarak vuran tüm saldırıları düşünüyorum. Her biri dehşet vericiydi ve öldürüleceğimizden endişeleniyordum. Şu ana kadar bunun beni ne kadar etkilediğini fark etmemiştim. Kale duvarlarında ejderhaların olmaması rahatlatıcı olmak yerine sinir bozucu.

Mhal, *yakınlarda drakoni olmadığını* söylüyor. *Diğerleriyle fikir alışverişinde bulunuyorum ve kovanı gözetleyeceğiz. Halkımızdan biri daha yaklaşırsa haberimiz olacak, söz veriyorum.*

Ona isteksiz bir gülümseme veriyorum, paniklediğim için suçluluk duyuyorum. İstediğimiz buydu. *O ejderhalar için mutluyum.*

Öyle olduğunu biliyorum. Endişelenmeyin. Korku dolu yaşamaya alışkınsınız. Güvende olduğunuzu fark etmeniz zaman alacaktır.

"Jenny!"

Tanıdık bir ses adımı haykırıyor ve ben dönüyorum. Milis üniforması giymiş, omzuna silahını asmış bir adam koşarak yanımıza geliyor. Yaklaşırken duraklıyor, bakışları Mhal'a doğru kayıyor. Bu Lucas Daniels, yüzünde temkinli bir ifade var. Omzumun üzerinden kafamın içinde sessizleşen Mhal'a bakıyorum; burun delikleri açılmış, ifadesi tehlikeli. Burnundan bir duman teli kaçıyor.

Elimi Mhal'ın koluna koydum. "Sorun yok. O bir arkadaş."

Size doğru bir ateş püskürten insan taşıyor. Sizi isminizle çağırıyor ve yakından izliyor. Bunların hiçbirini sevmiyorum. Mhal neredeyse kıllanıyor. *Eğer Salorian'ı yiyemiyorsam, sana çok uzun süre baktığım için bunu yememe izin ver.*

Ona *Daniels'*ı hatırlatıyorum, zihnindeki resimleri ona doğru itiyorum, çünkü Daniels'ı yeme konusunda çok ama çok ciddi. *Manda'yı seven, eski oda arkadaşım, hatırladın* mı?

Rahatladı, ama sadece biraz. *Onu tanıyamadım. Kokusu bana yabancı.*

Benim düşüncelerim onun ihtiyacı olan kokularla gelmiyor ve görüşü de kötü. Sadece korumacı davranıyor. *Seni seviyorum ve bana yan bakan herkesi yemek istemeni çok tatlı buluyorum ama bunu yapacaksak biraz dostça davranmalıyız. Sadece birazcık.*

Güzel. Bunu yemeyeceğim. Bu benim dostluk tavizim. Bana o buyurgan bakışını atıyor. *Ama eğer bir başkası sana çok uzun bakarsa-*

Onları da yemeyeceksin çünkü o zaman seni bir daha öpmem. Mhal'ın ellerini ellerime alıyorum ve arkamı dönüyorum, ejderhamın ellerini tutmaya devam ederken neden bu kadar sessiz olduğumuzu merak ediyor olmalı Daniels'ı selamlıyorum. "Merhaba," diyorum parlak bir sesle. "Mhal'la tanış. O benim eşim. Biz... aşağı yukarı evliyiz."

Daniels Mhal'a rahatsız bir bakış fırlattıktan sonra yavaşça başını sallar. "Güvende olmana sevindim. Sana ne olduğunu bilmiyorduk ve Manda gerçekten çok üzgündü. Güvende olmana sevindim. Manda bunu duyduğuna çok sevinecek." Bana verdiği gülümseme gerçek, bronzlaşmış yüzünü mutlulukla buruşturuyor. "Haberleri duydun mu?"

"Ejderhalar hakkında mı?"

Başını sallıyor. "Ben ve Manda hakkında. Azar dün gece milislerle bir toplantı yaptı. Kalenin

koruyucuları olarak rollerimizden memnun olduğumuzdan emin olmak istediğini söyledi."

Onlar kalenin koruyucuları mı? Hiçbir şey yapmıyorlar, diye araya giriyor Mhal göz devirmenin zihinsel eşdeğeriyle.

"Ve evlilik konusundaki kurallarını gevşetti. Manda ve ben dün gece bir vaiz bulduk ve olabildiğince çabuk evlendik." Sırıtarak parmağındaki gümüşi yüzüğü gösteriyor. "Böylece daha sonra kurallar tekrar değişirse kimse bunu elimizden alamaz. Şu anda benim daireme taşınıyor."

Mutluluk onun içinde parlıyor ve kalbim arkadaşlarım için sevinçle sıkışıyor. "Çok sevindim. Manda'yı görebilir miyim?"

Bize keskin bir baş selamı veriyor. "Elbette. Size yolu göstereyim. Bana Azar'ın sizi özel görev gücünün bir parçası olarak işe aldığı söylendi?" Bizi kışlanın uzak ucuna doğru götürerek ilerliyor.

Neredeyse tökezliyordum. Neyiz biz? Onun özel görev gücü mü? Daniels dün gece Azar'la yüzleştiğimizi görmedi mi? İmtiyazlar talep ettiğimizde?

Mhal, *her şeyi kendi fikri olarak ortaya attığını* söylüyor. *Tahmin etmeliydik. Her şeyi büyük planının bir parçasıymış gibi gösterecek -evlenmelerine izin vermek, köleleştirilmiş drakonileri göndermek. Her şey onun lehine olacak. Bundan emin olacak.* Mhal iğrenmiş görünüyor. *Taleplerimizi alenen dile getirmeliydik.*

Sorun değil. Şimdi biraz düşündüm de, umurumda değil. İsteklerimizi aldığımız sürece, bırak istediğini yapsın. *Onlara ne isterse söylesin. Kuralları çiğnediği anda gideceğimizi biliyor ve o zaman neden kimsenin onu dinlemediğine cevap vermek zorunda kalacak. Herkesin değişikliklerin kendi fikri olduğunu düşünmesi kaleyi elinde tutmasına yardımcı olacaksa, sorun değil.*

Sen benden çok daha nazik birisin, diye homurdanıyor Mhal.

Daha nazik değil, belirteyim. *Sadece çoğundan biraz daha bencil.* After bana insanların başka birinin sorumlu olmasını istediğini öğretti ve ben kesinlikle o kişi olmak istemiyorum. Eğer Azar istiyorsa, bırak alsın.

MANDA beni mutlu bir çığlıkla karşılıyor ve kollarını boynuma doluyor. Hemen bir adım arkamda Mhal'ın varlığını fark ediyor ve yüzünde şaşkınlık ifadesiyle geri çekiliyor. "Sen... her şey yolunda mı?" Gözlerinde bir soru var. "Mutlu muyuz?"

Ah. Bir bakıma, Manda'nın böyle sorması çok tatlı. Ne düşündüğünü biliyorum - Lucas'ın devreye girip seni büyük korkunç ejderha adamdan uzaklaştırmasını sağlamam mı gerekiyor? Ama bu gülünç çünkü Daniels Mhal'a hiçbir şey yapamaz. Azar Manda'yı tokatladığında Daniels parmağını bile kıpırdatmadı ve Mhal'ın kimsenin bana dokunmasına izin vermeyeceğini biliyorum.

Bir an sonra kendimi suçlu hissediyorum. Hepimiz elimizden geldiğince hayatta kalıyoruz. Manda için tüm kaleyle yüzleşmediği ve ikisinin de hayatını riske atmadığı için Daniels'tan nefret etmemeliyim. Manda en azından mutlu görünüyor. Yüzü zevkle parlıyor ve küçük odalarında bir yığın ev eşyasının arasında oturuyor. Bir şeyler yapıyor.

ve Manda'nın tek istediğinin bu olduğunu anlıyorum; bir yuva ve sevdiği adam.

Bir bakıma benim de tek istediğim bu. Çiftlik, bahçe ve çocuklarımızla birlikte sakin bir hayat yaşama hayalimizi düşünüyorum.

Oraya varacağız, Mhal bana söz veriyor. *Bunların hepsi geçici.*

Ona desteği için teşekkür ederek bir duygu dalgası gönderiyorum. Onu çok seviyorum. Ona destek olanın ve onu sakin tutanın ben olduğumu düşündüğünü biliyorum ama benim onun için olduğum kadar o da benim için orada. Bu dünyada aklı başında kalabilmek için birbirimize ihtiyacımız var.

"Harikayız," diyorum Manda'ya, ona gülümseyerek. "Çok mutluyuz. Peki tüm bu şeyler de neyin nesi?"

Manda mutlu bir şekilde eliyle işaret ediyor. "Evlendiğimizden beri Melina bizi giydirmek için ısrar etti.

Bu harika değil mi? Kalenin çok iyi bir hanımefendisi. Bahse girerim Azar'ı evlenmemize izin vermesi için ikna etmiştir." "Eminim," diye yankıladım, gülümseyerek. "Her şey nasıl? Ne kaçırdım?"

Arkadaşım Azar'ın dün gece geç saatlerde milislerle yaptığı toplantıdan ve onların yardımıyla kaleyi nasıl "geleceğe" taşımak istediğinden bahsediyor. Melina'nın tüm bu süre boyunca nasıl onun yanında olduğunu ve desteğini gösterdiğini. İtiraf etmeliyim ki, Azar'ın onları umursamadığını bildiğim halde kendisi ve milisler büyük bir takımmış gibi davranması çok zekiceydi. Melina hakkında ne düşüneceğimden emin değildim ama onu zihnimde "Azar'ın takımı" olarak değiştirmem gerekecek. O bizimle değil. Onunla birlikte.

Bir insan onunla nasıl birlikte olabilir bilmiyorum ama belki de bu onun da hayatta kalma yoludur.

Manda bana toplantıdan sonra milisleri nasıl yanına aldığını anlattı, böylece tutsak ejderhaları serbest bırakmasını izleyebileceklerdi. Programdaki kadınlar da gece geç saat olmasına rağmen dışarıdaydı. Görünüşe göre Azar'ın manevralarından biri daha. "Ve ejderhalardan ikisi uçarak aşağı indi ve Trista ile Cady'yi sanki hayatlarında gördükleri en kırılgan şeylermiş gibi nazikçe kucakladı. Hiçbiri kimseye saldırmadı. Hepsi sessizce yıldızlara doğru uçup gittiler. Çok güzeldi." İç çekiyor. "Azar, Melina'nın yanında romantik biri sanırım. Kadınlara olan sevgilerini hissettiğini ve bu yüzden gitmelerine izin vermek zorunda kaldığını söyledi."

"Vay be," diyorum. Çünkü başka ne diyebilirsin ki? Sanki geçmişte yaşadığımız her şey - Azar'ın küçük zalimliği, öfke nöbetleri, insanlara karşı kontrolcü davranışları - hepsi bir gecede unutuldu.

"Ve tahmin edin başka ne var?" Manda parlak bir şekilde söylüyor.

"Ne?" Dün gece uyuyakaldığım başka ne olmuş olabilirdi ki? "Ben ve diğer kızlardan bazıları bir kitap kulübü kuracağız!"

Bir... kitap kulübü. Manda ve Rachel ile aynı odayı paylaştığımdan bu yana sanki bin yıl geçmiş gibi hissediyorum. Dünyam son bir ayda o kadar çok değişti ki artık eskisi gibi değilim. Manda'dan yüz yıl daha yaşlı hissediyorum. Onun adına mutluyum ama aynı zamanda onu sarsmak istiyorum.

Kitap kulübü mü? Yemeğe ihtiyacı olan insanlar varken mi? Yarık dünyamızı yeniden yok edebilirken mi?

Bunların hiçbirini *değiştiremez*, diyor Mhal bana, içinden bir sevgi dalgası göndererek.

Düşünceler. Benim için üzülüyor ama anlıyor. *Bırak kulübünü alsın.*

Haklısın. Değişmem onun suçu değil. Aynı kalede olmamıza rağmen Jurik'le çiftleştikten sonra Rachel'ı neden hiç görmediğimizi hep merak etmişimdir. Artık biliyorum. Ben de Manda'ya gülümsedim. "Bana kitap kulübünden biraz daha bahset. İlk olarak ne okuyacaksın?"

Sonraki bir saat hızla geçiyor. Manda'nın Daniels'la olan hızlı evliliğinden ve kaledeki değişikliklerden duyduğu heyecan beni mutlu ediyor. Hiç değilse bir arkadaşımızın hayatına biraz neşe getirebildik. Manda artık "programın" bir parçası olmadığından, mutfak ve bahçelerde yardım etmek üzere yeniden görevlendirildi ve her ikisi için de heyecan duyuyor. "Belki sonunda tüm bu mısır ekmeği konusunda bir şeyler yapabiliriz" diyor gülerek. "Herkes bundan bıktı ama başka ne var ki? Burada en kolay mısır ve domates yetişiyor."

Mısır ekmeği bana Bethany ve küçük oğlunu hatırlatıyor. "Konu açılmışken, kalede birini ziyaret etmem gerekiyor. Ziyaretimizi yarıda kesmekten nefret ediyorum ama Bethany ve Michael'ın iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Hemen Manda'nın yüzü düştü. Elime uzandı. "Oh, Jenny. Sana söylemediler mi?" Soğuk bir korku kapladı içimi. "Bana neyi söylemediler?"

Manda'nın yüz ifadesi sempati dolu. "Onlar öldü."

Böceklerin zehir olduğu ortaya çıktı. Hızlı etki eden bir zehir değil ama birkaç hafta içinde sizi yavaş yavaş yok eden bir zehir. En azından bana söylenen bu. Fort Dallas'ın tamamı şiddetli bir şekilde hastalandı ve kimse nedenini bilmiyor.

Bethany bu yüzden öldü. Kocası bu yüzden öldü.

Michael şu anda klinikte, aynı "gizemli" hastalıktan dolayı ağır hasta.

Melina ona bakarken "Böcekler yüzünden," diyorum. Ona güvenmesem bile elleri şefkatli ve Michael'ın mümkün olan en iyi bakımı aldığını biliyorum. Küçük klinikteki her karyola kusan, solgun insanlarla dolu. Kederim çok yoğun ama kendimi tutuyorum. Kimsenin başında ağlayan bir kadına ihtiyacı yok. Melina'nın da dikkatini dağıtmak istemiyorum. Bu yüzden boğazımı temizleyip kendime geliyorum. "Daha fazla yemelerine izin verme, tamam mı?"

Doktor dudaklarını büzüyor. "Eğer böceklerdeki bir patojenden kaynaklanıyorsa, yapabileceğimiz pek bir şey yok. Ama yutmayla ilgiliyse, belki bu konuda bir şeyler yapabiliriz. Farmakolojik kılavuzlarıma bakacağım ve elimizde yardımcı olabilecek bir şey olup olmadığına bakacağım." Michael'ın zayıf bedenine sıkıca bir battaniye sarıyor. "Biraz onunla kalır mısın? Diğerlerini kontrol etmem gerek."

"Elbette." Küçük çocuğun elini tutuyorum. İskelet gibi, damarlar bir çocukta mümkün olmaması gereken şekilde öne çıkıyor. En azından yaşıyor. Sadece ne kadar yaşayacağını bilmiyorum.

Görevimi bırakabilirim, Mhal gönderiyor. *Bana ihtiyacın var mı?*

Drakoni'm duvarları koruyor. O ve Jurik barikatın tepesinde vardiyaları paylaşıyor ve yaklaşan herkes için gökyüzünü (ve esintideki kokuları) izliyorlar. Gwen ve Vaan'ın yeni bebeği

Vaan da onlara katılacak. Mhal sürekli aklımda olduğu ve zihinlerimiz birbirine değdiği için o kadar da kötü değil. Ama böyle bir anda, keşke burada olsaydı diyorum.

Sorun yok, ona gönderiyorum. *Yapabileceğin bir şey yok.* Benim de yapabileceğim bir şey yok. Michael'ın küçük elini tutuyorum, parmakları sopa gibi. Yapılacak bir şey yok. Gözlerim yaşlarla doluyor.

Var, Mhal bana gönderiyor, sesi rahatlatıcı. *Yapılması gerekeni yapıyoruz. Kaleye yardım ediyoruz. Esir tutulan kardeşlerimi kurtardık. Sen de arkadaşlarına yardım ettin. Çocuğumuz olacak ve Yarık'ı kapatmak için diğerleriyle güçlerimizi birleştireceğiz, böylece gelen şey diğerlerine zarar vermeyecek. Böylece bir geleceğimiz olacak, hepimizin. Yapacak çok şey var ve biz bunu yapıyoruz.*

Haklı olduğunu biliyorum. Haklı olduğunu biliyorum. Keşke daha fazlasını yapabilseydim.

Sen çözümün bir parçasısın. Sen benim eşimsin ve nazik, verici bir kalbin var. Elinden geleni yap, yeterli gelmezse seni tutmak için orada olacağım.

Bazı nedenlerden dolayı, bu rahatlatıcı. Ne olursa olsun, ben Mhal'a sahibim, o da

bana. Michael yatağında kıpırdanıyor ve küçük eli benimkini sıkıyor. "Jenny?"

"Benim. Nasıl

hissediyorsun?" "Karnım

ağrıyor."

"Biliyorum. Doktor seni daha iyi hissettirecek." Ona gülümsedim. "Artık buradayım. Her şey yoluna girecek."

Kalbimde bir yerde, yapacağımı biliyorum. Bunu başaracağız. Gezegenimizi geri alacağız ve bir şeyleri düzelteceğiz. Belki bugün değil, belki yarın değil, ama yakında.

Burayı herkes için daha iyi bir yuva haline getireceğiz -rakoni ve insan.

EPİLOG

Üç Ay Sonra

MHAL

Jenny çok cesur.

Suyu geldiğinde ve karnı kasıldığında sakin kalır. O oturduğu sandalyeden kalkıp Michael'ın okumasına yardım ediyor ve bana bakıyor. "Doktora gitme vakti geldi."

Telaşlı olan benim. Endişe dolu olan benim. Resimli kitaplarımı kapıyorum - Jenny bana insan sözcüklerini de öğretiyor - ve yaşam alanımızda koşturuyorum. "Evet?" Yüksek sesle söylüyorum. İnsan sözcüklerini öğreniyorum. Onlardan hoşlanmıyorum ve ağzımdan çıktıklarında gıcırdıyorlar ama Michael bizimle zihinsel bağlantı kuramıyor. Çok uzun süre sessiz kalırsam korkuyor ve bu yüzden onun için kelimeler kullanıyorum. "Evet doktor?"

"Evet," diyor Jenny yüzünü buruşturarak. "Önce üstümü değiştirmem gerek. Michael, biraz Rachel Teyze'yi ziyaret edebilir misin? O ve Jurik seninle bir masa oyunu oynamak istediklerini söylediler."

"Tamam." Küçük çocuk ayağa kalkar. İyileşmesi çok uzun süren hastalığı yüzünden hâlâ solgun ve zayıf. O da akıllı bir çocuk ve keşke onunla zihinlerimize dokunabilseydim. Eminim onunki zekice şeylerle doludur. Kitabını kapatırken duraksıyor. "Sen... sen geri geliyorsun, değil mi?"

Sözleri eşimin zihninden süzülüyor ve sohbeti takip edebilmem için bunları benimle paylaşıyor. Anne ve babası öldüğü için bizimle yaşamaya gelen Michael'a karşı kalbi sevgi dolu. O bizim de oğlumuz olacak. Şu anda klinikten geri dönmeyeceğimizden korktuğundan şüpheleniyor.

Çocuğun yanına gidiyorum ve elimi başına koyuyorum. Saçları Jenny'ninki gibi yumuşak. "Michael... cesur. Evet?"

Başını sallıyor, gözleri kocaman. Onu kucağıma alıyorum ve sarılıyorum, alışmaya başladığım bir insani sevgi işareti. Jenny de sarılmayı seviyor. Bir drakoni burnunu sürtebilir ama Michael ben savaş formundayken hâlâ korkuyor, bu yüzden onunla küçük adımlar atıyoruz. İnsan oğluma sarılıyorum ve sırtını sıvazlıyorum.

Belki o da bizimle gelebilir? Jenny sorar, düşünceleri Michael için endişeyle doludur. *Diğer odada kalırsa mı? Sanırım Rachel ve Jurik'le olmaktansa seninle ve benimle olmayı tercih eder ve küçük Malliope son zamanlarda çok huysuz. Michael'a ayıracak zamanları olmayabilir.*

Çok yumuşak ve verici, şu anda bile. Jenny'nin karnı bir kasılmayla sıkışıyor ve acı düşüncelerini dalgalandırıyor. İçimden onu kucaklayıp kliniğe koşmak geliyor ama sakin olmamızı istediğini biliyorum. O yüzden bana sarılan Michael'ın sırtını sıvazlıyorum. "Michael... doktor? Evet?"

"Mhal bizimle gelmek isteyip istemediğini bilmek istiyor, Michael. Bebeğimiz

doğuyor." Çocuk başını sallıyor, boynuma yapışıyor.
Anlaştık o zaman. Ailemiz birlikte gidecek.

JENNY

Doğum yapmak berbat bir şey. Bunu anlatmanın daha iyi bir yolu yok. Gerçek bir hastane olmadığı için Melina ağrılar dayanılmaz hale gelmedikçe bana epidural vermek istemiyor, bu yüzden çocuğumu doğal yollarla doğurmak zorundayım. Karnıma ve içimin derinliklerine sıcak bir ağrı krampları giriyor ve birkaç yatak ötedeki karyolada uyuyan Michael'ı korkutmak istemediğim için acı çığlıklarımı tutmak zorunda kalıyorum.

Tüm bu süre boyunca Mhal'ın elini tutuyorum, içimden çığlık atarken tırnaklarım elime batıyor.

Acını benimle paylaş, dostum yatıştırır. *Senin için buradayım. Gücümü al.*

Benimle her anı konuşuyor ve gecenin ilerleyen saatlerinde yarı-drakoni oğlum doğuyor. Melina beni temizlerken oğlum hemen Mhal'a teslim edildi. Doktor bana "Harikaydın," dedi. "Etkilendim. Rachel tüm zaman boyunca bana küfretti."

Öfkeli bir feryat havayı yarıyor ve Mhal'ın zihni saf bir sevinçle dolup taşıyor. *O çok deli!*

Nedense bu bana komik geliyor. Kıkırdıyorum, ancak bu hareket alt kattaki her şeyi ve daha fazlasını acıtıyor. Terli ve bitkin bir halde yastıklara uzandım. *Evet, tabii. Bu cehennem çukuru için benim güzel, sıcak bedenimi terk etti.*

Zihni çok güçlü. Mhal'ın düşünceleri huşu ile doluyor. *İşte, Jenny, paylaşmama izin ver.* Zihnini açıyor ve sonra benimki öfkeli, aç bir bebekle doluyor. Bu çok tatlı bir şey ve beni kıskanç bir acıyla dolduruyor. Keşke ben de onun gibi duyabilseydim, her zaman.

Tıpkı Michael ile zihinlerimize dokunabilmeyi dilediğim gibi, Mhal da bana gönderiyor. *Anlıyorum.* Yeni doğan oğlumuza bakıyor ve daha önce hiçbir türden -insan ya da drakoni- bu kadar sevinç dolu bir adam görmemiştim.

Melina bana, "Hadi seni temizleyelim ve şu doğum sonrasını halledelim," dedi. "Sonra seni yalnız bırakacağım."

Dinlenmek için birkaç dakikam var. Ben plasentayı "doğururken" Mhal bebeği Michael'a tanıtıyor ve sonra Melina çarşafları değiştiriyor, bana su veriyor ve beni yıkıyor. Aceleyle uzaklaşıyor ve Azar'a sağlıklı bebeğimiz hakkında her şeyi anlatmaya gittiğinden şüpheleniyorum. O kadar yorgunum ki gözlerim kapanmak istiyor ama ayakta kalmam gerekiyor. Oğlumuzun beslenmesi gerekiyor ve... sadece bir süre ona bakmak ve onu içime çekmek istiyorum.

Adı Arthromathan, diyor Mhal bana saygıyla, sarılı kundakla yanıma dönerken. Bundan da hoşlanmayan oğlumuzu yıkadı ve büyük bir ismi olan telaşlı, öfkeli bir bebek göğsüme yerleştirildi.

Oh. Bu ismi biliyorum. Bana rüyamda söylemişti. "Merhaba Arthromathan," diyorum usulca, ağzını tenime bastıran, nasıl emeceğinden emin olmayan bebeğe bakarak. Ona göstermem biraz zaman alıyor ama sonra emmeye başlıyor, garip ama rahatlatıcı bir his. Küçük yüzü kızarmış, teni benimki gibi soluk, ama babasının pul desenine ve babasının vahşi altın saçlarına sahip. Gözleri sıkıca kapalı, ama diğer yarı-drakoni gibi duygusal renklerle döneceklerinden eminim

Bebekler.

Belki önyargılıyım ama şimdiye kadarkilerin en güzeli ve en güçlüsü olacağından hiç şüphem yok. Yatağın yanında küçük bir beden beliriyor ve Mhal görebilmesi için Michael'ı kollarının arasına alıyor.

"Arthromathan," diyor Mhal Michael'a, bebeği işaret ederek. Kelime ağzında sakil duruyor ama Mhal'ın yüzünde öyle bir gurur var ki içim acıyor. Bir insan vücudu aynı anda bu kadar mutluluğa dayanabilir mi? İçimden taşıyor gibi hissediyorum.

"Bu büyük bir isim," diyor Michael. "Benimkini kısalttığımız gibi kısaltacak mıyız? Ona Art diyebilir miyiz?"

"Hiç sanmıyorum." Diğer oğluma gülümsüyorum - çünkü o da artık en az göğsümdeki kadar benim. "Drakoniler için isimler çok önemlidir. Uzun bir isim güç göstergesidir."

"Ama Mhal'ın adı kısa," diyor Michael. "Ve o tanıdığım en güçlü adam."

Mhal'ın düşüncelerinin suçla alevlenmesini bekliyorum ama Michael'a karşı çok iyi. Aslında tüm çocuklarla. Sadece çocuğa sarılıyor ve sırıtıyor, kırık dişi parlıyor. *Ona bu dünya için fazla olduğumu söyle. Tam ismim olsaydı ne kadar güçlü olurdum bir düşünsene.*

Veriyorum ve Michael'ın yüzü aydınlanıyor. "Ben de uzun bir isim istiyorum. Bana Michael demeni istemiyorum Jenny. Ar...Ar... gibi süper uzun bir isme ihtiyacım var."

"Arthromathan," diyorum ve bu isim dilimde kendi ismim kadar rahat bir his uyandırıyor. Sanki aniden geri gelen bir anı gibi. Tabii ki oğlumun adı Arthromathan. Ona mükemmel uyuyor ve bu isimle büyümesi için sabırsızlanıyorum.

"Onun gibi," diye onaylıyor Michael.

Eğer güçlü bir isim istiyorsa, ona bir isim verelim, diyor Mhal sevgiyle. "Senin göbek adın ne?" Michael'a soruyorum.

"Andrew."

"Michael Andrew," diye tekrarlıyor Mhal. "Michaelandrew."

Yüzündeki mutluluk mükemmel. Kaleye geri dönmek istemediğimi düşünmek.

İlk oğlumuzu kaçırmış olurduk, Mhal *da* aynı fikirde. *Arthromathan senin rüyaların aracılığıyla bizi buraya yönlendirmekle akıllılık etti.*

Rüyalarım. Son zamanlarda sessizler.

Çünkü oğlumuz sizi koruyor. Bütün çocuklar öyle. Zihinleri her zaman daha da güçleniyor. Mhal yeni doğan oğlumuza bakarken huşu dolu. *Uzun bir uçuş mesafesindeki kalelerde diğerleriyle konuşuyorlar. Yakında, Yarık'la ilgilenme zamanı gelecek.*

Dört gözle bekliyorum. Dünyamızın bir sonraki bölümüyle yüzleşmeye hazırım. Mhal ve oğullarım yanımdayken her şeyle yüzleşmeye hazırım.

YAZARIN NOTU

Merhaba!

Bu kitap konusunda bu kadar sabırlı olduğunuz için teşekkürler! Son kitabın çıkmasından bu yana bir yıl geçti. Bunun kitaplar arasında beklemek için uzun bir süre olduğunu biliyorum, ancak Covid-19 oldu ve Fireblood evreninin zihniyetine girmekte zorlandım. Fort Dallas'ta durum biraz daha acımasız ve etrafımızda gerçek bir kıyamet yaşanırken (tabii ki abartıyorum) kıyamet sonrası bir hikayeye girme düşüncesi işleri zorlaştırdı.

Bu yüzden erteledim. :)

Ama! Jenny'nin kitabı nihayet burada ve umarım onu ve Mhal'ı beğenmişsinizdir. Onların dinamiklerini yazarken çok eğlendim ve zihin daha açıkken bir ejderhanın rüyalarda biriyle iletişim kurması fikrine aşık oldum. Terk edilmiş bir lunapark fikrini de çok sevdim! Jenny ve Mhal lunaparkta çok fazla zaman geçirmiyorlar ama Dallas-Fort Worth bölgesinde büyümüş olanlar parkı ve hakkında yazdığım petrol kuyusunu bilirler.

Hikayenin geneline gelince... Daha önce Azar'ın kitabının son kitap olacağını söylemiştim. Öyle olacak. Aynı zamanda bir sonraki kitap. Hikayenin onun zayıf noktalarını gösterecek kadar ilerlediğini hissediyorum. Sevilebilir biri mi? Hayır, pisliğin teki. Ama Melina ve onun için inandırıcı bir aşk hikayesi yazabilir miyim? Sanırım yazabilirim! Her şeyi toparlamak ve size beklediğiniz sonucu vermek istiyorum ve bu yüzden Azar'ın kitabı AS WE SPEAK için ön sipariş veriyorum. Kitabın adı KARANLIK ATEŞ (ooo, isim için formül değişikliği, çok cüretkar!) olacak ve çıkış tarihi olarak 31 Aralık'ı veriyorum. Bu tarih kesinlikle öne çekilebilir çünkü benim programım her zaman biraz karışık ve karışıktır. Ama hedefim bu tarihten ÖNCE çıkarmak.

Sizi oyalamayacağım - tamamlanacak, söz veriyorum! Önce elimden çıkarmam gereken birkaç kitap daha var, bu yüzden birkaç ay sürecek.

O zamana kadar Jenny ve Mhal'ın tadını çıkarın! <3

- Yakut

DAHA FAZLA RUBY DIXON ISTER MISIN?

Kindle Unlimited'ınız var ve çılgınca okumak mı istiyorsunuz? Birkaç önerim var!

Ateş Kanı Ejderhaları serisinin devamını ister misiniz? Buraya gidin! Amazon'da hepsi tek bir sayfada listelenmiş.
Ateş Kanı Ejderha Serisi

İğneleyici, seksi bir fantezi mi
istiyorsunuz? Savaş Tanrısına
Bağlı

Posta siparişi gelinler istiyorum (uzayda!):
Risdaverse Hikayeleri (dört hikayelik bir
derleme)

Boynuzlu ve mahmuzlu tarçınlı rulo kahramanlar mı istiyorsunuz?
Buz Gezegeni Barbarları

Her şey her zaman Kindle Unlimited, bu yüzden ödünç alın!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.